HAYALETİN ÇIRAĞI

JOSEPH DELANEY

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2004, Joseph Delaney

İlk basım 2004 yılında, İngiltere'de "The Spook's Apprentice" adı ile Random House Children's Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney
Türkçeleştiren: Ceren Aral
Resimleyen: David Wyatt

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam
Editör: Rukiye Düzçay
Düzelti: Pınar Aytuğ İnam
Dizgi - Grafik: Tudem
Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Temmuz 2008 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 246 - 5

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN ÇIRAĞI

Joseph Delaney

tudem

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE TANINIR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIŞ VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE. TEPELERİN ŞEKLİ
VE KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ, BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

Marie'ye

BÖLÜM 1

YEDİNCİ OĞUL

Hayalet geldiğinde hava çoktan kararmaya başlamıştı. O kadar uzun ve yorucu bir gün olmuştu ki akşam yemeğine oturmak için sabırsızlanıyordum.

"Onun yedinci çocuk olduğuna emin misin?" diye sordu. Tepemden bana bakarken başını kuşkuyla sallıyordu.

Babam onaylayarak başını salladı.

"Sen de yedinci oğlansın, değil mi?"

Babam tekrar başını sallarken huzursuzca ayağını yere vurmaya başladı. Pantolonuma kahverengi çamur ve gübre sıçrattı. Yağmur, şapkasının tepesinden aşağı süzülüyordu. Neredeyse bütün bir ay yağmıştı. İlkbaharın gelmesine daha çok vardı, ama ağaçlarda yapraklar, kendini göstermeye başlamıştı.

Babam çiftçiydi, onun babası da çiftçiymiş ve çiftçiliğin ilk kuralı, çiftliği tek parça halinde tutmaktır. Çiftliği çocuklar arasında paylaştıramazsın, böyle yaparsan nesilden nesile sürekli küçülür ve sonunda ortada bir çiftlik kalmaz. Bu yüzden babalar çiftliklerini en büyük oğullarına bırakır.

Daha sonra diğer oğulları için iş bulur. Mümkünse, her biri için ayrı bir zanaat bulmalıdır.

Bunun için birçok tanıdığa ihtiyacı olur. Özellikle çiftlik çok büyükse ve demirciye çok ihtiyaç duyuluyorsa kasaba demircisi iyi bir seçenek olacaktır. Böyle bir şans ancak demirci, oğlana çıraklık teklif ederse oluşabilir ki bu durumda da oğlanlardan sadece birine bir zanaat bulmuş olursunuz.

Ben babamın yedinci oğluydum ve sıra bana gelene kadar bütün tanıdıklar tükenmişti. Babam öyle umutsuz bir duruma düşmüştü ki Hayalet gelsin de beni çırak alsın diye uğraşır olmuştu. En azından ben o sıralar öyle olduğunu sanıyordum. Halbuki bu işin arkasında annemin olduğunu tahmin etmeliydim.

Birçok şeyin arkasında annem vardır. Çiftliğimiz ben doğmadan çok önce, onun parasıyla alınmış. Bir yedinci oğul, başka türlü nasıl bir çiftlik alabilirdi ki? Annem bu kasabadan değildi. Çok uzaktan, denizin karşı tarafından gelmişti. Çoğu insan fark etmezdi, fakat çok dikkatli dinlerseniz bazı sözcükleri, bazen biraz farklı telaffuz ettiğini fark ederdiniz.

Yine de siz köle olarak satıldığımı falan düşünmeyin. Zaten çiftçilikten sıkılmıştım ve 'kasaba' dedikleri şey de bir köyden belki biraz büyüktü. Kesinlikle hayatımın geri kalanını geçirmek isteyeceğim bir yer değildi. Bu yüzden aslında hayalet olma fikri bir yönüyle cazip geliyordu. Süt sağmak ve gübre yaymaktan çok daha ilginç olduğu kesindi.

Yine de biraz endişeleniyordum, çünkü bu korkutucu bir işti. Çiftlikleri ve köyleri, gecenin karanlığında birdenbire ortaya çıkan şeylerden korumayı öğrenecektim. Bir günlük mesai sırasında gulyabaniler, öcüler ve bin bir çeşit kötücül yaratıkla karşılaşılabilirdi. Hayalet işte bu şekilde yaşardı ve ben de onun çırağı olmak üzereydim.

"Kaç yaşında?" diye sordu Hayalet.

"Ağustosta on üç olacak."

"Yaşı için biraz küçük görünüyor. Okuma yazma biliyor mu?"

"Herhalde," dedi babam. "Hem okuma yazma hem de Yunanca biliyor. Annesi öğretmişti, daha yürümeye bile başlamadan Yunanca konuşabiliyordu."

Hayalet başını sallayıp sanki bir şeyler duyuyormuş gibi çamurlu patikanın karşı tarafındaki çiftlik evine baktı. Sonra omzunu silkti.

"Bırak bir çocuğu, bir adam için bile zor bir iş bu. Bu işe uygun mudur?"

Babam sırtını dikleştirip boyunu uzatarak, "Çok güçlüdür ve büyüdüğünde en az benim kadar iri olacak," dedi. Bu şekilde dik durduğunda boyu, Hayalet'in ancak çenesine geliyordu.

Hayalet birden gülümsedi. Gülümseyebileceği aklımın ucundan geçmezdi. Suratı kocaman ve taştan oyulmuş bir heykel gibiydi. Gülümseyene kadar biraz kızgın olduğunu düşünüyordum. Uzun kara pelerini ve kukuletasıyla bir rahibe benziyordu, ama gözlerinizin içine baktığında

karşılaştığınız acımasız bakışları, daha çok, sizi ipe götürmek üzere olan bir celladı andırıyordu.

Kukuletasından dışarı süzülen saçları gri sakallarıyla birleşiyordu. Kaşlarıysa siyah ve gürdü. Burun deliklerinden bir miktar siyah kıl görünüyordu. Gözleri benim gözlerim gibi yeşildi.

O sırada onunla ilgili başka bir şey daha dikkatimi çekti. Yanında upuzun bir şey taşıyordu. Tabi ki o şeyi, Hayalet'i görür görmez fark etmiştim. O ana kadar fark etmemiş olduğum şey, o aleti sol elinde taşıyor olduğuydu. Bu, onun da benim gibi solak olduğu anlamına mı geliyordu?

Bu durum, köy okulunda başımın birçok kez derde girmesine neden olmuştu. Bana bakması için kasaba rahibini çağırmışlar ve rahip sürekli olarak başını sallayıp geç olmadan bundan kurtulmam gerektiğini söylemişti. Ne demek istemişti bilmiyorum. Erkek kardeşlerim de babam da solak değildi. Annem solaktı; fakat bu durum, onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Öğretmen, bu işi döve döve halledeceğini söyleyip kalemi sağ elime bağlayınca annem, beni okuldan almış, o günden sonra evde kendisi eğitim vermişti bana.

"Seninle çalışması için ne kadar istiyorsun?" diye sordu babam, beni içine daldığım düşüncelerden bir anda çekip çıkararak. Artık ticaretten bahsetmeye başlamıştık.

"Başlangıç için ayda kırk iki şilin. Eğer bu işe uygunsa, sonbaharda geri döndüğümde 210 şilin daha verirsin. Uygun olmadığını anlarsam, oğlunu geri alabilirsin ve beni uğraştırdığın için 221 şilin verirsin."

Babam tekrar başını salladı, anlaşma yapılmıştı. Ahıra gittik, şilinler ödendi; fakat el sıkışmadılar. Hiç kimse bir Hayalet'e dokunmak istemezdi. Babam bir Hayalet'e sadece iki metre yaklaşacak kadar cesur bir insandı.

"Bu yakınlarda bazı işlerim var," dedi Hayalet, "Ama günün ilk ışıklarıyla bu delikanlıyı almak için geleceğim. Hazır olsun, bekletilmeyi hiç sevmem."

Hayalet gidince babam omzuma dokundu. "Senin için yeni bir hayat başlıyor artık oğlum," dedi. "Git temizlen. Artık çiftçi değilsin."

Mutfağa girdiğimde abim Jack, kolunu karısı Ellie'nin omzuna atmıştı. Ellie ise ona gülümsüyordu.

Ellie'yi çok severim. O kadar sıcak ve arkadaş canlısıdır ki onun için gerçekten çok önemli biri olduğunuzu hissedersiniz. Annem, Jack'in Ellie'yle evlenerek iyi bir şey yaptığını, çünkü böylelikle taşkınlıklarının azaldığını söyler.

Jack, en büyük ve en iri olanımızdır. Babam bazen onun çirkinler koğuşunun en düzgün görüneni olduğunu söyler. Jack güçlüdür ve yapılıdır, tamam; mavi gözlere ve sağlıklı al yanaklara da sahip. Ama bunlara rağmen alnının ortasında birleşen kara kaşları yüzünden babamın bu sözüne katılmıyorum. Asla tartışmaya girmeyeceğim konuysa böyle zarif ve güzel bir kadını etkileyebilmiş olmasıdır. Ellie'nin saçları, başakların iyi bir hasattan üç gün sonra aldığı renkti ve teni, mum ışığında parıldardı.

"Yarın sabah gidiyorum, dedim birdenbire. "Hayalet şafak sökerken beni almaya gelecek."

Ellie gülümsedi. "Yani seni almayı kabul etti mi?"

Başımı salladım. "Bana bir aylık deneme süresi verdi."

"Ah, aferin Tom. Senin için gerçekten çok sevindim," dedi Ellie.

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı Jack. "Sen bir Hayalet'e çıraklık yapacaksın ha! Daha mum ışığı olmadan uyuyamazken nasıl olacak da bu işi yapacaksın?"

Esprisine güldüm, ama yine de haklı olduğu noktalar vardı. Bazen karanlığın içinde bir şeyler görüyordum ve gördüklerimi unutup uykuya dalabilmem için en iyi yol, bir mum yakmak oluyordu.

Jack bana doğru yürüdü, başımı koltuğunun altına alıp beni zorla mutfakta sürüklemeye başladı. Eğlenceli bir şey yaptığını sanıyordu. Onu keyiflendirmek için biraz direndim. Birkaç saniye sonra beni bırakıp omzuma vurdu.

"Aferin Tom!" dedi. "Bu işten servet kazanacaksın. Ama bir sorun var...

"Neymiş o?" dedim.

"Kazandığın her bir kuruşa ihtiyacın olacak. Neden biliyor musun?"

Omuz silktim.

"Çünkü sahip olabileceğin arkadaşlar, sadece parayla satın alacakların olacak!"

Gülümsemeye çalıştım, ama Jack'in söylediklerinde önemli ölçüde gerçek payı vardı. Bir Hayalet yalnız çalışır, yalnız ölürdü.

"Of Jack! Acımasız olma!" diye bağırdı Ellie.

"Sadece şaka yaptım," dedi Jack, Ellie'nin neden tepki verdiğini anlayamıyormuş gibi.

Ama Ellie, Jack'e değil, bana bakıyordu. Suratının aniden asıldığını gördüm. "Ah, Tom!" dedi. "Bu, bebek doğduğunda burada olamayacağın anlamına geliyor..."

Gerçekten çok üzgün görünüyordu. Ben de çok üzülmüştüm, evde olup yeni yeğenimi göremeyecektim. Annem, Ellie'nin bebeğinin bir kız olacağını söylemişti ve bu tür tahminlerde genellikle yanılırdı.

"Elimden gelen en kısa süre içinde sizi ziyaret edeceğim," diye söz verdim.

Ellie gülümsemeye çalıştı, Jack'se kollarını omzuma koydu..

"Her zaman bir ailen var," dedi. "İhtiyacın olduğunda biz hep burada olacağız."

Bir saat sonra, sabah çoktan buradan gitmiş olacağımı bilerek, yemek masasına oturdum. Yemeğe başlamadan önce, babam her akşam olduğu gibi dua etti ve annem hariç hepimiz "Amin." dedik. Annem her zamanki gibi bütün kibarlığıyla gözlerini indirip duanın bitmesini bekledi. Dua bitince bana gülümsedi. Sıcak ve sadece bana özel bir gülümsemeydi. Benden başka hiç kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Kendimi daha iyi hissetmiştim.

Hâlâ yanmakta olan fırının sıcaklığı, mutfağı dolduruyordu. Büyük, ahşap masamızın ortasında, baktığınızda yüzünüzü görebileceğiniz hale gelene kadar silinip parlatılmış, pirinç bir şamdan vardı. Mum balmumuydu ve çok

pahalıydı, fakat annem çok kötü koktuğu için mutfakta don yağı kullanmamıza izin vermezdi. Çiftlikte çoğu kararı babam alırdı, ama bazı durumlarda annemin kendi yöntemleri vardı.

Biz güveçlerimize dalmışken o gece babamın ne kadar yaşlı göründüğünü fark ettim; yaşlı ve yorgun. Ve ara sıra yüzünden gelip geçen belli belirsiz bir ifadeyi, üzüntüyü... Fakat Jack'le domuzun fiyatı ve onu kasaba göndermek gerekip gerekmediği üzerine tartışmaya başladıklarında biraz kendine gelmiş görünüyordu.

"Bir ay falan beklesek daha iyi olur," dedi babam. "Fiyatı kesinlikle artar."

Jack katılmayarak başını salladı ve yeniden tartışmaya başladılar. Bu dostça bir tartışmaydı, ailelerde sık sık rastlanan cinsten ve babamın bu tartışmadan hoşlandığı her halinden belliydi. Ama ben onlara katılmadım. Bütün bu işler, benim için bitmişti. Babamın dediği gibi, benim çiftçilikle işim kalmamıştı.

Annem ve Ellie kendi aralarında sessizce kıkırdıyordu. Konuştuklarını anlamaya çalıştım; ama Jack kendinden geçmişti, sesi giderek yükseliyordu. Annemin ona doğru bakışını görünce artık sesten rahatsız olduğunu anladım.

Annemin bakışlarını umursamadan, gürültülü bir şekilde bağırarak tartışmaya devam eden Jack, ortaya uzanıp almaya çalıştığı tuzluğu devirdi ve tuzlar masaya saçıldı. Masaya dökülen bir avuç tuzdan bir pinçik alıp omzunun arkasına serpti. Bu eski bir batıl inançtı. Böyle yaparak,

tuzu döktüğünüzde ortaya çıkardığınız kötü şanstan kurtulmuş oluyordunuz.

"Jack, bu arada, o yemeğe tuz koymana gerek yok!" diye çıkıştı annem. "Bu, hem iyi bir güvecin tadını berbat eder, hem de aşçıya yapılan bir hakarettir!"

"Affedersin anne," diye özür diledi Jack. "Haklısın. Olduğu gibi zaten harika bir yemek."

Annem ona gülümseyip bana doğru başını salladı. "Bu arada, kimse Tom'la ilgilenmiyor. Evde olduğu son akşamı bu şekilde geçirmemeliyiz."

"Ben iyiyim anne," dedim. "Burada oturup dinlemek hoşuma gidiyor."

Annem başını salladı. "Pekâlâ, sana söyleyeceğim birkaç şey var. Yemekten sonra mutfakta kal, biraz konuşalım.

Böylece Jack, Ellie ve babam, yataklarına gittikten sonra, ateşin yanındaki sandalyede sabırla oturup annemin benimle konuşmasını bekledim.

Annem yaygaracı bir kadın değildi, ilk önce sadece benim için paketlediği şeyin ne olduğunu söyledi: Yedek pantolon, üç tişört ve her biri sadece bir defa yamalanmış, iki çift güzel çorap.

Annem sallanan sandalyesini tam karşıma koyarken ben, ayaklarımla kömürleri itip ateşin parıltılarını izliyordum. Siyah saçlarında birkaç parça kır vardı, ama bu hafif kırlaşmalara rağmen saçları, tıpkı yeni yürümeye başladığım zamanki gibi, dizlerinin biraz üzerine kadar uzundu.

Gözleri parlaklığını hiç yitirmemişti ve solgun renkli tenine rağmen çok güzel görünüyordu.

"Bu konuşma uzun bir süre son konuşmamız olarak kalacak," dedi. "Evden ayrılıp kendi yolunu çizmek çok büyük bir adımdır. Bu yüzden söylemek ya da sormak istediğin herhangi bir şey varsa şimdi bunu yapmanın tam sırası."

Aklıma tek bir soru bile gelmemişti. Aslına bakarsanız düşünemiyordum bile. Annemin bütün bunları söylediğini duymak gözlerimi yaşlarla doldurmuştu.

Sessizlik bir süre daha devam etti. Odadaki tek ses ayağımın şömine demirlerine vurmasıydı. Sonunda annem iç geçirdi. "Neyin var?" diye sordu. "Dilini mi yuttun?"

Omzumu silktim.

"Tom kıpırdanmayı bırak ve söylediklerimi düşünmeye çalış," diyerek uyardı annem. "Öncelikle, yarın olsun diye sabırsızlanıyor ve yeni işine başlamak istiyor musun, onu söyle."

Jack'in arkadaş satın almakla ilgili yaptığı espriyi düşünerek, "Emin değilim anne," dedim. "Kimse bir Hayalet'in yanına gitmek istemez. Hiç arkadaşım olmayacak. Sürekli yalnız kalacağım."

"Düşündüğün kadar kötü olmayacak," dedi annem. "Konuşabileceğin bir ustan var. O senin öğretmenin olacak ve kuşkusuz ileride de arkadaşın olacak. Hem sürekli yeni şeyler öğrenmekle meşgul olacaksın. Kendini yalnız hissedecek vaktin bile olmayacak. Bütün bu olanları çok heyecan verici bulmuyor musun?"

"Heyecanlı, ama bu iş beni korkutuyor. Bu işi yapmak istiyorum, ama yapabilir miyim bilmiyorum. Bir taraftan seyahat edip yeni yerler görmek istiyorum, fakat artık burada yaşamıyor olmak çok zor. Hepinizi çok özleyeceğim. Evde olmayı özleyeceğim."

"Burada kalamazsın," dedi annem. "Baban artık çalışmak için çok yaşlı, bu yüzden gelecek kış çiftliğin sorumluluğunu Jack'e verecek. Ellie'nin bebeği yakında doğacak. Kuşkusuz arkasından başka bebekler de gelecek ve sonuçta burada senin için yer kalmayacak. Evet, bütün bunlar olmadan önce bu gerçeğe alışmalısın. Eve gelemezsin.

Sesi soğuk, biraz da keskindi. Annemin benimle böyle konuştuğunu duymak kalbimi acıtıyordu, boğazıma yumruk saplanmış gibiydi ve nefes almakta güçlük çekiyordum.

İşte o anda istediğim tek şey yatağıma gitmekti, ama onun söyleyecek çok sözü vardı. Bu kadar konuştuğuna pek şahit olmamıştım.

"Yapacak bir işin var ve bu işi yapacaksın," dedi sert bir şekilde. "Sadece yapmayacaksın, bu işi çok iyi yapacaksın. Babanla yedinci çocuk olduğu için evlendim. Ve sana sahip olabilmek için ona altı oğul armağan ettim. Yedinin yedincisisin ve özel yeteneklere sahipsin. Yeni ustan hâlâ çok güçlü, ama en iyi zamanları artık geride kaldı ve yakında yolun sonuna gelecek. Neredeyse altmış yıldır bütün kasabayı dolaşıp görevini yerine getirdi. Yapılması gerekeni yaparak altmış yıl geçirdi.

Yakında bunu yapma sırası sana gelecek. Eğer bunu sen yapmazsan kim yapacak? Kim halka göz kulak olacak? Kim onları tehlikelerden koruyacak? Kadınların ve çocukların sokaklarda, kaldırımlarda güven içinde, tehlike korkusu olmadan gezebilmelerini kim sağlayacak?"

Ne diyeceğimi bilemiyor, annemin gözlerine bakamıyordum.

"Ben bu evdeki herkesi çok seviyorum," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Ama bütün bu eyalette, gerçekten bana benzeyen tek kişi sensin. Ama yine de, daha büyümesi gereken bir oğlan çocuğusun ve yedinci oğulun yedinci oğlusun. Yapılması gerekeni yapmak için yeterli ihsana ve güce sahipsin. Seninle gurur duymamı sağlayacağına eminim.

"Pekâlâ," dedi annem ayağa kalkarken, "Bunları konuştuğumuza sevindim. Şimdi yatma zamanı. Yarın senin için büyük gün, mümkün olduğu kadar zinde olmalısın."

Sıcak bir gülümsemeyle bana sarıldı, ben de elimden geldiğince ona gülümsemeye çalıştım, ama odama çıktığımda yatağımın kenarında oturup boş boş duvara bakarak annemin az önce söylediklerini düşündüm.

Annem mahallede çok saygı duyulan bir kadındır. İlaçlar ve bitkiler hakkında kasaba doktorundan daha çok şey bilir ve ne zaman bir doğum söz konusu olsa ebe, hastayı anneme gönderir. Annem 'pantolon doğum' dediği alanda tam bir uzmandır. Bazen bebekler önce ayaklarını dışarı çıkararak doğmak ister, ama annem bu bebekleri, onlar henüz ana rahmindeyken döndürmek konusunda ustadır. Kasabada düzinelerce kadın, hayatını anneme borçludur.

Her neyse, bunları hep babam anlatırdı. Annem mütevazı bir insandı, bu tür şeylerden hiç bahsetmezdi. O sadece yapılması gerekeni yapardı ve benden de böyle yapmamı beklediğini biliyordum. Bu yüzden onun benimle gurur duymasını sağlamak istiyordum.

Ama babamla evlenmesinin ve benden önceki altı çocuğu doğurmasının tek sebebinin bana sahip olmak olduğunu söylerken ciddi miydi? Böyle bir şey mümkün değil gibi görünüyordu.

Olan biteni düşünürken pencereye doğru yürüdüm, yüzümü kuzeye vererek eski, sallanan sandalyede birkaç dakika oturdum.

Ay parlıyor, yeryüzündeki her şeyi gümüşi ışıklarıyla yıkıyordu. Çiftliğin arkasındaki çayırın ötesini ve çiftliğimizin sınırlarının hemen yanında, üzerinde Cellat Tepesi'nin yükseldiği kuzey otlağını görebiliyordum. Bu manzarayı seviyordum. Cellat Tepesi'nin uzaktan görünüşünü seviyordum. O tepenin görünen en uzak nokta olması hoşuma gidiyordu.

Yıllardan beri, yatağa girmeden önce bu manzarayı seyretmek alışkanlığım olmuştu. O tepeyi seyredip arka tarafında neler olduğunu hayal etmeyi seviyordum. Arkasında, dört beş kilometre boyunca devam eden, yarım düzine ev, küçük bir kilise ve ondan da küçük bir okuldan ibaret olan köye uzanan birkaç tarla daha olduğunu biliyordum, ama hayal gücüm bunlara başka şeyler de ekliyordu. Bazen, arkalarında bir okyanus görünen yüksek tepeler, bir orman

ya da dev kuleleri ve parıldayan ışıkları olan muhteşem bir şehir olduğunu hayal ederdim.

Ama şimdi, o tepeye bakarken, sahip olduğum korkuyu da düşünüyordum. Evet, uzaktan bakılınca çok güzel görünüyordu, ama o tepenin yakınında olmak istemiyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi, Cellat Tepesi ismi bu tepeye boş yere verilmemişti.

Üç kuşak önce, ülkede çok büyük bir savaş patlak verdi ve kasaba halkı da bu savaşta yerini aldı. Bütün savaşların en kötüsüydü; feci bir iç savaştı. Aileler bölünmüş, bazen kardeş kardeşe saldırır olmuştu.

Savaşın son kışında köyün eteklerinde, birkaç kilometre kuzeyde büyük bir çarpışma meydana geldi. Sonunda, bu muharebeyi kazanan ordu, bu tepeye getirdiği esirlerini tepenin kuzey yamacındaki ağaçlara astı. Asılanlardan bazıları kendi adamlarıydı; düşmana karşı korkakça davrandıkları iddia ediliyordu. Fakat hikâyenin bu kısmı başka türlü de anlatılır. Derler ki o adamlar komşularına karşı savaşmayı reddettikleri için asılmış.

Jack bile çiftliğin o tarafındaki sınır çitlerine yakın çalışmayı sevmezdi ve köpekler ormanın içine iki kilometreden fazla girmezdi. Bana gelince, başkalarının hissedemediği şeyleri hissedebildiğim için kuzey otlağında çalışamazdım bile. Anlıyorsunuz değil mi, oradan bile onları duyabiliyordum. Gıcırdayan halatları, üzerlerine asılan ağırlıklara dayanamayarak inleyen ağaç dallarını duyabiliyordum. Boğulan, nefes alamayan ölüleri tepenin öte tarafından duyabiliyordum.

21

Annem birbirimize benzediğimizi söylemişti. Evet, kesinlikle benimle aynı olan bir yönü vardı: Onun da, benim gibi, başkalarının göremediği şeyler gördüğünü biliyordum. Bir kış, ben çok küçükken ve bütün ağabeylerim hâlâ evdeyken tepeden gelen sesler o kadar yükselmişti ki onları yatak odamdan bile duymaya başlamıştım. Ağabeylerim hiçbir şey duymamıştı, ama ben duyuyor ve uyuyamıyordum. Annem, şafak sökmeden uyanıp işe koyulması gerektiği halde, onu her çağırışımda yanıma gelmişti.

Sonunda bu işin çaresine bakacağını söyledi ve bir gece Cellat Tepesi'ne tırmanıp ağaçların arasına daldı. Geri döndüğünde ortalık sessizleşmişti ve bundan sonra da aylarca sessizlik hüküm sürdü.

Ama benzeşmediğimiz bir taraf vardı.

Annem benden çok daha cesurdu.

BÖLÜM 2
YOLDA

Gün ağarmadan bir saat önce kalkmıştım. Annem benden de önce kalkmış, en sevdiğim kahvaltıyı –pastırmalı yumurta– hazırlıyordu.

Son ekmek dilimimi almış, tabağıma bandırırken babam merdivenlerden indi. Vedalaşırken cebinden bir şey çıkarıp eline tutuşturdu. Bu, ona babasından ve babasına da babasından kalan bir çıra kutusuydu. Babamın sahip olduğu en değerli eşyalardan biriydi.

"Bunu almanı istiyorum oğlum," dedi. "Yeni işinde işine yarayabilir. Yakın zamanda bizi ziyarete gel. Evden ayrılıyor olman, artık buraya dönmeyeceğin, bizi ziyaret edemeyeceğin anlamına gelmez."

"Gitme vakti evlat," dedi annem, son bir kez kucaklaşmak için bana doğru yürürken. "Girişte. Onu bekletme."

Yaygara yapmayı sevmeyen bir aileydik ve vedalaşmamız çoktan bitmişti. Tek başına avluya doğru yürüdüm.

Hayalet giriş kapısının diğer yanındaydı, tan kızıllığının içinde duran kara bir siluet gibi görünüyordu.

Şapkası başında, dimdik duruyordu, taşıdığı alet sol elindeydi. Elimde taşıdığım küçük bohçamla ona doğru yürüdüm, çok tedirgindim.

İlginç bir şekilde, Hayalet giriş kapısını açıp avluya girdi. "Pekâlâ delikanlı, dedi, "Beni takip et! Devam etmek istediğimiz yolda yürümeye başlayabiliriz."

Yola doğru yürümek yerine kuzeye, direk Cellat Tepesi'ne doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra kuzey otlağını geçiyorduk, kalbim çoktan deli gibi çırpınmaya başlamıştı. Sınır çitlerine ulaştığımızda Hayalet, yarı yaşında bir adamın atikliğiyle çitleri atladı, fakat ben donup kalmıştım. Ellerimi çitin üzerine koyarken ağaçların gıcırtılarını, dallarının üzerlerine asılan insanların etkisiyle eğilip bükülüşlerini çoktan duymaya başlamıştım.

"Sorun ne delikanlı?" diye sordu Hayalet, bana bakmak için arkasını dönerken. "Henüz kendi evinin önündeyken bir şeylerden korkuyorsan pek işime yaramazsın.

Derin bir nefes alıp çitin diğer tarafına atladım. Biz ağır ağır yukarıya doğru tırmanıp ağaç gövdelerinde ilerlerken ağarmakta olan yeni günün ışıkları kararmaya başladı. Tırmandıkça hava soğuyor gibiydi ve kısa bir süre sonra tir tir titremeye başladım. İnsanı ürperten, sırtındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan türden bir soğuktu. Doğru gitmeyen bir şeyler olduğuna dair bir uyarıydı. Daha önce de, bu dünyaya ait olmayan bir şey bana yaklaştığı sırada böyle hissetmiştim.

Doruğa ulaştığımızda, aşağıda onları görebildim. Yüzden az değildiler. Bazıları aynı ağacın dallarına asılmıştı.

Hepsi kalın deri kemerler takmış, büyük botlar giymişti. Elleri arkalarından bağlanmıştı ve son anlarında hepsi çok farklı davranmıştı. Bazıları asıldıkları dal kırılıp bükülene kadar umutsuzca çırpınmış, bazılarıysa ipin ucunda bir o tarafa bir bu tarafa bakarak dönüp durmuştu.

Bu manzarayı izlerken çok sert bir rüzgârın yüzüme vurduğunu hissettim; doğal olamayacak kadar soğuk ve sert bir rüzgârın... Ağaçlar eğildi, üzerlerindeki yapraklar kuruyup döküldü. Birkaç dakika içinde bütün dallar çırılçıplak kaldı. Rüzgâr hafifleyince Hayalet, elini omzuma koyup beni asılı adamlara doğru yürümem için yönlendirdi. Bize en yakın olan adamın otuz santim yakınına kadar geldik.

"Ona bak," dedi Hayalet. "Ne görüyorsun?"

"Ölü bir asker," diye cevap verdim. Sesim çatlamaya başlamıştı.

"Kaç yaşında gibi görünüyor?"

"En fazla on yedi..."

"Güzel, aferin delikanlı. Şimdi söyle, hâlâ korkuyor musun?"

"Biraz... Ona bu kadar yakın durmak istemiyorum."

"Neden? Korkacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey sana zarar veremez. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu bir düşün. Kendine değil, ona odaklan. Neler hissetmiş olabilir? En kötüsü ne olabilir?"

Kendimi askerin yerine koymaya ve bu şekilde ölmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal etmeye çalıştım. Çekilen

ıstırap ve nefes almak için bu kadar çaba sarf etmek korkunç olmalıydı. Ama bundan çok daha kötü bir şey olabilirdi...

"Artık öldüğünü ve bir daha asla eve dönemeyeceğini biliyordu. Ailesini bir daha asla göremeyeceğini de..." dedim Hayalet'e.

Sözcükler dudaklarımdan çıkarken içimi bir hüzün kapladı. Sonra birden dallarda sallanan adamlar bizi yalnız bırakarak tek tek kaybolmaya başladı ve yapraklar tekrar dallarda belirdi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun kendini? Hâlâ korkuyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır," dedim, "Sadece üzüntü hissediyorum."

"Aferin delikanlı, öğreniyorsun. Biz, yedinci oğulların yedinci oğullarıyız ve başkalarının göremediği şeyleri görmek gibi bir yetenekle donatılmışız. Fakat bu yetenek bazen bir lanete dönüşebilir. Eğer korkuyorsak, bazen bu korkuyla beslenen şeyler olabilir. Korku bizler için her şeyi daha kötü bir hale getirir. Asıl ustalık, görebildiğin şeye yoğunlaşmak ve kendin hakkında düşünmekten kaçınmaktır."

"Çok korkunç bir manzaraydı delikanlı, ama onlar sadece hortlak," dedi Hayalet. "Onlar için yapabileceğimiz pek bir şey yoktur ve vakitleri gelince kaybolurlar. Yaklaşık yüz yıl sonra hiçbiri kalmayacak."

Ona, annemin bir keresinde bir şeyler yaptığını söyleyecek gibi oldum, ama söylemedim. Onunla çatışmak işimize kötü bir başlangıç yapmak olurdu.

"Eğer hortlak olsalardı çok daha farklı olurdu," dedi Hayalet. "Ruhlarla konuşup onlara neyin ne olduğunu anlatabilirsin. Sadece ölü olduklarını fark etmelerini sağlamak bile çok büyük bir iyiliktir ve yollarına devam edebilmeleri için büyük bir adımdır. Genellikle bir hortlak, bu dünyada kapana kısılmış, neler olup bittiğini anlamayan ve ne yapacağını bilemeyen ruhtur. Bu yüzden ıstırap içindedirler. Ama diğerleri belirli bir amaç için buradadır ve sana söylemek istedikleri şeyler olabilir. Fakat hortlak, varlığının büyük bir bölümü daha iyi işler yapmak için uzaklaşmış olan ruh kırıntısıdır. İşte böyle delikanlı. Onlar sadece hortlak. Ağaçların değiştiğini gördün, değil mi?"

"Yapraklar dökülmüştü ve mevsim kıştı."

"Ama, şimdi yapraklar eski hallerine döndü. Geçmişe ait bir şeye bakıyordun. Yeryüzünde gerçekleşen korkunç şeylerin hatırlatıcısı. Genellikle, eğer cesursan, seni göremezler ve hiçbir şey hissetmezler. Bir hortlak, sahibi oradan uzaklaşmış olmasına rağmen havuzun yüzeyinde asılı kalan bir yansıma gibidir. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel, böylece bir şeyi açıklığa kavuşturduk. Zaman zaman ölülerle uğraşacağız, bu yüzden onlara alışsan iyi olur. Her neyse, haydi işe koyulalım. Gidecek çok yolumuz var. Al, bundan sonra bunu sen taşıyacaksın."

Hayalet bana büyük deri çantasını verip arkasına bile bakmadan tepeye doğru yürümeye başladı. Doruğu aşıp ağaçların arasından geçerek yola doğru inerken onu takip

ettim. Yol, yeşilli kahverengili tarlalar arasında güneye doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Uzun, gri, dik bir yamaçtı.

"Çok seyahat ettin mi delikanlı?" dedi Hayalet arkaya doğru seslenerek. "Çok yer gördün mü?"

Ona daha önce babamın çiftliğinden on kilometre dahi uzaklaşmadığımı söyledim. Hayatım boyunca yaptığım en uzak yolculuk kasabanın bakkalına gitmek olmuştu.

Hayalet dişlerinin arasından bir şeyler mırıldanıp kafasını salladı; en azından verdiğim cevabın hiç hoşuna gitmediğini anlamıştım.

"Yolculuğun bugün başlıyor," dedi. "Güneye, Horshaw adında bir köye gidiyoruz. Kuş uçuşuyla on kilometre uzaklıkta. Karanlık çökmeden oraya varmak zorundayız."

Horshaw köyünü duymuştum. Bir vadi köyüydü. Eyaletin en büyük kömür yataklarına ve kendisini çevreleyen madenlere sahipti. Oraya gitmeyi hiç istemiyordum. Hayalet'in orada nasıl bir işi olabileceğini merak etmiştim.

Çok hızlı yürüyordu, adımları uzundu ve sanki hiç yorulmuyordu. Bir elimde küçük bohçam ve ıvır zıvırlarım, diğer elimde de onun, her dakika biraz daha ağırlaşan çantasıyla, ona yetişmeye çalışıyordum. Sonra, sanki bunlar yetmezmiş gibi bir de yağmur başladı.

Öğle vaktinden bir saat kadar önce Hayalet aniden durdu. Arkasını dönüp bana sert bir bakış fırlattı. O dakikaya kadar sadece on adım gerisindeydim. Ayaklarım çok acıyordu, hafiften aksamaya başlamıştım. Yol sertliğini kaybetmişti ve artık çamura dönüşüyordu. Tam ona yetiştiğim sırada ayağım çamura battı ve kaydım, az kalsın düşüyordum.

Sabırsızlanarak bana baktı. "Başın mı döndü delikanlı?" diye sordu.

Başımı salladım. Kolumla bir şeye dayanmak istiyordum, ama çantasını çamura koymak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Güzel," dedi Hayalet, belli belirsiz bir gülümsemeyle. Şapkasından süzülen yağmur damlaları sakalına dökülüyordu. "Başı dönen bir adama asla güvenmemelisin. Bunu aklında tutsan iyi edersin."

"Başım dönmüyor benim," diye karşı çıktım.

"Dönmüyor mu?" diye sordu Hayalet fırça kaşlarını kaldırarak. "O halde sorun botlarında. Bu iş için pek uygun değiller."

Babamın ve Jack'in botlarının aynısı olan botlarım, çiftliğin çamuru ve gübresi için elverişli ve dayanıklıydı, fakat onlara alışmak zaman alıyordu. Genellikle ayaklarının yeni bir çift bota alışması için iki hafta boyunca su toplamaları gerekirdi.

Hayalet'in ayaklarına baktım. Botları dayanıklı, kaliteli deriden yapılmıştı ve tabanlarında ekstra kauçuk vardı. Büyük olasılıkla bir servete mal olmuşlardı. Ama işi gereği bu kadar fazla yürüyüş yapan biri için bu servetin her kuruşuna değerdi. Botları yürüyüşüne göre şekil alıyordu ve eminim onları ayağına geçirdiği ilk günden beri çok rahattılar.

"Bu iş için iyi botlar gerekir," dedi Hayalet. "Gitmemiz gereken yere bizi götürmeleri için ne yaratıklara ne de insanlara ihtiyacımız var. Kendi ayaklarına güvenirsen onlar seni asla yarı yolda bırakmaz. Bu yüzden, sonunda seni işe

almaya karar verirsem sana da benimkiler gibi bir çift bot alacağım. O zamana kadar, bunlarla idare etmelisin."

Öğle vaktinde kısa bir mola verdik ve yağmurdan korunmak için terk edilmiş bir ahıra girdik. Hayalet cebinden katlanmış bir kumaş parçası çıkarıp açtı. Kumaşın içinden büyük, sarı bir peynir kalıbı çıktı.

Bir parçasını koparıp bana verdi. Çok açtım, daha kötülerini de görmüştüm, bu yüzden peyniri bir lokmada mideme indirdim. Hayalet sadece küçük bir parça alıp geri kalan peyniri kumaşa tekrar sardı ve cebine soktu.

Yağmurdan korunduğumuz için Hayalet, şapkasını çıkardı ve böylece onu ilk defa açık ve net bir şekilde görebildim. Bütün yüzünü kaplayan sakalı ve bir celladı andıran gözleri dışında en dikkat çeken yeri çirkin, sivri ve bir gaga gibi kavisli olan burnuydu. Dudakları, kapalıyken bıyıkları ve sakalının ardında neredeyse tamamen kayboluyordu. Sakalları ilk bakışta gri görünüyordu, fakat fark etmemesi için elimden geldiğince normal davranarak yakından baktığımda sakalının, gökkuşağının pek çok rengini barındırdığını gördüm. Kırmızı, siyah, kahverengi ve en belirgin şekilde de gri gölgeler vardı, ama daha sonra anladım ki bütün bu renkler ışığa göre ortaya çıkıyordu.

Babam hep, "Zayıf bir çene, zayıf bir karakterdir," derdi, ayrıca bazı insanların bu gerçeği gizlemek için sakal bıraktıklarını düşünürdü. Oysa Hayalet'e baktığınızda, uzun bir sakal bırakmış olmasına rağmen geniş bir çenesi ve ağzını açtığında peynir gevelemekten çok kırmızı et kemirmeye uygun sarı, keskin dişleri olduğunu görürdünüz.

Onu bir kurda benzettiğimi fark edince birden tüylerim diken diken oldu. Mesele sadece görünüşü değildi; bir çeşit yırtıcıydı, çünkü karanlıkta avlanıyordu ve sadece peynirle beslendiği için sürekli aç ve acımasızdı. Çıraklığımı tamamlarsam, sonunda ben de tıpkı onun gibi olabilirdim.

"Hâlâ aç mısın delikanlı?" diye sordu. Başımın döndüğünü hissedene kadar yeşil gözlerini benimkilere dikip baktı.

İliklerime kadar ıslanmıştım ve ayaklarım acıyordu, ama bunlar kızgınlığımın yanında hafif kalıyordu. Bu yüzden, belki biraz daha peynir teklif eder diye başımı salladım, ama o sadece başını sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra, bana yine ters ters baktı.

"Açlık alışman gereken bir duygu olacak," dedi. "Çalışırken pek yemek yemeyiz ve eğer çok zorlu bir işle karşılaşırsak, o iş bitene kadar hiçbir şey yemeyiz. Bizi karanlığa karşı daha dayanıklı kıldığı için oruç tutmak çok güvenlidir, bizi daha güçlü kılar. Bu yüzden sen de şimdiden alışmaya başlasan iyi edersin, çünkü Horshaw'a vardığımızda seni küçük bir sınava tabi tutacağım. Ve bunu yalnız yapacaksın. Böylece, özel yeteneklerle donatılmış olup olmadığını göreceğim."

Kilise çanlarının sesi uzaktan duyulmaya başladığında Horshaw kasabasına varmıştık. Saat yedi olmuş, hava kararmaya başlamıştı. Sert bir yağmur yüzümüzü yalıyordu, fakat yine de bu köyde yaşamayı asla istemeyeceğime, hatta kısa bir ziyaret için bile olsa buraya uğramayı tercih etmeyeceğime kanaat getirmem için yeterince ışık vardı.

BÖLÜM 3

ON ÜÇÜNCÜ YOL

Horshaw, yeşil tarlaların üzerindeki kara bir lekeydi; tepenin kasvetli ve rutubetli güney yamacına sırt sırta yapışık, birbirine girmiş halde kurulmuş, iki düzine evden oluşuyordu. Bütün bölge madenlerle delik deşik edilmişti ve Horshaw bu deliklerin tam ortasındaydı. Köyün yukarısındaki mıcır yığınları bir maden ocağının girişini işaret ediyordu. Mıcır yığınının arka tarafında eyaletin en büyük kasabalarını en uzun kış mevsimleri boyunca ısıtmaya yetecek kadar kömür barındıran yataklar vardı.

Biraz sonra yağmurdan sırılsıklam olmuş kömürlerle yüklü at arabalarının geçtiği, taş kaldırımlı, dar sokaklarda duvarlara yapışarak yürümeye başladık. Dev İngiliz atları arkalarına koşulan yük arabalarını, ayaklarının altında kalan parlak kömürlerin üzerinde kayarak çekiyordu.

Çevrede tek tük insan vardı; fakat güpür perdeler, biz önlerinden geçerken aniden kapanıyordu. Bir de gece mesailerine gitmek için kan ter içinde yürüyen, asık suratlı

madencilerle karşılaştık. Yüksek sesle konuşuyorlardı, fakat bizi görünce aniden tek sıra oldular ve sokağın bize en uzak tarafından sessizce yürümeye başladılar. İçlerinden biri istavroz çıkardı.

"Buna alışmalısın delikanlı," diye homurdandı Hayalet. "Bize ihtiyaç duyulsa da pek hoş karşılanmayız, üstelik bazı yerler diğerlerinden çok daha kötüdür."

Sonunda bir köşeyi dönüp en aşağıdaki, vadiye en yakın ve en korkunç sokağa girdik. Burada hiç kimse yaşamıyordu; sokağı görür görmez anlayabilirdiniz bunu. Bazı pencereler kırılmış, diğerleriyse kerestelerle kapatılmıştı ve hava kararmış olmasına rağmen hiç ışık yanmıyordu. Sokağın ucunda bir mısır tüccarının deposu vardı. Menteşeleri paslanmış, devasa, ahşap kapıları aralık duruyordu.

Hayalet en sondaki evin dış tarafında aniden durdu. Bu, depoya en yakın köşedeki ve üzerinde numara olan tek evdi. Evin numarası, metal bir plakaya işlenmiş ve kapıya çivilenmişti. Rakam bütün rakamların içinde en kötü ve uğursuz olanıydı: *on üç*. Bu rakamın tam üzerinde de tek bir paslı perçinle tutturulmuş ve neredeyse taşlı kaldırımları gösterecek kadar eğilmiş sokak tabelası vardı. Üzerinde YAĞMUR YOLU yazıyordu.

Bu evin pencere camları vardı, fakat güpür perdeler sarıydı ve örümcek ağlarının yardımıyla asılmıştı. Bu, ustamın, hakkında beni daha önce uyardığı lanetli ev olmalıydı.

Hayalet cebinden bir anahtar çıkarıp kilidi açtı ve içerinin karanlığına doğru ilerledi. Önce ahmak ıslatandan

kurtulduğuma sevinmiştim, ama Hayalet bir mum yakıp küçük odanın ortasına koyduğunda, terk edilmiş bir ahırda olsam çok daha rahat olacağımı anladım. Görünürde tek bir ev eşyası yoktu, sadece yer halıyla kaplıydı ve pencerenin altında bir çöp yığını vardı.

Gördüklerim zaten yeterince kötüydü, ama söyleyecekleri gördüklerimden de korkunçtu.

"Pekâlâ delikanlı, şimdi benim gitmem gereken bazı yerler var, bu yüzden burada olmayacağım, ama sonra döneceğim. Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Tir tir titreyen muma bakıp her an sönmesinden korkarak, "Hayır efendim, dedim.

Bir yandan içinde saklanan bir şeyler varmış gibi görünen sakalını kaşırken bir yandan da açıklıyordu:

"Daha önce sana söylediğimi yapacaksın. Beni dinlemiyor muydun? Uyanık olman gerekiyor, hayal dünyasında yaşama. Her neyse, çok zor bir şey değil. Burada tek başına bir gece geçirmek zorundasın. Bütün çıraklarımı ilk akşamlarında buraya getiririm ve böylece hamurundaki özellikleri anlarım. Ah, ama sana söylemediğim bir şey var. Senden gece yarısı olunca, kilere inip orada gizlenen şey, her neyse, onunla yüzleşmeni istiyorum. Bununla başa çıkarsan bu işte kalıcı olmak için çok önemli bir adım atmış olursun. Sormak istediğin bir şey var mı?"

Evet sorularım vardı, ama cevapları duymaya korkuyordum. Bu yüzden sadece başımı salladım ve üst dudağımın titremesine engel olmaya çalıştım.

"Gece yarısı olduğunu nereden bileceksin?" diye sordu.

Omzumu silktim. Güneşin ya da yıldızların yerlerine bakarak saati tahmin etme konusunda iyiydim. Gecenin bir yarısında birdenbire uyandığımda bile saati neredeyse tam olarak tahmin ederdim, ama burada bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Bazı yerlerde zaman daha yavaş akıyormuş gibi olur. İşte bu ev de onlardan biri olabilirmiş gibi geliyordu.

Birdenbire kilise saatini hatırladım. "Yedi kez çaldı," dedim. "On iki kez çalmasını bekleyeceğim."

"Güzel, en azından şu anda uyanıksın," dedi Hayalet, küçük bir gülümsemeyle. "Saat on iki defa çaldığında, mumu eline al ve kilere inerken yolunu bulabilmek için kullan. O zamana kadar, becerebilirsen uyu. Şimdi beni dikkatle dinle; hatırlaman gereken üç önemli şey var: Ön kapıyı, ne kadar ısrarlı çalarlarsa çalsınlar, hiç kimseye açma ve kilere inmekte geç kalma."

Ön kapıya doğru bir adım attı.

"Üçüncü şey ne?" dedim son saniyede.

"Mum, delikanlı. Ne yap ne et, sönmemesini sağla..."

Sonra kapıyı arkasından çekip beni tek başına bırakarak gitti. Dikkatlice mumu elime aldım, mutfak kapısına yürüdüm ve içeri girdim. Taş bir lavabodan başka hiçbir şey yoktu. Sağ tarafta iki kapı daha vardı. Birinin kapısı aralıktı, yukarıdaki yatak odalarına çıkan çıplak, ahşap merdivenleri görebiliyordum. Bana yakın olan diğer kapı kapalıydı.

O kapalı kapıda beni tedirgin eden bir şey vardı, yine de hızlıca bir bakmaya karar verdim. Korka korka kolunu

tutup kapıyı ittim. Çok zor açılıyordu, bir an için birinin kapıyı arka taraftan tuttuğu hissine kapıldım. Daha sert itince aniden gıcırdayarak açıldığı için dengemi kaybettim. Geri geri birkaç adım yalpalarken neredeyse mum elimden düşüyordu.

Taş merdivenler karanlığın içine iniyordu; basamaklar kömür tozuyla kaplanmış, simsiyah olmuştu. Sola doğru kıvrılarak indiği için yukarıdan baktığımda kileri göremiyordum, ama merdivenlerden gelen serin bir esinti, mumun alevini titreterek dans ettiriyordu. Kapıyı hızla kapattım, mutfağın da kapısını kapatarak ön taraftaki odaya gittim.

Mumu pencereye ve kapıya en uzak olan köşeye koydum. Düşmeyeceğinden emin olduktan sonra yerde, uyuyabileceğim bir alan aradım. Pek fazla seçenek yoktu. Çöp yığınının üstünde uyumayacağım kesindi, bu yüzden odanın tam ortasına kıvrıldım.

Zemin sert ve soğuktu, ama yine de gözlerimi kapattım. Uyuduğum anda bu korkunç eski evden uzak olacaktım ve gece yarısından önce uyanacağıma da emindim.

Genellikle kolay uykuya dalarım, ama bu defa biraz farklıydı. Soğuktan titriyordum ve rüzgâr pencereleri tıkırdatmaya başlamıştı. Ayrıca duvarlardan da hışırtılar, patırtılar geliyordu. Kendi kendime, sadece fareler, deyip durdum. Çiftlikte onlara alışıktık. Ama sonra, birden, karanlık kilerin derinliklerinden çok rahatsız edici, yeni bir ses duymaya başladım.

Önceleri gözlerimi yummama neden olan cılız bir sesti, ama yavaş yavaş kesinlikle bir şeyler duyduğuma emin

olacağım kadar netleşti. Aşağıda, kilerde, olmaması gereken bir şeyler oluyordu. Birisi ritmik bir şekilde kazıyor, çıkan toprakları metal bir kürekle ters yüz ediyordu. Önce metalin kayalık bir yüzeye çarparak çıkardığı gıcırtı sesi duyuldu, arkasından da yumuşak toprağın derinine inip bir parçayı zeminden ayıran aletin hışırtısı.

Bu ritim tıpkı başladığı gibi ani bir şekilde bitene kadar dakikalarca devam etti. Ortalık yeniden sessizleşmişti. Fare bile patırdamayı bırakmıştı. Sanki ev ve içindeki her şey nefesini tutmuştu. En azından ben tutuyordum.

Sessizlik bir vurma sesiyle bozuldu; arkasından birbiri ardına gelen, ritmik vurma sesleriyle... Giderek yükselen vurma sesleri... Yükselen. Ve yaklaşan...

Birisi kilerden yukarıya doğru merdivenleri çıkıyordu.

Mumu kapıp en uzak köşeye büzüştüm. *Güm, güm*... Ağır postalların sesi giderek daha yakına geliyordu. O karanlığın içinde kim kazı yapıyor olabilirdi ki? Şu anda merdivenleri tırmanan kimdi?

Belki de sorulması gereken soru merdivenleri çıkanın *kim* olduğu değil, *ne* olduğuydu...

Kiler kapısının açıldığını duydum ve ağır postalların mutfağa girdiğini... Köşeye iyice yaslandım. Bedenimi mümkün olduğunca küçültmeye çalışarak mutfak kapısının açılmasını bekledim.

Ve sonra kapı yavaşça açıldı, yüksek sesle gıcırdadı. Odaya bir şey girdi. O anda bir soğukluk hissettim. Gerçek bir soğukluk. Bu dünyaya ait olmayan bir şeyin çok yakınımda

olduğunu söyleyen bir soğukluk... Cellat Tepesi'ndeki gibi bir soğukluktu, ama bu çok çok daha kötüydü.

Mumu kaldırdım, alevler tekinsiz gölgeler yaratarak duvarlarda ve tavanda dans ediyordu.

"Kim var orada?" diye sordum. "Kim var orada?"

Sesim, mumu tutan elimden bile daha titrekti.

Cevap gelmedi. Dışarıdaki rüzgâr bile susmuştu.

"Kim var orada?" dedim tekrar.

Yine cevap gelmedi, ama görünmez postallar yerdeki kaplamayı gıcırdatıp önümde durdu. Giderek daha çok yaklaştılar ve şimdi onun nefes alışını duyuyordum. Büyük bir şey derin derin nefes alıp veriyordu. Büyük, yüklü bir arabayı yokuş yukarı çeken bir at gibi nefes alıyordu.

Sonunda ayak izleri yönünü değiştirdi ve pencerenin yakınlarında durdu. Nefesimi tuttum. Pencerenin önündeki şey, her ikimiz için de nefes alıyormuş gibiydi, sanki ciğerlerine hiç yeterli hava çekemezmiş gibi derin ve uzun nefesler çekiyordu.

Tam artık buna katlanamayacağımı düşünmeye başlamıştım ki uzun, bezgin ve üzgün bir iç çekti ve döşemeleri tekrar gıcırdatarak pencereden kapıya yöneldi. Ancak postallar kilere doğru inmeye başlayınca nefes alabilmiştim.

Kalbimin atışı yavaşlamaya başladı, ellerimin titremesi geçti. Yavaş yavaş sakinleştim. Kendimi toplamak zorundaydım. Korkmuştum, ama eğer bu gece olacak en kötü şey buysa, bunu çoktan atlatmış ve ilk sınavımı geçmiş sayılırdım. Hayalet'in çırağı olacaktım, bu nedenle artık bu ev gibi lanetli evlere alışmam gerekirdi. Bu, işimin gereğiydi.

Yaklaşık beş dakika sonra artık kendimi daha iyi hissediyordum. Uykuya dalabilmek için ikinci bir deneme yapmayı bile düşündüm, ama babamın zaman zaman dediği gibi, "Kötülere huzur yoktur." Nasıl bir yanlış yaptım, bilmiyorum; aniden son derece rahatsız edici, yeni bir ses başladı.

Önce cılız ve uzaktandı; biri kapıya vuruyormuş gibi. Bir sessizlik oldu, sonra tekrar başladı. Üç sert vuruş. Bu defa biraz daha yakındandı. Bir sessizlik ve üç vuruş daha...

Olayı çözmem zor olmamıştı. Birileri on üç numaraya yaklaşırken sokaktaki bütün kapılara vuruyordu. Sonunda lanetli eve geldiklerinde kapıdaki üç vuruş ölüleri bile uyandıracak kadar sertti. Acaba kilerdeki şey, kapıyı açmak için yukarı çıkar mıydı? İkisinin arasında kendimi kapana kısılmış gibi hissettim: Dışarıda, içeri girmek isteyen bir şey; aşağıda özgürlüğüne kavuşmayı istiyor olabilecek başka bir şey.

Sonra, aniden her şey düzeldi. Ön kapının diğer tarafından bir ses, tanıdığım bir ses, bana sesleniyordu:

"Tom! Tom! Kapıyı Aç! Beni içeri al!"

Bu annemdi! Sesini duyduğum için o kadar mutlu olmuştum ki bir an bile düşünmeden kapıya koştum. Dışarıda yağmur yağıyordu ve ıslanıyor olmalıydı.

"Çabuk ol Tom, çabuk ol!" dedi annem. "Beni bekletme."

Tam kapıyı açmak için sürgüyü kaldırırken Hayalet'in uyarısını hatırladım:

"*Ön kapıyı, ne kadar ısrarlı çalarlarsa çalsınlar, hiç kimseye açma...*

Ama annemi nasıl dışarıda, karanlıkta bırakabilirdim?

"Haydi Tom! Bırak içeri gireyim!" dedi ses.

Hayalet'in söylediklerini hatırlayarak derin bir nefes aldım ve düşünmeye çalıştım. Sağduyum bana bunun annem olamayacağını söylüyordu. Neden beni buraya kadar takip etsindi? Nereye gittiğimizi nereden bilecekti? Ayrıca annem tek başına yolculuk da yapmazdı. Babamın ya da Jack'in onunla gelmiş olması gerekirdi.

Hayır, dışarıda bekleyen başka bir şeydi. Kapıya durmaksızın vuracak elleri olmayan bir şeydi. Kaldırımda kıpırtısız duracak ayakları olmayan bir şeydi.

Kapıya daha sert vurulmaya başlandı.

"Lütfen beni içeri al Tom!" Ses yalvarıyordu. "Nasıl bu kadar katı ve acımasız olabiliyorsun? Üşüyorum, sırılsıklam oldum, yorgunum."

Sonunda ağlamaya başladı, işte o zaman onun annem olmadığını anladım. Annem güçlüydü. Annem, durum ne kadar kötü olursa olsun asla ağlamazdı.

Birkaç dakika sonra sesler derinleşip sustu. Yere uzandım ve tekrar uyumaya çalıştım. Uykuya dalmaya çalışarak bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdum, ama uyuyamadım.

Rüzgâr camları daha da şiddetli tıkırdatmaya başlamıştı ve kilise çanı her yarım saatte bir çalarak beni gece yarısına biraz daha yaklaştırıyordu.

Kilere inme vaktim yaklaştıkça tedirginliğim artıyordu. Hayalet'in sınavını elbette geçmek istiyordum, ama o an

evime dönüp güzel, güvenli, sıcak yatağımda olmayı ne kadar çok isterdim.

Sonra, kilise çanı tek bir kez çaldıktan sonra –on bir buçukta– kazına sesleri yeniden başladı.

Hantal postalların bir kez daha kiler merdivenlerini tırmandığını duydum; kapı bir kez daha açıldı ve görünmez postallar ön odaya girdi. Şu an vücudumda hareket eden tek şey kalbimdi; o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimi delip dışarı çıkacak gibiydi. Fakat bu defa postallar, pencere kenarına gitmedi. Bana doğru gelmeye devam ettiler. *Güm! Güm! Güm!* Dosdoğru bana geliyorlardı.

Bir şeyin, anne kedilerin yavrularına yaptığı gibi ensemden tutarak beni kaldırdığını hissettim. Sonra görünmez bir kol vücudumu sarıp kollarını bedenime doladı. Nefes almaya çalıştım, ama imkânsızdı. Göğüs kafesim eziliyordu.

Kiler kapısına doğru götürülüyordum. Beni taşıyan şeyin ne olduğunu göremiyordum ama hışırtılı nefes alışlarını duyuyordum. Bir şekilde, neler olup biteceğini bildiğimden, panik içinde debeleniyordum. Aşağıdan gelen kazma seslerinin nedenini biliyordum. Kilerin karanlığına inen basamaklardan indirilecektim ve orada beni bir mezarın beklediğine emindim. Canlı canlı gömüleceğimden emindim!

Dehşete kapılmıştım ve çığlık atmaya çalışıyordum, ama durumum sıkıca bağlanmış olmaktan da beterdi. Felç olmuştum ve hiçbir kasımı hareket ettiremiyordum.

Birdenbire düşmeye başladım...

Kendimi en üst basamağın birkaç santim uzağında, emekler pozisyonda, kilerin ardına kadar açık kapısına bakarken buldum. Paniğe kapılmıştım, kalbim, vuruşları sayılamayacak kadar hızlı çarpıyordu. Ayağa kalkıp kilerin kapısını çarparak kapattım.

Mum söndü.

Pencereye yürürken ani bir ışıltı odayı aydınlattı ve arkasından neredeyse tam tepeme yıldırım düştü. Rüzgâr ıslık çalarak eve vuruyor, pencereleri zangırdatıp ön kapıyı sarsıyor, eve girmek ister gibi uğulduyordu.

Birkaç dakika boyunca çaresizce dışarı bakıp şimşekleri seyrettim. Kötü bir geceydi, şimşekler beni korkutsa da o sırada dışarıda, sokaklarda yürüyor olmak için, o kilere inmekten kurtulmamı sağlayacak herhangi bir şey için her şeyi verirdim.

Neden sonra, kilise çanı çalmaya başladı. Çan seslerini saydım, tam on iki kez vurmuştu. Şimdi kilerdeki şey her neyse, onunla yüzleşme vaktiydi.

Tam o sırada çakan şimşek odayı tekrar aydınlattı ve bu ışıkla odanın zemininde dev ayak izleri olduğunu fark ettim. Önce bunların Hayalet'in ayak izleri olduğunu sandım, fakat bu izler, onları bırakan botlar kömür tozuyla kaplıymış gibi simsiyahtı. Mutfaktan gelip pencere kenarına gidiyor ve sonra geldikleri yere dönüyorlardı. Kilere, karanlığın dibine... Benim de gitmek zorunda olduğum yere!

Mumu bulmak için zeminde elimi dolaştırdım. Sonra giysi bohçamı eşeleyip kıyafetlerimin arasında babamın verdiği çıra kutusunu aradım.

Karanlıkta el yordamıyla zemine birkaç çıra koydum, ateşi yakmak için kutunun taşını ve metalini kullandım. Mumun yanmasını sağlayacak kadar alev elde edinceye dek ateşi küçük çıra yığınına tuttum. Babamın bu hediyenin ne kadar işime yaramış olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kiler kapısını açmamla birlikte başka bir şimşek çaktı ve bütün evi sallayan, ayaklarımın altındaki basamakları gıcırdatan başka bir yıldırım daha düştü. Ellerim titreyerek, elimdeki mumun alevinin yarattığı dans eden tuhaf gölgelerle kilere inmeye başladım.

Oraya inmek istemiyordum, ama Hayalet'in sınavını geçemezsem muhteşemelen hava aydınlanır aydınlanmaz eve dönmek için yola koyulmam gerekirdi. Olanları anneme anlatırken duyacağım utancı düşündüm.

Sekiz basamak sonra köşeyi döndüm, böylece artık kileri görebiliyordum. Büyük bir kiler değildi, fakat köşelerde, mum ışığının ulaşamayacağı karanlık gölgeler ve pis perdeler vardı. Tavanında örümcek ağları asılıydı. Toprağa bulanmış zemine küçük kömür parçaları ve iri keresteler yayılmıştı. Büyük bira fıçısının yanında eski, ahşap bir masa vardı. Bira fıçısının etrafında dolaşırken arka köşede bir şey olduğunu fark ettim. Kereste parçalarının arkasında duran şey beni o kadar korkutmuştu ki neredeyse elimdeki mumu düşürecektim.

Karanlık bir şekildi, sanki bir öte beri yığını gibiydi, fakat ses çıkarıyordu. Cılız, ritmik bir ses... Nefes alıp verme gibi

Yığına doğru bir adım ilerledim; sonra bir adım daha, bacaklarımı kıpırdatabilmek için irade gücümü kullanıyordum. O sırada, artık dokunabilecek kadar yaklaştığımda, yığın aniden büyüdü. Zemindeki bir gölge olmaktan çıkıp sonunda benden üç dört kat büyüklüğe ulaşıncaya kadar büyüdü.

Neredeyse kendimi tutamayıp koşmaya başlayacaktım. Kocaman, karanlık, şapkalı ve korkunçtu, parlak yeşil gözleri vardı.

Ancak o zaman elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

"Neden geciktin?" dedi Hayalet. "Neredeyse beş dakika geç kaldın!"

BÖLÜM 4
MEKTUP

"Küçükken bu evde yaşardım. dedi Hayalet. "İnsanın tüylerini ürperten şeyler görürdüm, ama onları görebilen tek kişi bendim ve babam yalan söylediğim için beni döverdi. Bir şey kilerden yukarıya tırmanırdı. Sana da aynısı olmuş olmalı. Yanılıyor muyum?"

Başımı salladım.

"Pekâlâ, korkacak bir şey yok delikanlı. Bu da başka bir hortlak, daha iyi şeylere yönelmiş sıkıntılı ruhun bir parçası sadece. Zaten kötü tarafını geride bırakmasaydı, sonsuza dek burada kısılı kalırdı."

"Ne yaptı ki?" diye sordum, sesim tavana çarpıp bana geri döndü.

Hayalet üzgün üzgün başını salladı:

"O, ciğerleri artık çalışmasına izin vermeyecek kadar hasta bir madenciydi. Günlerini ve gecelerini öksürerek ve nefes darlığı çekerek geçirdi. Karısı her ikisi içinde çalışıyordu. Bir fırında çalışıyordu, fakat ne yazık ki çok güzel bir kadındı. Hiçbir kadına güven olmaz, ama güzel kadınlar kötünün de kötüsüdür.

"Adamın çok kıskanç olması işleri iyice zora sokuyordu ve hastalığı onu gün geçtikçe daha acımasız yapıyordu. Kadın, bir gece işten eve çok geç geldi. Adam bütün akşam, kadının başka bir adamla olduğunu düşünerek evde volta attı.

"Sonunda, kadın eve döndüğünde, adam o kadar sinirlenmişti ki bir kömür parçasıyla kadının kafatasını kırdı. Sonra kadını oracıkta can çekişirken bırakıp mezar kazmak için kilere indi. Geri döndüğünde kadın hâlâ canlıydı, ama hareket edemiyor, çığlık bile atamıyordu. İşte biz, kadının yerden alınıp aşağı taşınırken hissettiği dehşeti hissediyoruz. Adamın yeri kazdığını duyuyordu. Adamın ne yapacağını da biliyordu.

"Adam o gece, kendini de öldürdü. Bu çok hüzünlü bir hikâye, fakat şu anda huzur içinde yatıyor olsalar da, adamın bir parçası ve kadının son hatıraları hâlâ burada ve bizim gibi insanlara işkence yapacak kadar güçlüler. Biz diğer insanların göremediği şeyleri görüyoruz, bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Yine de bizim işimiz için çok yararlı bir yetenek."

Ürperdim. Öldürülen zavallı kadın için çok üzüldüm, onu öldüren zavallı madenci için de. Hayalet için bile çok üzüldüm. Çocukluğunuzu böyle bir evde geçirmek zorunda olduğunuzu bir düşünsenize!..

Masanın ortasına koyduğum muma baktım. Mum neredeyse bitmişti, alev son danslarını yapıyordu. Fakat Hayalet hiç de yukarı çıkmak istiyor gibi görünmüyordu.

Yüzündeki gölgelerden hiç hoşlanmamıştım. Sanki yüzü yavaş yavaş değişiyordu, sanki burnu büyüyordu.

"Korkumu nasıl yendiğimi biliyor musun?" dedi.

"Hayır efendim."

"Bir gece o kadar korkmuştum ki sonunda çığlık attım. Herkesi uyandırmıştım ve babam bir hışımla yanıma gelip beni ensemden tuttu, kilerin önündeki merdivenlere götürdü. Sonra bir çivi alıp kapıyı arkamdan çiviledi.

"Yaşım çok büyük değildi. En fazla yedi yaşındaydım. Merdivenleri tekrar tırmanıp avazım çıktığı kadar bağırdım, kapıyı tırnaladım, yumrukladım. Ama babam çok sert bir insandı, beni karanlığın içinde tek başına bıraktı. Saatlerce, şafak söktükten sonra saatlerce orada kaldım. Bir süre sonra sakinleştim ve ne yaptım biliyor musun?"

Başımı salladım, yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Gözleri parıl parıl parlıyordu ve her zamankinden daha çok kurda benziyordu.

"Merdivenlerden aşağı inip kilerin karanlığında oturdum. Sonra üç derin nefes alıp korkumla yüzleştim. Özellikle bizim gibi insanlar için her şeyden daha kötü olan karanlıkla yüzleştim, çünkü bizim gibi insanlara bazı şeyler karanlıkta gelir. Fısıldayarak bizi çağırırlar ve sadece bizim gözlerimizin görebildiği şekillere girerler. Ama ben onunla yüzleştim ve bu kilerden çıktığımda sona ermişti."

O sırada mumun alevi kendi suyuna girip bizi mutlak karanlığa hapsederek söndü. "İşte bu kadar delikanlı," dedi Hayalet. "Sadece sen, ben ve karanlık. Buna katlanabilir misin? Çırağım olmaya uygun musun?"

Sesi farklı geliyordu, daha derinden ve yabancı. Dört ayağının üzerinde durmuş olduğunu, yüzünün kurt kıllarıyla kaplandığını ve dişlerinin giderek uzadığını hayal ettim. Üçüncü derin nefesimi alana kadar tir tir titriyor ve konuşamıyordum. Ama sonra ona cevabımı verdim. Babam sıkıcı ve zor işlerle karşılaştığında hep böyle derdi.

"Birilerinin bu işi yapması gerek," dedim. "Neden ben yapmayayım?"

Hayalet bu dediğimin komik olduğunu düşünmüş olacak ki attığı kahkaha, gelen bir sonraki yıldırımla birleşip bütün kileri doldurdu ve merdivenleri gümbürdetti.

"Yaklaşık on üç sene önce... dedi Hayalet, "mühürlü bir mektup aldım. Kısa ve özdü, Yunanca yazılmıştı. Annen göndermişti. Neler yazdığını biliyor musun?"

Duyacaklarımı merak ederek, sessizce, "Hayır," dedim.

"Bir erkek çocuk dünyaya getirdim," yazıyordu, "ve bu çocuk yedinci oğulun yedinci oğlu. İsmi Thomas J. Ward ve bu oğul eyalete armağanımdır. Yeterince büyüdüğünde onu sana göndereceğim. Onu iyi eğit. O, şimdiye kadar yetiştirdiğin en iyi çırak olmakla kalmayıp yanına aldığın son çırak olacak, yazıyordu."

Hayalet, karanlığın içinde fısıldayarak devam etti:

"Biz sihir kullanmayız delikanlı. İşimizin temel araçları sağduyu, cesaret ve geçmişten dersler çıkarabileceğimiz, işe yarar kayıtlar tutmaktır. En önemlisi, kehanetlere inanmamak! Geleceğin belirli olduğuna inanmayız. Yani eğer annenin söyledikleri çıkarsa, bu söylenenleri *bizim* gerçekleştirmiş olmamızdan kaynaklanır. Anlıyor musun?"

Sesi biraz sinirliydi, ama bana sinirlenmediğini biliyordum, bu yüzden karanlığın içinde başımı sallamakla yetindim.

"Annenin eyalete bir armağanı olmana gelince, çıraklarımın her biri yedinci oğulun yedinci oğluydu. Yani özel olduğunu falan düşünme. Çok çalışman ve güç işlerin üstesinden gelmen gerekiyor."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Aileler baş belası olabilir," dedi. Sesi daha yumuşaktı ve siniri gitmişti. "Sadece iki kardeşim kaldı. Biri çilingir, onunla iyi anlaşırız, fakat diğeri Horshaw'da yaşamasına rağmen benimle neredeyse kırk yıldır konuşmuyor."

Evden çıktığımızda rüzgâr dinmişti ve ay ortaya çıkmıştı. Hayalet ön kapıyı kapattı. Ahşabın üzerine kazılmış yazıyı ilk kez gördüm.

Gregory

Hayalet yazıya bakıp başını salladı.

"Bu imzaları bazen, okuyabilen insanları uyarmak ya da sadece kendime bir şey hatırlatmak için kullanırım. Yunanca gamma harfini bilirsin. Bu harf ya bir ruh ya da bir

hortlak işaretidir. Sağ alttaki haç işareti Roma rakamıyla on anlamına geliyor, bu da en düşük derecelendirmedir. Altıdan sonraki her şey sadece hortlaktır. Cesur olduğun sürece, bu evin içinde sana zarar verebilecek hiçbir şey yok. Unutma, karanlık, korkuyu besler. Cesur olduğun sürece bir hortlağın yapabileceği pek bir şey yoktur."

Keşke bunu başından beri biliyor olsaydım!

"Toparlan delikanlı," dedi Hayalet. "Yüzün o kadar düşmüş ki dudakların neredeyse yere değecek! Pekâlâ, belki bu keyfini yerine getirir." Cebinden sarı peynir kalıbını çıkardı, bir parça peynir koparıp bana verdi. "Bunu çiğne, ama hepsini bir anda yutma."

Taş kaldırımlarda onu takip ettim. Hava nemliydi, ama en azından yağmur yağmıyordu. Batı yönündeki bulutlar gökyüzüne yaslanmış koyunlar gibi görünüyordu.

Köyden çıkıp güneye yürümeye başladık. Köyün çıkışında, taş kaldırımın çamurlu bir patikaya dönüştüğü yerde küçük bir kilise vardı. Unutulmuş gibi görünüyordu; çatısının kiremitleri eksikti ve kapısının boyaları kabarmıştı. Evden çıktığımızdan beri tek tük insan görmüştük, fakat şimdi kilisenin kapısında dikilen bir adam vardı. Saçları beyaz, uzun ve darmadağındı.

Koyu renk giysileri ona bir rahip görünüşü veriyordu, ama ona yaklaştıkça asıl dikkatimi çeken yüzündeki ifade oldu. Yüzünü buruşturmuş, bize gözdağı verircesine bakıyordu. Sonra, hızla ayak parmaklarının ucunda durup sağ elinin işaret parmağını gökyüzüne doğru olabildiğince

uzatarak kocaman bir istavroz çıkardı. Daha önce rahiplerin istavroz çıkardığını görmüştüm ama bu kadar büyük ve abartılı bir biçimde yapıldığını görmemiştim; kin dolu bir hareketti ve hedef bizdik.

Hayalet'e öfkeli olduğunu düşündüm ya da belki de yaptığı işe. Bu işin çoğu insanı tedirgin ettiğini biliyordum, ama hiç böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştım.

Adamı geçtikten sonra artık bizi duyamayacağı bir yerde, "O adamın nesi var?" diye sordum.

"Rahipler!" diye çıkıştı Hayalet, sesi çok öfkeliydi. "Her şeyi bilir ama hiçbir şeyi görmezler! Ve o adam hepsinden beterdir. O benim diğer kardeşim."

Daha fazla şey öğrenmek istiyordum, ama başka soru sormamam gerektiğini hissediyordum. Hayalet ve onun geçmişi hakkında öğreneceğim çok şey olduğunun farkındaydım, fakat bunları bana ancak kendini iyi hissettiğinde ve hazır olduğunda anlatacaktı.

Ardına takılıp güneye yürümeye devam ettim. Bir yandan ağır çantasını taşıyıp bir yandan annemin mektubunu düşünüyordum. Hiçbir zaman böbürlenen ya da büyük laflar eden biri olmamıştı annem, sadece söylenmesi gerekenleri söylerdi. Bu yüzden söylediği her sözcüğü büyük bir ciddiyetle söylerdi. Genellikle her işin üstesinden gelir ve yapılması gerekeni yapardı. Hayalet bana hortlaklar konusunda yapılabilecek pek bir şey olmadığını söylemişti, ama annem bir keresinde Cellat Tepesi'ndeki hortlakları susturmuştu.

Yedinci oğulun yedinci oğlu olmak, bu iş için çok özel bir şey sayılmazdı. Buna sadece Hayalet'in çırağı olabilmek için ihtiyacınız olurdu. Ama beni farklı kılan başka bir şey olduğunu biliyordum.

Ben aynı zamanda annemin oğluydum.

BÖLÜM 5

ÖCÜLER VE CADILAR

Hayalet'in 'Kış Evi' dediği yere doğru ilerliyorduk.

Biz yürürken son şafak sisleri de dağılmaya başlamıştı ve o sırada güneşin farklı olduğunu hissettim. Güneş bazen, kışın bile parlar, bu iyidir; çünkü genellikle yağmur yağmayacağı anlamına gelir. Fakat her yılın belli bir gününde, güneşin sıcaklığını ilk kez birdenbire hissedersiniz. Eski bir dostla tekrar buluşmak gibi...

Hayalet de tam olarak benim düşündüklerimi düşünüyor olacak ki aniden durup yan yan bana baktı ve o nadir gülümsemelerinden biriyle, "Bugün baharın ilk günü delikanlı," dedi, "bu yüzden Chipenden'a gideceğiz."

Bu söylediği çok tuhaftı. Her yıl baharın ilk günü Chipenden'a mi gidiyordu, ama neden? Sordum.

"Yazlık. Kışları, Anglezarke Fundalığı eteklerinde geçiriiz, yazları da Chipenden'da..."

"Anglezarke'ı hiç duymamıştım. Nerede?" diye sordum.

Hayaletin en güney kısmında delikanlı. Doğduğum yer. Babam bizi Horshaw'a taşıyana kadar orada yaşadık."

Yine de, en azından Chipenden'ı daha önce duymuştum ve bu beni biraz rahatlatmıştı. Hayalet'in çırağı olarak sürekli seyahat etmek zorunda olduğum ve bu yüzden de yönümü bulmayı öğrenmem gerektiği kafama dank etmişti.

Daha fazla oyalanmadan yönümüzü değiştirdik. Uzaktaki, kuzeydoğumuzda kalan tepelere doğru yürümeye başladık. Daha fazla soru sormadım, ama o gece yine soğuk bir ahıra sığındığımızda ve akşam yemeği olarak birkaç lokma peynir yediğimizde midem, boğazımın kesilmiş olduğundan şüphelenmeye başladı. Kendimi hiç bu kadar aç hissetmemiştim.

Chipenden'da nerede kalacağımızı ve orada yiyecek düzgün bir şeyler bulup bulmayacağımızı merak ediyordum. Oraya gitmiş birini hiç tanımamıştım, ama çok uzak, sevimsiz bir yayla olmalıydı; babamın çiftliğinden görünen, uzaktaki o gri ve mor tepeler... O tepeler bana hep uykuya yatmış yaratıklar gibi gelmişti, ama bu muhtemelen bana sürekli bu tür hikâyeler anlatan amcalarımın hatasıydı. Derlerdi ki tepeler geceleri hareket etmeye başlarmış ve şafak vakti bazen bütün köyler ağırlıkları altında ezilerek yeryüzünden kaybolurmuş.

Ertesi sabah, koyu gri bulutlar güneşi yine kapatıyordu. İlkbaharın ikinci gününü görebilmek için daha çok beklememiz gerekiyor gibiydi. Üstüne üstlük rüzgâr da giderek sertleşiyordu. Biz yokuşu tırmanırken kıyafetlerimizi üzerimize yapıştırıyor, gökyüzündeki kuşları yalpalatıyordu.

Bulutlar, doğu tarafındaki yaylaların ardına saklanmak için birbiriyle yarışıyordu.

Yavaş yürüyorduk. Topuklarımda korkunç kabarcıklar oluştuğu için bu tempodan çok memnundum. Chipenden'a vardığımızda hava kararmaya başlamıştı bile.

Oraya varana kadar, halen çok rüzgâr olsa da, gökyüzü açılmıştı ve mor tepeler ufukta net bir şekilde görünmeye başlamıştı. Hayalet yolculuk sırasında pek konuşmamıştı, fakat şimdi yaylaların isimlerini tek tek sayarken sesi heyecanlı gibiydi. Chipenden'a en yakın olanının ismi Parlick Tepesi'ydi, bazıları net görülemeyen ve uzak olan, bazıları yakın olan diğerlerinin isimleri Mellor Tepesi, Saddle Yaylası ve Kurt Yaylası'ydı.

Kurt Yaylası'nda kurt olup olmadığını sorduğumda ustam, bana haince gülümsedi.

"Buralarda her şey çok hızlı değişir delikanlı," dedi, "tedbiri elden hiç bırakmamak gerekir."

Köyün ilk çatıları görünmeye başlayınca Hayalet, yoldan ayrılıp bir akarsuyun yanından kıvrılarak yukarı tırmanan patikayı işaret etti:

"Evim bu tarafta," dedi. "Bu yol biraz uzun, fakat buradan gidersek köye girmemiş oluruz. Orada yaşayan insanlardan uzak dururum. Onlar da böyle olmasını istiyor."

Jack'in, Hayalet hakkında söyledikleri aklıma geldi ve kendimi kötü hissettim. Haklıydı. Bu çok yalnız bir hayattı. Tek başına çalışmak zorundaydın.

Dere kenarlarında rüzgârın şiddetine karşı koymaya çalışan birkaç kavruk ağaç vardı, ama bir anda karşımıza

akçaağaçlardan oluşan, küllerle kaplı bir orman çıktı. İçine girdiğimizde rüzgâr kesildi, sesi uzaktan gelen cılız bir ıslığa dönüştü. Burası birkaç yüz, belki de daha fazla ağacın toplandığı bir ormandı. Rüzgârdan korunmak için harikaydı, ama birkaç saniye sonra bu ormanın sadece bir sığınak olmadığını anladım.

Daha önce bazı zamanlar, bazı ağaçların ne kadar gürültücü olduğunu düşünürdüm. Diğerleri hiç ses çıkarmazken onlar dallarını gıcırdatıp dururdu. Çok yukarıdan, rüzgârın sesini duyabiliyordum, ama ormanın içinde duyulan tek ses postallarımızın sesiydi. Her şey çok durağandı. Ağaçlarla dolu bir ormanın böylesi sessiz olması, sırtımda bir ürperti hissederek titrememe neden oluyordu. Neredeyse ağaçların bizi dinliyor olduğunu düşünecektim.

Sonunda açık alana geldik. Tam karşımızda bir ev duruyordu. Etrafı dikenli alıçlarla çevrelenmişti, bundan dolayı sadece üst kat pencereleri ve çatısı görünüyordu. Bacasından beyaz bir duman tütüyordu. Ağaçların altına gelene kadar dimdik yukarı süzülen duman, orada rüzgârla savruluyordu.

O sırada evin ve bahçenin, yamaçta bir çukurun içinde kaldığını fark ettim. Sanki yardımsever bir dev gelmiş ve evin altındaki toprağı avcuyla alıp gitmişti.

Çalılıkların arasından demir kapıya gelene kadar Hayalet'i takip ettim. Kapı alçaktı, belimden daha yukarıda değildi. Açık yeşile boyanmıştı ve boya o kadar yeni görünüyordu ki kuruyup kurumadığını merak etmiştim ve tabi Hayalet'in kapıya giden elinin boyanıp boyanmayacağını da.

Birden nefesimi kesen bir şey oldu. Hayalet sürgüye dokunmadan önce, sürgü kendiliğinden kalktı ve kapı görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi yavaşça açıldı.

Hayalet'in, "Teşekkür ederim," dediğini duydum

Evin ön kapısı kendiliğinden açılmamıştı; çünkü açılması için önce kilidin, Hayalet'in cebinden çıkacak büyük anahtarla açılması gerekiyordu. Anahtar, Yağmur Yolu'ndaki eve girerken kullandığı anahtara çok benziyordu.

"Bu, Horshaw'da kullandığın anahtar mı?" diye sordum.

"Evet, delikanlı," dedi bir yandan açık kapıyı iterken. "Abim, çilingir olan, bu anahtarı verdi. Çok karmaşık olmadıkları sürece çoğu kapıyı açar. Bizim işte çok yararlı oluyor."

Kapı gürültülü bir gıcırtı ve derin bir homurtuyla açıldı, Hayalet'in arkasından küçük, loş ışıklı bir antreye girdim. Sağ tarafta alçak basamaklı bir merdiven vardı, sol taraftaysa hah döşeli, dar bir koridor.

"Her şeyi merdivenlerin önünde bırak," dedi Hayalet. "Haydi delikanlı, sallanma. Kaybedecek vakit yok. Yemeğimi sıcak severim!"

Böylece çantasını ve bohçamı söylediği yere bırakıp, iştah açıcı sıcak yemek kokularının geldiği mutfağa kadar onu izledim.

İçeri girdiğimizde hayal kırıklığı yaşamadım. Bana annemin mutfağını anımsatmıştı. Pencere pervazındaki büyük saksılarda bitkiler vardı, batan güneşin ışıkları etrafa yansıyordu. En uçtaki köşede odayı ısıtan büyük bir ateş

yanıyordu. Odanın tam ortasında meşe ağacından yapılmış büyük bir masa vardı. Masanın üzerinde iki kocaman boş tabak ve tam ortada, içi sıcak et sosuyla dolu testinin hemen yanında, içleri yemekle dolu, beş servis tabağı duruyordu.

"Otur ve karnını doyur delikanlı.

Beni masaya davet etti! Ben de ikinci kez davet edilmeyi beklemedim.

Kendime en büyüğünden tavuk ve biftek dilimleri alıp tabağımın kenarında kızartılmış patates ve sebzeler için biraz yer bıraktım. Sonunda üstlerini et sosuyla donattım. O kadar lezzetliydi ki daha iyisini ancak annem yapabilirdi.

Aşçının nerede olduğunu ve tam olarak kaçta geleceğimizi nasıl bilip de biz gelir gelmez sıcak yemekleri hazır ettiğini merak etmiştim. Kafamın içi sorularla doluydu, ama aynı zamanda çok yorgundum. Bütün enerjimi yemek yemek için ayırdım. Son lokmamı yuttuğumda Hayalet, çoktan tabağını silip süpürmüştü.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Başımı salladım, neredeyse konuşamayacak kadar şişmiştim. Uykum gelmişti.

"Peynir rejiminden sonra, eve gelip sıcak yemek yemek çok güzel bir şeydir," dedi. "Burada çok güzel yemekler yeriz. Çalıştığımız zamanları telafi edecek yemekler..."

Tekrar başımı sallayıp esnemeye başladım.

"Yarın yapılacak çok iş var, sen en iyisi yatağına git. Kapısı yeşil olan oda senin odan. İlk merdivenlerin başındaki oda," dedi Hayalet. "İyi uyu. Odanda kal ve gece ortalıkta

dolaşma. Kahvaltı hazır olduğunda bir çan sesi duyacaksın. Çan sesini duyar duymaz aşağı in. Biri iyi yemek pişirdiyse o yemeği soğutursan sinirlenebilir. Ama erken de gelmemelisin, çünkü bu da en az diğeri kadar kötü olur."

Başımı salladım, yemek için ona teşekkür edip evin ön tarafına geçtim. Hayalet'in çantası ve benim bohçam ortadan kaybolmuştu. Onları kimin almış olabileceğini düşünerek merdivenlerden yatağıma doğru çıktım.

Yeni odam, bir ara iki ağabeyimle birden paylaşmak zorunda kaldığım evdeki odamdan çok daha büyüktü. Bir yatak, üzerinde mum olan küçük bir masa, bir sandalye ve bir dolap vardı. Yine de içeride, yürüyebileceğim kadar boş alan kalıyordu. Ve dolabın üzerinde, içinde giysilerim olan bohçam duruyordu.

Kapının tam karşısında, sekiz bölümden oluşan ve yukarı sürülerek açılan bir pencere vardı. Camlar o kadar kalındı ki neredeyse eğilip bükülen ışıklardan başka hiçbir şey göremiyorduın. Pencere yıllardır hiç açılmamış gibi görünüyordu. Yatak sağ taraftaki duvara yaslanmıştı. Botlarımı çıkarıp diz üstü çöktüm ve camı açmaya çalıştım. Biraz sıkışmış olmasına rağmen göründüğünden daha kolay açıldı. Camın alt kısmını kaldırmak için şiddetli ve ani çekişlerle pencerenin mandalını ittirdim. Böylece kafamı camdan çıkarıp etrafa bakabilecek kadar açmış oldum.

Aşağıdaki çimlik alan, ağaçların arasında uzayıp giden beyaz çakıl taşlarından yapılmış küçük bir yolla ikiye bölünüyordu. Ağaçların yukarısında, sağ tarafta, tepeleri görebiliyordum. Bize en yakın olanı sanki dokunabileceğim

uzaklıktaydı. İçeri girip bohçamı açmadan önce temiz hava ve çimen kokusunu derin derin içime çektim. Elbiselerim dolabın üst rafına kolayca sığdı. Dolabın kapağını kapatırken yatağın karşısındaki duvara, gölge alana yazılmış isimler gözüme çarptı.

Duvarı boydan boya kaplayan isimler siyah mürekkeple yazılmıştı. Bazıları sanki bu isimleri yazanlar kendilerini çok fazla düşünüyormuş gibi diğerlerinden daha büyük yazılmıştı. Çoğu isim zamanla silinmişti. Bu isimler benim gibi bu odada kalmış diğer çırakların isimleri olabilir mi, diye merak ettim. Acaba kendi ismimi eklemeli miydim, yoksa ilk ayın bitmesini ve böylece kalıcı olmayı mı beklemeliydim? Bir kalemim ya da mürekkebim olmadığından bu konuyu daha sonra düşünecektim, ama yine de en son yazılmış ismin hangisi olduğunu anlayabilmek için duvarı daha yakından inceledim.

En son yazılanın BILLY BRADLEY olduğuna karar verdim. Bu isim en net okunanıydı, fakat yer kalmadığı için küçücük bir alana yazılmıştı. Billy'nin şu an ne yapıyor olduğunu merak ettim, ama çok yorgundum, artık uykuya dalabilirdim.

Çarşaflar temizdi ve yatak çok rahat görünüyordu. Ben de daha fazla vakit kaybetmeden üstümü çıkardım. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalmışım.

Gözümü açtığımda güneş pencereden içeri süzülüyordu. Rüya görüyordum ve bir ses beni aniden uyandırmıştı. Sesin kahvaltı zili olduğunu düşündüm.

Ne yapacağımı bilemedim. O ses gerçekten beni kahvaltıya çağıran zil miydi, yoksa rüyamda duyduğum bir zil miydi? Nasıl emin olabilirdim? Ne yapmalıydım? Görünen o ki aşağıya geç de insem, erken de insem başım dertteydi. Bu yüzden, muhtemelen kahvaltı zilini *duymuş olduğuma* karar vererek giyindim ve merdivenlerden aşağı indim.

Aşağı inerken mutfaktan gelen tabak çanak seslerini duyuyordum, ama kapıyı açtığım anda her şey ölüm sessizliğine büründü.

O halde hata yapmıştım. Dosdoğru yukarı çıkmalıydım, çünkü kahvaltının hazır olmadığı belliydi. Akşam yemeğinin tabakları kaldırılmıştı, fakat masa hâlâ boştu ve şöminede soğuk küller vardı. Aslında mutfak soğuktu ve daha kötüsü, her saniye daha da soğuyor gibiydi.

Asıl hatam masaya doğru adım atmak oldu. Adımımı atar atmaz, tam arkamda bir şeyin ses çıkardığını işittim. Çok öfkeli bir sesti. Buna hiç şüphe yoktu. Bu kesinlikle öfke dolu bir tıslamaydı ve çok yakından, sol kulağıma geliyordu. O kadar yakındı ki nefesini hissediyordum.

Hayalet bana erken inmememi söylemişti, bu yüzden şimdi kendimi çok büyük bir tehlike içinde hissediyordum.

Bunu düşündüğüm anda bir şey kafamın arkasına çok güçlü bir şekilde vurdu; dengemi kaybedip kapıya doğru yalpaladım, neredeyse başımın üstüne düşüyordum.

İkinci bir uyarıyı beklemedim. Odadan çıkıp yukarıya koştum. Sonra merdivenlerin ortasında donakaldım. Merdivenlerin tepesinde biri dikiliyordu. Uzun boylu, korkutucu

görünen biriydi, odamdan üzerine vuran ışıkla sadece bir silüet halindeydi.

Durdum, ne yöne gideceğimi bilemiyordum. Derken tanıdık bir ses beni rahatlattı. Bu Hayalet'in sesiydi.

Onu, uzun siyah pelerini olmadan ilk kez görüyordum. Siyah bir tunik ve beyaz süvari pantolonu giymişti. Uzun boylu ve geniş omuzlu görünse de –muhtemelen, genellikle bütün bir günü bir parça peynirle geçirmek zorunda kaldığından– vücudunun diğer tarafları zayıftı. İyi çiftçilerin yaşlı hallerine benziyordu. Tabi bazı çiftçiler yaşlandıklarında şişmanlar, ama genellikle –ağabeylerim evden ayrıldığı için babamın hasat zamanı tuttuğu çiftçiler gibi– zayıftırlar ve sırım gibi, dayanıklı vücutları vardır. Babam hep, "Zayıf kişi, formda olan kişidir," der. İşte şimdi Hayalet'e bakınca hiç mola vermeden o kadar ciddi bir tempoda, o kadar uzun süre nasıl yürüyebildiğini anlıyordum.

"Seni aşağı erken inmemen konusunda uyarmıştım," dedi sessizce. "Herhalde sağır oldun. Bu sana ders olsun delikanlı. Bir dahaki sefere çok daha kötü olabilir."

"Zili duyduğumu sandım," dedim. "Ama sanırım rüya görmüşüm."

Hayalet içtenlikle güldü:

"Bu bir çırağın öğrenmesi gereken ilk ve en önemli derslerden biridir," dedi, "uyanık olmakla uykuda olmanın farkı. Bazıları bunu asla öğrenmez." Başını salladı, yaklaşıp omzumu sıvazladı. "Gel, sana bahçeyi gezdireyim. Bir yerden başlamamız gerek, hem böylece kahvaltıya kadar da oyalanmış oluruz."

Hayalet, evin arka kapısından beni dışarı çıkardığında bahçenin, çalılıkların dışından göründüğünden çok daha büyük olduğunu gördüm.

Geniş çimliğe ulaşana kadar sabah güneşinin altında yürüdük. Önceki akşam bahçenin tamamen çalılıklarla çevrili olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi yanılmış olduğumu anlıyordum. Çalılıkların aralıkları vardı ve tam karşımızda da orman. Beyaz çakıl taşlarından yapılmış, ince yol, bahçeyi ikiye bölerek ağaçların arasında gözden kayboluyordu.

"Aslında birden fazla bahçe var," dedi Hayalet. "Her birine böyle bir patikadan ulaşılan üç bahçe var. Önce doğu bahçesine bakacağız. Burası gün ışığında güvenlidir, ama karanlık bastırdıktan sonra asla bu yoldan yürüme. En azından çok önemli bir nedenin olmadıkça ve tabi yanında biri yoksa asla geçme.

Ürkerek ağaçlara doğru giden Hayalet'i takip ettim. Çimlik alanın sınırlarında çimenler daha uzundu ve yıldız sümbülleriyle doluydu. Yıldız sümbüllerini severim, çünkü baharda açarlar ve bana sıcak yaz günlerinin çok uzakta olmadığını hatırlatırlar. Ama o sırada sümbüllere ikinci defa bakamadım bile. Sabah güneşi ağaçların ardında kalmış ve hava aniden soğumuştu. Mutfaktaki soğuğu anımsadım. Ormanın bu kısmında tuhaf ve tehlikeli bir şey vardı ve biz ağaçların arasında ilerledikçe daha da soğuyor gibiydi.

Tepemizde karga yuvaları vardı ve bu kuşların sert, öfkeli sesleri beni soğuktan daha çok ürpertiyordu. Sesleri, sütü sağarken şarkı söylemeye başlayan babamın sesi kadar

müzikaldi! Süt ekşi olursa annem, babamı şarkı söylediği için suçlardı.

Hayalet durup birkaç adım ötemizdeki zemini işaret etti. Bu nedir?" diye sordu. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Çimler sökülmüştü ve toprak alanın üzerinde bir mezar taşı vardı. Dik, fakat hafif sola yatıktı. Önündeki bir buçuk iki metrelik alan, daha küçük taşlarla çevrelenmişti. Bu biraz tuhaftı. Ama daha da tuhaf olan bir şey vardı: Zeminin üzerinde, dışarıdaki taşlara civatalarla tutturulmuş on üç demir çubuk vardı.

Emin olmak için iki kez saydım.

"Haydi delikanlı, sana bir soru sordum. Bu nedir?"

Ağzım kuruduğundan konuşmakta güçlük çekiyordum ama sonunda sözcükleri toparlamayı başardım:

"Bir mezar...

"Aferin delikanlı. Bir bakışta anladın. Tuhaf bir şey görüyor musun?"

O sırada ağzımı dahi açamıyordum. Başımı salladım.

Gülümseyip sırtımı sıvazladı:

"Korkacak bir şey yok. Sadece ölü bir cadı, güçlerinin çoğunu kaybetmiş durumda ve bu konuda bir hayli zayıf. Onu buraya yakın bir kilise bahçesine, kutsanmamış toprağa gömdüler. Fakat sürekli toprağı kazıp çıkmayı başardı. Ona güzel bir konuşma yaptım, fakat dinlemedi, ben de onu buraya getirdim. Burada olması insanların daha rahat olmalarını sağlıyor. Böylece hayatlarına huzur içinde devam edebiliyorlar. Bu tür şeyleri düşünmek istemiyorlar. Bu bizim işimiz."

Tekrar başımı salladım, o sırada nefes almadığımı fark edip derin bir nefesle bütün ciğerimi doldurdum. Kalbim göğüs kafesimin içinde sanki birazdan dışarı fırlayacakmış gibi çırpınıyordu ve vücudum baştan aşağı titriyordu.

"Evet, şimdi biraz bela oluyor," diye devam etti Hayalet. "Bazen, dolunayda canlandığını duyabilirsin, fakat yüzeye gelmek için yeterince gücü yok, ayrıca demir çubuklar onu her durumda tutar. Ama bu ağaçların derinliklerinde daha kötü şeyler de var." Sıska işaret parmağıyla doğuyu işaret ederek, "Yaklaşık yirmi adım daha atarsan, o noktaya varırsın."

Daha kötü?.. Daha kötü ne olabilirdi? Düşündüm, ama nasıl olsa anlatacağını biliyordum.

"İki tane daha cadı var. Biri ölü, biri canlı. Ölü olan, kafası aşağı gelecek şekilde, dikey gömüldü, ama artık yılda bir veya iki kez mezarının üzerindeki demir çubukları düzeltmek zorunda kalıyoruz. Karanlık çöktükten sonra oradan uzak dursan iyi edersin.

"Neden baş aşağı gömüldü?" sordum.

"Güzel soru delikanlı," dedi Hayalet. "Ölü bir cadının ruhu genellikle iskelete takılı dediğimiz ruhtur. Kemiklerinin içinde hapsolurlar ve çoğu, ölü olduğunun dahi farkında değildir. Önce başları yukarıda gömmeyi deneriz, bu bir çoğu için yeterli olur. Bütün cadılar birbirinden farklıdır, fakat bazıları gerçekten çok inatçı olur. Bu tür bir cadı, henüz iskeletine takılıyken dünyaya dönmeye çalışır. Sanki yeniden doğmak istiyor gibi. Bu yüzden, onlara engel olmak için baş aşağı gömeriz. Önce ayakları çıkarmak, hiç kolay

değildir. Bebekler de bazen aynı sorunu yaşar. Ama yine de o cadı çok tehlikeli, ondan uzak dur.

"Canlı olandan da uzak dur. Ölüyken, canlı olduğu zamandan daha tehlikeli olabilir, çünkü onun kadar güçlü bir cadı için dünyaya geri dönmek çocuk oyuncağı olacaktır. Onu bu yüzden çukurda tutuyoruz. Adı Malkin Ana ve kendi kendine konuşur. Aslına bakarsan daha çok mırıldanma gibi. Tahmin edebileceğinden çok daha şeytanidir, fakat çok uzun zamandır çukurda olduğu için güçlerinin çoğu toprak tarafından emildi. Yine de senin gibi bir delikanlıya ellerini yapıştırmaya bayılır. Bu yüzden ondan uzak dur. Şimdi bana oraya yaklaşmayacağına söz ver. Haydi, söz verdiğini duyayım!.."

"Oraya yaklaşmayacağıma söz veriyorum," diye fısıldadım. Bütün bu anlattıklarından çok rahatsız olmuştum. Bir cadı bile olsa, canlı olan bir yaratığı yerin dibinde tutmak çok acımasızca gelmişti, annem de bu fikri hiç sevmezdi.

"Bir şey daha çocuk. Bu sabahki gibi bir kaza daha yaşayalım istemeyiz. Kulaklarının sağır olmasından kötü şeyler de vardır; çok daha kötü..."

Ona inanmıştım, ama bunu duymak istemiyordum. Yine de bana göstereceği farklı şeyler vardı bu yüzden anlatacağı korkunç şeylerden bir süre için kurtulmuştum. Beni ormanın içinden çıkarıp başka bir bahçeye getirdi.

"Bu, güney bahçesi," dedi Hayalet. "Karanlık bastırdıktan sonra buraya da gelme."

Güneş sık dalların arkasında kaybolmuştu ve hava giderek soğuyordu. Kötü bir şeye yaklaşmakta olduğumuzu

anlamıştım. Bir meşe ağacının dibinde yere dümdüz yatırılmış, büyük bir taşa yaklaşık on adım kala durdu. Taş, bir mezardan biraz daha büyük bir alan kaplıyordu ve yüzeyde kalan kısma bakılırsa, biraz fazla kalındı.

"Bunun altına ne gömülmüş olabilir?" diye sordu Hayalet.

Kendimden emin görünmeye çalışarak, "Başka bir cadı mı?" dedim.

"Hayır," dedi Hayalet. "Bir cadı için bu kadar kaya gerekmez. Demir genellikle bütün problemi çözer. Fakat buranın altındaki şey, göz açıp kapayıncaya kadar demir çubukların arasından sıyrılabilir. Taşa dikkatle bak. Kazınmış olan şeyi görebiliyor musun?"

Başımı salladım. Harfi tanıyor, ama ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Bu beta, Yunan harfi," dedi Hayalet. "Öcüler için kullandığımız işaret. Çapraz çizgi, öcünün yapay olarak taşın altına tıkıldığını anlatıyor. Altındaki, bu işi yapan kişinin ismidir. Sağ altta Roma rakamıyla bir yazıyor. Yani birinci dereceden bir öcü ve çok tehlikeli. Daha önce söylediğim gibi, birden ona kadar rakamlar kullanırız. Unutma, bir gün

bu bilgi hayatını kurtarabilir. Onuncu derece o kadar güçsüzdür ki çoğu insan orada olduğunu bile anlamaz. Birinci derece seni öldürebilir. Bu kayayı buraya getirmek bana bir servete patladı, ama her kuruşuna değer. Artık bağlanmış bir öcü. Yapay bir şekilde bağlandı ve İsrafil suru çalana kadar burada kalacak."

"Öcüler hakkında öğrenmen gereken çok şey var delikanlı, eğitimine kahvaltıdan sonra başlayacağım. Fakat yakalanmış olanlarla serbest olanlar arasında önemli bir fark vardır. Serbest bir öcü sıklıkla evinden kilometrelerce uzağa gider ve yeterince eğilimliyse sonsuz şeytanlıklar yapabilir. Eğer bir öcü özellikle baş belasıysa ve hiç mantıklı hareket etmiyorsa, senin görevin onu bağlamaktır. Böylece hiç hareket edemez. Tabi, bunu yapmak söylemek kadar kolay değildir."

Hayalet hoş olmayan bir şeyi hatırlamış gibi aniden kaşlarını çattı. Başını üzgün üzgün sallayarak, "Çıraklarımdan biri, bir öcüyü bağlamaya çalışırken çok ciddi belalara bulaştı," dedi, "ama bu senin ilk günün, bu konuyu sana henüz anlatmayacağım."

Tam o sırada, evin olduğu taraftan bir zil sesi duyuldu. Hayalet gülümseyerek sordu:

"Uyanık mıyız, yoksa rüya mı görüyoruz?"

"Uyanığız."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"O halde gidip yemek yiyelim," dedi. "Diğer bahçeyi karnımız doyduktan sonra göstereceğim."

BÖLÜM 6

SİVRİ BURUN AYAKKABILI KIZ

Mutfak son ziyaretimden bu yana değişmişti. Şömine yanıyordu ve masada iki tabak pastırmalı yumurta, fırından yeni çıkmış ekmek ve büyük bir kap tereyağı vardı.

Hayalet, "Soğumadan karnını doyur delikanlı," diyerek beni sofraya davet etti.

Ben de hemen oturdum. Koca tabaklarımızı sıyırıp ekmeğin yarısını bitirmemiz uzun sürmedi. Sonra Hayalet, sandalyesine yaslanıp sakalını sıvazlayarak bana çok önemli bir soru sordu.

"Sence de," dedi gözlerini gözlerime dikerek, "bu pastırmalı yumurta, yediğin en güzel pastırmalı yumurta değil mi?"

Katılmıyordum. Kahvaltı çok iyi hazırlanmıştı. Çok güzeldi, tamam, peynirden daha iyiydi, ama daha iyisini yemiştim. Evde yaşarken her sabah bundan daha güzelini yemiştim. Annem çok daha iyi bir aşçıydı, ama bir şekilde Hayalet'in beklediği cevabın bu olmadığını düşünüyordum. Ben de yalan olmaktan çok, gerçek olmayan ve

duyduklarında insanları mutlu eden, zararsız, beyaz bir yalan söyledim.

"Evet," dedim, "bu yaptığım en güzel kahvaltıydı. Ve aşağı erken indiğim için özür dilerim, bir daha olmayacağına dair söz veriyorum."

Hayalet dediklerim karşısında öyle bir sırıttı ki yüzünün ikiye ayrılacağını sandım. Sonra omzuma dokunup beni tekrar bahçeye yönlendirdi.

Yüzündeki sırıtma ancak dışarı çıktığımızda kaybolmuştu. "Aferin delikanlı," dedi. "İltifatlara zaafı olan iki grup vardır: Kadınlar ve öcüler. Her defasında işe yarar."

Pekâlâ, mutfakta bir kadın olduğuna dair hiçbir ize rastlamamıştım, o halde şüphelendiğim şey gerçekti: Yemeklerimizi bir öcü pişiriyordu. Daha azını beklemek sürpriz olurdu. Herkes, Hayalet'in bir öcü avcısı olduğunu düşünüyordu ya da öcüleri ehlileştirdiğini... Böylece onların daha fazla hainlik yapamadıklarını... Yemeklerini yapan ve evini temizleyen bir öcüsü olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Ayaklarımızın altında beyaz çakıl taşlarının gıcırdadığı üçüncü yolda yürürken, "Bu batı bahçesi," dedi Hayalet. "Burası karanlıkta da, gün ışığında da güvenlidir. Üzerinde uzun uzun düşünmem gereken bir problemim olduğu zaman tek başına buraya gelirim."

Çalılıkların arasındaki başka bir aralıktan geçip ağaçların arasında yürümeye başladık. Buranın farkını hemen hissetmiştim. Kuşlar cıvıldıyor, ağaçlar sabah melteminde zarifçe sallanıyordu. Burası mutlu bir bahçeydi.

Ağaçların arasından çıkıp sağ tarafımızda tepeleri gördüğümüz yamaca gelene kadar yürüdük. Gökyüzü o kadar berraktı ki çiftliklerin sınırlarını ayıran taş duvarları bile görebiliyordum. Manzara en yakınımızdaki tepenin doruğuna kadar uzanıyordu.

Hayalet sol tarafımızdaki tahta bankı işaret etti, "Otur delikanlı," dedi.

Söyleneni yaptım. Hayalet birkaç saniye bana baktı, yeşil gözleri gözlerime kenetlenmişti. Sonra hiç konuşmadan bankın önünde ileri geri yürümeye başladı. Artık bana değil, boş bakışlarla uzaklara bakıyordu. Siyah pelerinini arkaya atıp ellerini süvari pantolonunun ceplerine soktu, sonra aniden yanıma oturup bir soru sordu:

"Sence kaç çeşit öcü var?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"İki çeşit biliyorum," dedim, "serbest olanlar ve bağlanmış olanlar, ama diğerlerini tahmin bile edemem."

"İki kez aferin delikanlı! Sana öğrettiğim şeyi hatırladın ve çılgınca tahminler yürütmeyen biri olduğunu gösterdin. Dinle, öcüler de insanlar kadar çeşitlidir ve her birinin kendine has bir kişiliği vardır. Bunu söylemişken, tanıyıp isim konulabilecekleri de vardır. Bazen girdikleri kılıklara göre, bazen de davranışları ve çevirdikleri dolaplara göre."

Sağ cebinden siyah deriyle ciltlenmiş minik bir kitap çıkardı. Sonra kitabı bana verdi.

"Al, bu senin. Ona iyi bak ve ne olursa olsun sakın kaybetme

Derinin kokusu çok keskindi ve kitap yepyeni görünüyordu. İçini açıp bütün sayfaların boş olduğunu görmek beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sanırım içinin Hayalet zanaatının sırlarıyla dolu olmasını bekliyordum; ama hayır, sanırım beklenen şey bu sırları benim yazmamdı. Çünkü Hayalet ceplerinden bir dolma kalem ve bir mürekkep şişesi çıkardı.

Ayağa kalkıp bankın önünde yürümeye başladı. "Not almaya hazır ol," dedi. "Ve mürekkebi dökme delikanlı. İnek memesinden sağılmıyor o mürekkep."

Şişeyi açmayı başardım, sonra kalemin sapını dikkatle şişeye soktum ve defterin ilk sayfasını açtım.

Hayalet derse çoktan başlamıştı. Çok hızlı konuşuyordu.

"Öncelikle, hayvan kılığına giren kıllı öcüler vardır. Genellikle köpek kılığına girerler, bazen kedi veya keçi kılığına girdikleri de olur. Tabi atları da unutma, ki atlar çok kafa karıştırıcı olabilir. Şekilleri ne olursa olsun kıllı öcüler, düşman, dost ya da ikisinin arasında bir yerde olabilirler.

"Sonra bir de üstlerine gidildiğinde çok öfkelenen ve bazen gelişip taş fırlatıcılara dönüşen köşk gümbürtücüleri var. En uslanmaz çeşitlerinden biri de *değici öcüler*dir, çünkü bu yarı yarıya insan kanıdır. Ama biz Hayaletlerin sadece öcülerle uğraştığını sanma. Huzursuz ölüler çok uzağımızda değil. Sonra, daha kötüsü yörenin asıl problemi cadılar. Şu an için endişelenmemiz gereken yerel bir

cadımız yok, ama doğuda, Pendle Tepesi'nde hepsi tam bir baş belası. Ve unutma, bütün cadılar aynı değildir. Kabaca dört gruba ayrılırlar: Suiniyetli, halim selim, haksız yere suçlanan ve farkında olmayan."

Sizin de tahmin edeceğiniz gibi gerçekten başım beladaydı. Öncelikle, o kadar hızlı konuşuyordu ki tek kelime bile yazmayı beceremedim. İkincisi, kullandığı bazı kelimelerin anlamlarını bilmiyordum. O sırada sustu. Sanırım yüzümdeki sersem ifadeyi fark etti.

"Sorun nedir delikanlı?" diye sordu. "Haydi, çıkar ağzındaki baklayı. Soru sormaktan çekinme."

"Cadılar hakkında söylediklerini anlamadım," dedim. "Suiniyetli ne demek bilmiyorum. Halim selim ne demek onu da bilmiyorum."

"Suiniyetli, kötü niyetli, şeytani demek, diye açıkladı. "Halim selimse iyi niyetli demek. Ve farkında olmayan, cadı olduğunu bilmeyen cadıdır, aynı zamanda kadın olması çifte bela anlamına gelir. Bir kadına asla güvenme," dedi Hayalet.

"Annem bir kadın!" dedim birdenbire öfkelenerek, "Ve ona güveniyorum."

"Anneler genellikle kadındır," dedi Hayalet, "ve anneler, oğulları olduğun sürece güvenilirdir. Aksi takdirde dikkat etmen gerekir! Benim de bir annem vardı ve ona güvenirdim, ne kadar güzel bir duygu olduğunu bilirim. Kızları sever misin?" diye sordu birden.

"Aslında hiç kız tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Hiç kız kardeşim yok."

"Pekâlâ, o halde kolayca tuzaklarına düşebilirsin. O yüzden köy kızlarına dikkat et. Özellikle de sivri burun ayakkabılar giyen kızlara. Bunu aklına yaz. Bu başlangıç için iyi bir bilgi."

Sivri burun ayakkabı giymenin nesi bu kadar kötüydü anlamamıştım. Annem olsa kesinlikle Hayalet'in az önce söylediklerine kızardı. Annem, insanları kendim tanımam gerektiğini, kimseyi başkalarının fikirleriyle yargılamamamı söylerdi. Ama başka bir seçeneğim var mıydı ki? İlk sayfanın en üstüne, "*Sivri burun ayakkabı giyen köy kızları*" yazdım.

Not alırken beni izledikten sonra defteri ve kalemi istedi.

"Bak," dedi, "daha hızlı not alman lazım. Öğrenmen gereken çok şey var ve kısa bir süre içinde bu defterlerden bir düzine doldurman gerek, ama başlangıç için, şimdilik üç ya da dört başlık açman yeterli olur."

Sonra ikinci sayfanın başına "*Kılıç Öcüler*" yazdı. Üçüncü sayfanın başına "*Köşk Gümbürtücüleri*" son olarak da dördüncü sayfanın başına "*Cadılar*" yazdı.

"İşte böyle," dedi. "Derse başlaman için bu yararlı olur. Bu dört başlıktan birinin altına bugün öğrendiğin herhangi bir şeyi yaz. Ama şimdi, daha acil işlerimiz var. Bazı hazırlıklar yapmamız gerekiyor. Bu yüzden köye gitmen gerek, yoksa yarın aç kalırız. En iyi aşçı bile erzak olmadan yemek yapamaz. Unutma her şey çuvalının içinde ve çuvalım kasapta. Önce ona git, Bay Gregory'nin siparişlerini almaya geldiğini söyle."

Bana küçük bir gümüş para verdi ve paranın üstünü kaybetmememi tembih etti, sonra beni tepeden aşağıya köye giden kestirme yola yönlendirdi.

Taş merdivenler, beni dar bir sokağa getirene kadar yine ağaçların arasında yürümeye başlamıştım. Yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra köşeyi dönünce Chipenden çatılarının gri taşları görünmeye başladı.

Köy tahmin ettiğimden daha büyüktü. En az yüz ev vardı; ayrıca bir bar, bir okul binası ve saat kulesi olan büyük bir kilise vardı. Çarşı merkezini gösteren herhangi bir işaret yoktu. Taş kaldırımlı, geniş cadde de kadınlar ellerinde torbalarla dükkânlara girip çıkıyordu. Caddenin her iki tarafında at arabaları bekliyordu. Belli ki yöre çiftçilerinin eşleri ve komşu köylerden gelenler alışveriş yapmak için buraya geliyordu.

Kasabı kolayca buldum ve kocaman, neşeli, al yanaklı, kızıl sakallı kasapla bağıra bağıra konuşan kadınların oluşturduğu gürültülü sıranın arkasına geçtim. Kasap bütün kadınların ismini biliyor gibiydi. Kadınlar, hazırcevaplılıkla yaptığı esprilere kahkahalarla gülüyordu. Çoğu esprisini anlamıyordum, ama görünen o ki kadınlar anlıyor ve çok eğleniyordu.

Kimse benimle ilgilenmedi, ama sonunda tezgâha ulaştım, sıram gelmişti.

"Bay Gregory'nin siparişi için gelmiştim," dedim kasaba.

Ağzımı açtığım anda dükkân sessizleşti, kahkahalar kesildi. Kasap tezgâhın arkasına geçip kocaman bir çuval

çıkardı. Arkamda bazı insanların fısıldaştığını duydum. Kulak kesildim, ama hiçbir şey anlayamadım. Arkama dönüp baktığımda gözlerini çeviriyor, bana bakmıyorlardı. Bazıları başlarını önlerine eğip yere bakıyordu.

Gümüş parayı kasaba uzattım, para üstünü kontrol ettim, teşekkür edip çuvalımla birlikte dükkândan çıktım. Çuvalı omzuma atıp yürümeye başladım. Manava varmam çok kısa sürdü. Siparişler çoktan hazırlanmıştı; paketleri artık ağırlaşmaya başlayan çuvala koydum.

O ana kadar her şey yolundaydı, ama fırından çıkınca bir grup delikanlı gördüm. Yedi ya da sekiz kişiydiler, bahçe duvarında oturuyorlardı. Bunda garip bir şey yoktu. Garip olan aralarında konuşmuyor olmalarıydı. Hepsi, bir grup kurt gibi aç gözlerle bana bakıyor, ben firma yaklaşırken her adımımı dikkatle izliyorlardı.

Dükkândan çıktığımda hâlâ oradaydılar. Yokuşu tırmanmaya başladığımda beni takip etmeye başladılar. Aynı yokuşu tırmanmaya karar vermiş olmaları büyük bir tesadüf olsa da bu durumdan fazla tedirgin olmamıştım. Altı ağabeyim de bana yoğun dövüş antrenmanları yaptırmıştı.

Ayakkabılarının sesinin giderek yaklaştığını duydum. Hızıma çok çabuk yetişiyorlardı ya da belki ben giderek daha yavaş yürüyordum. Çünkü korktuğumu düşünmelerini istemiyordum, ayrıca zaten çuval çok ağır ve tırmandığım yokuş çok dikti.

Merdivenlere gelmeden on iki adım önce, tam patikanın ormanı böldüğü ve ağaçların her iki tarafta da gürleşip güneşi kapattığı yerde bana yetiştiler.

"Çuvalı aç da içinde ne var görelim," dedi arkamdan bir ses.

İnsanlara emretmeyi alışkanlık haline getirmiş yüksek, derin bir sesti bu. İçimden bir ses, tehlikeye ramak kaldığını, bu sesin sahibinin insanlara acı çektirmekten hoşlandığını ve yeni kurbanını aradığını söylüyordu.

Çuvalı omzumun üstünde daha da sıkı tutarak, yüzleşmek için arkamı döndüm. Konuşan kişi grubun lideriydi. Buna hiç kuşku yoktu. Diğerlerinin sanki yemeğe ihtiyaçları varmış gibi ince, çöküк suratları vardı; fakat lider çocuk, gruptaki herkesin yerine yemek yiyormuş gibi görünüyordu. Benden en az bir kafa uzundu. Omuzları geniş, ensesi kalın, yüzü de yuvarlaktı. Yanakları kırmızıydı, ama gözleri o kadar küçüktü ki göz kırpmıyormuş gibi görünüyordu.

Sanırım o çocuk orada olmasa ve bana kabadayılık taslamaya kalkmasa pek sinirlenmezdim. Sonuçta oğlanlardan bazıları gerçekten açlıktan ölmek üzere gibi görünüyordu, çuvalda bir sürü elma ve kek vardı.

"Bu çuval benim değil," dedim. "Bay Gregory'nin."

"Son çırağı bunu hiç umursamamıştı," dedi lider olan, koca suratını suratıma yaklaştırarak. "O bizim için çuvalını açardı. Biraz aklın varsa sen de öyle yaparsın. Ama eğer kolay yolu seçip çuvalı açmazsan, zor yolla olacak. Bu yolu hiç sevmeyeceksin ve sonuçta yine aynı şey olacak."

Çete giderek yaklaşıyordu, birinin arkadan çuvala vurduğunu hissettim. O halde bile pes etmeyip, arkama dönüp hiç göz kırpmamaya çalışarak liderin domuz gözlerine baktım.

Tam o sırada hepimizi şaşırtacak bir şey oldu. Sağ tarafımda, ağaçların arasında bir şey kıpırdıyordu, hepimiz dönüp baktık.

Gölgelerin arasında karanlık bir şekil vardı, gözlerim karanlığa alışınca bunun bir kız olduğunu gördüm. Yavaşça bize doğru yürüyordu; fakat o kadar sessiz yürüyordu ki yere minik bir iğne düşse sesini duyardınız ve o kadar yumuşak hareket ediyordu ki uçuyor sanırdınız. Ağaç gölgelerinin bittiği yerde durdu, gün ışığına çıkmak istemiyor gibiydi.

"Neden onu rahat bırakmıyorsunuz?" dedi. Söyledikleri bir soru gibiydi, ama ses tonu bir emir gibi geliyordu.

"Sana ne?" dedi çete lideri, çenesini ileri itip yumruklarını sıkarak.

"Korkmanız gereken ben değilim," diye cevap verdi kız gölgelerin içinden. "Lizzie geri döndü ve söylediğimi yapmazsanız cevabını Lizzie'ye verirsiniz."

"Lizzie mi?" diye sordu çete lideri, bir adım geriye giderken.

"Kemikli Lizzie, teyzem. Duymadığını söyleme şimdi..."

Zamanın duracak kadar yavaşladığını hissettiğiniz oldu mu hiç? Hiç, saati bir sonraki tik sesinin gelmesi saatler alıyormuş gibi dinlediğiniz oldu mu? İşte kız, dişlerinin arasından çok yüksek bir sesle tısladığı ana kadar zaman öyle durmuş gibiydi. Sonra tekrar konuştu:

"Haydi," dedi. "Kesin ve gidin! Gidin, çabuk gidin, yoksa ölürsünüz."

Çete bu sözlerden anında etkilendi. Bazılarının yüzündeki ifadeyi yakalamıştım ve bu ifade sadece korkunun izlerini taşımıyordu. Dehşete kapılmışlardı, neredeyse panik halindeydiler. Liderleri topuklarının üzerinde geri dönüp yokuş aşağı koşmaya başladı, diğerleri de onu takip etti.

Neden bu kadar korkmuşlardı, bilmiyordum; ama ben de kaçmak istemiştim. Kız, kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Uzuvlarımı düzgün hareket ettiremiyor gibi hissediyordum. Kendimi her an saldırmaya hazır bir kakım görmüş fare gibi hissediyordum.

Sol bacağımı hareket etmeye zorlayıp vücudumu ağaçlara, burnumun gösterdiği yere döndürdüm, ama Hayalet'in çuvalı hâlâ elimdeydi. Bu kız her kim olursa olsun bu çuvalı vermeyecektim.

"Sen de kaçmayacak mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, ama ağzım o kadar kurumuştu ki konuşmayı denemek için bile kendime güvenemedim. Dudaklarımdan yanlış kelimeler dökülebileceğini biliyordum.

Muhtemelen benim yaşımdaydı ya da olsa olsa biraz daha küçük. Yüzü çok güzeldi. Kocaman, kahverengi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve uzun siyah saçları vardı. Beyaz bir kuşakla belini sımsıkı saran, siyah bir elbise giyiyordu. Ama bütün bunlara bakınca birden beni rahatsız eden bir şey fark ettim. Kız sivri burunlu ayakkabı giyiyordu.

Hemen Hayalet'in uyarısını hatırladım. Ama yine de diğerleri gibi kaçıp gitmek yerine olduğum yerde durdum.

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu. "Teşekkür almak için iyilik yapmak gerekir."

"Teşekkürler," dedim acemice, ilk kelimeyi söylemeyi başararak.

"Peki, bu da bir başlangıç," dedi. "Ama düzgün bir şekilde teşekkür etmek için bana bir şey vermen lazım, değil mi? Şimdilik bir kek, bir de elma iş görür. Fazla bir şey değil. Çuvalın içinde çok fazla şey var, yaşlı Gregory hiçbir şey anlamaz, anlasa da bir şey demez."

Hayalet'e 'Yaşlı Gregory' dediğini duymak beni çok şaşırtmıştı. Hayalet'in böyle anılmaktan hoşlanmayacağını biliyordum, bu da bana iki şey açıklıyordu. Birincisi, kızın Hayalet'e pek saygısı yoktu, ikincisi ondan hiç korkmuyordu. Geldiğim yerde, insanlar Hayalet'in mahalleye gelmiş olma ihtimalini düşününce bile ürperirdi.

"Üzgünüm," dedim, "ama yapamam. Çuvalın içindekiler benim değil."

Uzun süre konuşmadan gözlerini bana dikti. Bir ara dişlerinin arasından bana tıslayacağını düşündüm. Ben de gözlerimi ona diktim. Gözümü kırpmamaya çalışıyordum. Sonunda yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve tekrar konuştu:

"O halde bir söz vermen gerek,"

"Söz mü?" diye sordum, ne demek istediğini merak ederek.

"Benim sana yardım ettiğim gibi sen de bana yardım edeceğine söz ver. Şu anda yardıma ihtiyacım yok, ama belki bir gün olur."

"Tamam," dedim, "eğer gelecekte yardıma ihtiyacın olursa yardım istemen yeterli."

"Adın ne?" dedi kocaman gülümseyerek.

"Tom Ward."

"Benim adım da Alice, biraz ileride yaşıyorum," dedi ağaçların ardını göstererek. "Kemikli Lizzie'nin en sevdiği yeğeniyim."

Kemikli Lizzie tuhaf bir isimdi, ama böyle söylemek kabalık olurdu. Her kimse, ismi bile köy halkını korkutmaya yetiyordu.

Sohbetimiz bu şekilde sona erdi. Kendi yollarımıza gitmek üzere ayrıldık, fakat birbirimizden uzaklaşırken başını çevirip bana seslendi:

"Kendine dikkat et. Sonun Yaşlı Gregory'nin son çırağı gibi olmasın."

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"Yaşlı Gregory'ye sor!" diye bağırdı, ağaçların arasına girerken.

Geri döndüğümde Hayalet, elindeki listeye bakarak çuvalın içindekileri dikkatle kontrol etti.

Kontrol etmeyi bitirince, "Köyde herhangi bir sorunla karşılaştın mı?" diye sordu.

"Bazı çocuklar beni yokuş boyunca takip edip çuvalı açmamı istedi, ama ben olmaz dedim," dedim.

"Çok cesur davranmışsın," dedi Hayalet. "Bir dahaki sefere birkaç elma ve kek versen hiç fena olmaz. Hayat zaten yeterince zor ve bazıları çok fakir ailelerin çocukları. Benden bir şeyler isterler diye, her zaman fazladan bir şeyler alırım.

Sinirlenmiştim. Bunu bana önceden söyleseydi ya!

"Önce sana sormadan vermek istemedim," dedim.

Hayalet kaşlarını kaldırdı. "Onlara birkaç elma ve kek vermek istemiş miydin?"

"Bana kabadayılık taslanmasından hoşlanmam," dedim. "Ama içlerinden bazıları gerçekten çok aç görünüyordu."

"O halde gelecek sefere içgüdülerine güven ve inisiyatifini kullan," dedi Hayalet. "İçinden gelen sese kulak ver. Nadiren yanılır. Bir Hayalet iç sesine çok güvenir, çünkü bazen o ses ölüm ve yaşam arasındaki farkı gösterebilir. Bu da sende keşfetmemiz gereken başka bir şey, içgüdülerinin güvenilir olup olmadığı."

Sustu, gözlerini dikmiş bana bakıyordu, yeşil gözleri içime işliyordu.

"Kızlarla ilgili bir sorun çıktı mı?" diye sordu aniden.

Ona hâlâ kızgın olduğum için sorusuna düzgün cevap vermedim.

"Hiç sorun olmadı," dedim.

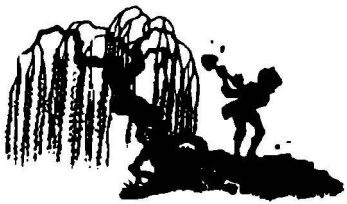
Yalan değildi, çünkü Alice bana yardım etmişti, bu da bir sorun değildi. Yine de asıl kastettiği bir kızla tanışıp tanışmadığımdı ve ona Alice'ten bahsetmem gerekirdi. Özellikle de sivri burun ayakkabıları olduğundan.

Bir çırak olarak pek çok hata yapmıştım ve bu, ikinci ciddi hatamdı: Hayalet'e bütün gerçeği anlatmamak.

Birincisi ve daha ciddi olanıysa, Alice'e söz vermemdi.

BÖLÜM 7

BİRİ BUNU YAPMAK ZORUNDA

Bu olanlardan sonra hayatım yoğun bir tempoyla geçmeye başladı. Hayalet çok hızlı öğretiyor ve bileğim sızlayana, gözlerim acıyana kadar yazı yazdırıyordu.

Bir öğleden sonra, beni köyün en uzak sınırına, son taş kulübenin ardındaki söğüt ağaçlarının oluşturduğu küçük, yuvarlak alana götürdü. Burası loş bir alandı ve dallardan birinden bir halat sallanıyordu. Yukarı baktığımda büyük, pirinç bir çan gördüm.

"Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda, dedi Hayalet, "evime kadar gelmezler. Davet edilmediği sürece kimse gelmez. Bu konuda çok katıyımdır. Buraya gelir, çanı çalarlar."

Asıl sorun, haftalar geçmiş olmasına rağmen kimsenin zili çalmamış olmasıydı ve sadece haftalık erzak almak için batı bahçesinden köye gidip geliyordum. Ayrıca çok yalnızdım, ailemi özlüyordum. Bu yüzden Hayalet'in beni sürekli meşgul etmesi iyi oluyordu; vaktimi sıkıntı ve özlemle geçirmek zorunda kalmıyordum. Yatağa yattığımda yorgun oluyor, başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyordum.

Günün en ilginç kısmı derslerdi; ama hortlaklar, kötü ruhlar ve cadılar hakkında pek bir şey öğrenmiyordum. Hayalet bana çıraklığın ilk yılında ana konuların, bazıları faydalı ilaçlar yapımında kullanılan, bazılarıysa yiyecek olmadığı zamanlarda yenilebilen bitkiler hakkında her şeyi öğrenmek anlamına gelen botanik ve öcüler olduğunu söylüyordu. Bazı işler çiftlikte yaptıklarımdan çok daha fazla güç gerektiriyordu.

Her şey sıcak, güneşli bir sabah Hayalet'in bana defterimi bir yana koymamı isteyip beni güney bahçesine yönlendirmesiyle başladı. Bana taşımam için iki şey verdi: Bir bahçıvan küreği ve bir ölçme değneği.

"Serbest öcüler çayırlarda gezer," diye açıkladı, "ama bazen bazı şeyler yanlış gider. Bir fırtına ya da bir deprem olabilir. Eyalet şu anda yaşayan insanların hatırladığı bir deprem geçirmedi, ama bu önemli değil, çünkü nadasa bırakılan bütün toprakların birbiriyle bağlantısı vardır ve binlerce kilometre uzaktaki birine bile bir şey olursa, bu şey diğerlerini de etkileyebilir. Böyle olursa öcüler yıllarca aynı yerde kısılı kalırlar. Bu tür öcülere "doğal yollarla bağlanmış öcü" deriz. Genellikle yirmi beş otuz adımdan daha uzağa gidemezler ve pek sıkıntı yaşatmazlar. Tabi bunlardan birine çok fazla yaklaşmadığın sürece. Ama bazen, çok tuhaf yerlerde tuzağa düşebilirler, eve çok yakın bir yerde ya da evin içinde. O zaman öcüyü oradan alıp yapay olarak başka bir yere bağlaman gerekir."

"Çayır nedir?"

"Bu konuda herkes aynı şeyi düşünmüyor delikanlı," dedi. "Bazıları çayırların tarih öncesinde ülkeyi baştan sona süsleyen alanlar olduğunu düşünür, atalarımızın yağız delikanlılar olduğu ve karanlığın durması gereken yeri bildiği zamanlarda. İnsanlar, daha sağlıklıydı. Daha uzun yaşarlardı. Herkes huzurlu ve mutluydu."

"Sonra ne oldu?"

"Kuzeydeki buzlar aşağı inmeye başladı ve yeryüzü binlerce yıl çok soğuk bir halde kaldı, diye açıkladı Hayalet. "O kadar soğuktu ki insanlar bildikleri her şeyi unuttular. Eski bilgiler artık gerekli değildi. En önemli şey, kendini sıcak tutmak ve karnını doyurmaktı. Sonunda buzlar çekildiğinde hayatta kalanlar, üzerlerine hayvan kürkü giymiş avcılardı. Bitki yetiştirmeyi ve hayvanları ehlileştirmeyi unutmuşlardı. Karanlık çok güçlenmişti.

"Daha katedecek çok yolumuz olsa da şimdi o zamanlardan daha iyi durumdayız. O günlerden bu zamana kalan tek şey çayırlar. Ama gerçekte sadece kestirme yollar değiller. Çayırlar, yeryüzünün altındaki gücün yüzeydeki göstergesidir. Öcülerin inanılmaz bir hızla dolaştıkları görünmez yollardır. Asıl sorun çıkaranlar bu özgür öcülerdir. Yeni bir yerde ev kurduklarında genellikle hoş karşılanmazlar. Hoş karşılanmamak onları öfkelendirir. Oyunlar oynarlar –bazen çok tehlikeli olan oyunlar– bu da çalışmamız gerektiğini gösterir. Böyle yaptıklarında yapay bir şekilde bir çukura bağlanmaları gerekir. Tıpkı az sonra kazacağın gibi...

"Burası uygun, dedi yaşlı, büyük söğüt ağacının yanındaki zemini göstererek, "köklerin arasında yeterli yer olmalı."

Hayalet, çukuru tam olarak iki metre derinliğinde ve bir metre genişliğinde kazabilmem için bana değneği verdi. Gölge alanlar bile kazı yapabilmek için çok sıcaktı ve Hayalet tam bir mükemmeliyetçi, zor beğenir biri olduğu için kazıyı bitirmem saatlerimi aldı.

Çukuru kazdıktan sonra, yoğun bir kokusu olan tuz ve demir karışımı, kemiklerden yapılmış özel bir yapıştırıcı hazırlamam gerekti.

"Tuz bir öcüyü kavurabilir," dedi Hayalet. "Demirse dünyevi bir şeydir: Yıldırım nasıl yolunu bulup yeryüzüne geliyor ve gücünü kaybediyorsa demir de bazen karanlığı lanetleyen şeylerin gücünü alabilir. Bu baş belası öcülerin hainliklerini sona erdirebilir. Birlikte kullanıldıklarında demir ve tuz, öcülerin geçemeyeceği bir kapan yaratır. Aslına bakarsan demir ve tuz pek çok işte yardımcı olabilir."

Karışımı, büyük metal bir kovada karıştırdıktan sonra çukurun içine sıvadım. Badana yapmak gibiydi, ama biraz daha zordu ve çektiğiniz sıva en yetenekli öcünün bile kaçmasını engelleyecek kadar sağlam olmalıydı.

"Titiz çalış delikanlı," dedi Hayalet. "Bir öcü, iğne deliğinden daha küçük bir delikten bile kaçabilir."

Tabi, çukur Hayalet'i tatmin edecek kadar iyi olunca doldurup tekrar kazmaya başlamak zorunda kaldım. Haftada iki defa çukur kazma egzersizi yaptırıyordu, bu da çok zordu.

Hem kan ter içinde kalıyordum hem de çok vakit alıyordu. Ayrıca biraz da ürkütücüydü, çünkü içinde öcüler olan çukurların dibinde çalışıyordum ve buralar gün ışığında bile tüyler ürpertici oluyordu. Ama Hayalet'in hiçbir zaman yanımdan çok uzaklaşmadığını fark ettim, her an tetikteydi gözünü benden hiç ayırmıyordu. Bağlı olduklarında bile öcülerle şansımı denememem gerektiğini söylüyordu.

Hayalet, ayrıca eyaletin her santimini iyi bilmem gerektiğini söyledi; bütün kasabalarını ve köylerini ve herhangi iki nokta arasındaki en kestirme yollarını... Hayalet bana yukarıda, kütüphanesinde birçok harita olduğunu söylemiş olsa da, sorun her şeyi zor yollardan yapmamı istiyor olmasıydı, bu yüzden işe bana harita çizdirtmekle başladı.

Haritanın ortasında onun evi ve bahçeleri olacaktı, ayrıca köyü ve tepeleri de çizmeliydim. Böylece harita giderek büyüyüp çevredeki kırsal alanları da kapsayacaktı. Fakat çizim, iyi olduğum bir konu değildi ve söylediğim gibi, Hayalet bir mükemmeliyetçiydi. Bu yüzden haritanın büyümesi çok uzun zaman aldı. İşte o zaman bana kendi haritalarını göstermeye başladı, fakat çalıştıktan sonra haritaları katlamak, çalışmaktan çok uzun vaktimi alıyordu.

Ayrıca bir günlük tutmaya başladım. Hayalet milyonuncu kez bana geçmişi kayıt altında tutmamı, çünkü geçmişten öğrenilecek çok şey olduğunu söyleyerek bu iş için bana başka bir defter verdi. Fakat, bazı günler çok yorgun olduğumdan, bazense diğer deftere yazarken, çok hızlı davranarak Hayalet'in hızına yetişmeye çalıştığım için bileğim ağrıdığından her gün yazmıyordum.

Hayalet'in evinde bir ayımı doldurmuştum. Bir sabah, kahvaltıda, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kahvaltıdan mı bahsediyor acaba, diye düşündüm. Belki de o sabah biraz fazla pişmiş olan pastırmaların yerine ikinci bir servis yapılabilirdi. Sadece omuz silktim. Muhtemelen bizi dinlemekte olan öcüyü kızdırmak istemiyordum.

"Pekâlâ, bu çok zor bir iş ve şimdi bırakmaya karar verirsen seni suçlamam," dedi. "İlk ay tamamlandığında, her çırağımdan eve dönüp çalışmak isteyip istemediğine karar vermek için uzun uzun düşünmesini isterim. Sen de böyle yapmak ister misin?"

Çok hevesli görünmek istemiyordum, ama yüzümde beliren gülümsemeyi de gizleyemiyordum. Asıl sorun, gülümsemem büyüdükçe Hayalet'in daha çaresiz görünmesiydi. Kalmamı istediğini hissediyordum ama eve döneceğim günü de iple çekiyordum. Ailemi yeniden görme ve annemin yemeklerini tatma düşüncesi rüya gibi geliyordu.

Aynı saat içinde eve gitmek için oradan ayrıldım. "Çok cesur bir delikanlısın ve çok keskin bir zekân var," dedi kapıdan çıkarken. "Bir aylık denemeyi geçtin, bu yüzden devam etmek istiyorsan babana bunu söyleyebilirsin, sonbaharda iki yüz on şilinimi almak için babanı ziyaret edeceğim. Çok iyi bir çırak olabilirsin delikanlı. Geri gelmezsen, çırak olmaktan vazgeçtiğini anlayacağım. Aksi takdirde bir hafta içinde seni bekliyorum. Geldiğinde, bu işte en az benim kadar iyi olman için sana beş yıllık bir eğitim vereceğim."

İçim rahat bir şekilde eve doğru yola çıktım. Hayalet'e söylememiştim, ama bana eve gitme ve belki de buraya asla geri dönmeme şansı verdiği anda hemen eve dönmeye karar vermiştim bile. Çok korkunç bir işti bu. Hayalet'in söylediğine göre, yalnızlık dışında aynı zamanda tehlikeli ve korkutucuydu. Yaşıyor ya da ölmüş olman kimsenin umurunda bile değildi. Senden bekledikleri şey, onları rahatsız eden şey her neyse onun hakkından gelmendi sadece, bunun sana nelere mal olacağını kimse düşünmüyordu.

Hayalet bana bir defasında bir öcü tarafından öldürülmek üzere olduğunu anlatmıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir köşk gümbürtücüsünden, bir taş fırlatıcıya dönüşmüş ve neredeyse demirci yumruğu kadar büyük bir kayayı kafasına fırlatmış. Bu işin parasını bile henüz almadığını, ama gelecek ilkbaharda almayı umduğunu söyledi. Gelecek ilkbahara daha çok vardı, peki bu işin iyi tarafı neydi? Eve doğru yola çıktığımda bu işi bırakıp çiftlikte çalışmanın daha iyi olduğunu düşünüyordum.

Eve dönüş neredeyse iki gün sürüyordu ve bu uzun yolculuk bana uzun uzun düşünme şansı verdi. Çiftlikte ne kadar sıkıcı günlerim olduğunu hatırladım. Hayatımın geri kalanı boyunca orada çalışmaya katlanabilir miydim?

Sonra annemin söyleyeceklerini düşünmeye başladım. Hayalet'in çırağı olmamı gerçekten çok istiyordu ve bu işi bırakırsam hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yani işin en zor tarafı anneme söylemek ve tepkisine katlanmak olacaktı.

Yolculuğumun ilk akşamı olduğunda, Hayalet'in bana yol için verdiği bütün peyniri bitirmiştim. Bu yüzden ertesi gün sadece bir kez, ayaklarımı derede yıkamak için durdum ve süt sağımından hemen önce eve vardım.

Avluya açılan kapıyı açtığımda babam ahıra gidiyordu. Beni görünce ağzı kulaklarına vardı. Yardım edip süt sağmayı teklif ettim, böylece konuşabilirdik; ama içeri girip annemle konuşmamı istedi.

"Seni çok özledi delikanlı. Gözünde tütüyorsun, seni bir görsün."

Sırtımı sıvazlayıp süt sağmaya koyuldu, ama daha on–on iki adım ilerlemiştim ki karşıma Jack çıktı.

"Neden bu kadar erken döndün?" diye sordu. Biraz soğuk davranıyordu. Aslına bakarsanız 'biraz'dan fazlaydı. Sanki aynı anda hem esneyip hem de surat asmaya çalışıyormuş gibi yüzü buruşmuştu.

"Hayalet birkaç gün için beni eve gönderdi. Devam edip etmeme konusunda karar vermem gerekiyor."

"Ee, ne yapacaksın?"

"Konuyu annemle konuşacağım."

"Kuşkusuz her zamanki gibi kendi bildiğini yapacaksın," dedi Jack.

Jack kesinlikle somurtuyordu; bu da, ben yokken bir şeyler olduğunu düşündürdü bana. Yoksa neden bu kadar düşmanca davransındı? Eve dönmemi istemediği için mi böyle davranıyordu?

"Ayrıca babamın çıra kutusunu aldığına inanamıyorum," dedi.

"Onu bana babam verdi," dedim. "Almamı o istedi."

"O sadece teklif etti, ama bu alman gerektiği anlamına gelmez. Senin sorunun sadece kendini düşünmen. Zavallı babamı düşün. O çıra kutusunu çok seviyordu."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü tartışmak istemiyordum. Haksız olduğunu biliyordum. Babam çıra kutusunu almamı istemişti, bundan emindim.

"Evde olduğum sürece yardım ederim," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Eğer gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsan, git domuzları besle!" deyip arkasını döndü ve gitti. Bahsettiği iş, ikimizin de pek sevmediği bir işti. Büyük ve pis kokuluydular ve her zaman o kadar açtılar ki onlara hiçbir zaman arkanı dönemezdin.

Jack'in söylediklerine rağmen evde olduğum için mutluydum. Bahçede yürürken başımı kaldırıp eve baktım. Annemin yaban gülleri arka tarafı kaplamıştı ve kuzey tarafında olmalarına rağmen her zaman sağlıklı görünürlerdi. Şimdi sadece uzuyorlardı, ama Haziran ortasında hepsi açacaktı.

Evimize bir defasında yıldırım düştüğünden arka kapıyı açmak hep zor olurdu. Kapı yanmış ve yenilenmişti. Ama menteşeler biraz eğilmiş olduğundan açmak için sertçe itmek gerekiyordu. Ardında gördüğüm ilk şey annemin gülümseyen yüzü olduğu için buna değdi.

Mutfağın batan güneş ışığının gelemeyeceği diğer ucunda eski sallanan sandalyede oturuyordu. Işık çok fazla olduğunda gözlerini acıtırdı. Annem kış aylarını yaza ve geceyi gündüze tercih ederdi.

İyi olduğumu gördüğüne sevinmişti. Bunu görünce ona evde kalmak için geldiğimi söylemeyi erteledim. Yüzüme cesur bir ifade takınıp mutluymuş gibi davrandım, ama o benim içimi görebiliyordu. Ondan hiçbir zaman bir şey saklayamamıştım.

"Neyin var?" diye sordu.

Omzumu silkip gülümsemeye çalıştım, muhtemelen duygularımı gizlemekte ağabeyimden de kötüydüm.

"Haydi konuş," dedi, "kendine saklamanın hiçbir faydası yok."

Uzun bir süre sessiz kaldım, çünkü düşündüklerimi sözcüklere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Annemin sallanan sandalyesinin ritmi, sonunda tamamen durana karar giderek yavaşladı. Bu kötüye işaretti.

"Bir aylık denemeyi geçtim ve Bay Gregory devam edip etmeme konusunda bir karar vermemi söyledi. Ama çok yalnızım anne," dedim sonunda. "Beklediğim kadar kötü. Hiç arkadaşım yok. Konuşabileceğim bir yaşıtım yok. Kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki... Eve dönüp burada çalışmak istiyorum."

Daha fazla konuşup bütün ağabeylerim evdeyken ne kadar mutlu olduğumuzu söyleyebilirdim. Söylemedim; onun da ağabeylerimi özlediğini biliyordum. Bu onun anlayışlı olmasını sağlar diye düşünmüştüm, ama yanılmışım.

Annem cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. Yan odada Ellie'nin yerleri silip kendi kendine şarkı mırıldandığını duyabiliyordum.

"Yalnız mı?" diye sordu annem, ama sesinde anlayış yerine öfke vardı. "Kendini nasıl yalnız hissedebilirsin? Kendin varsın ya... Ancak benliğini kaybettiğin zaman yalnız kalırsın. Ayrıca şikâyet edip durmayı bırak. Koskoca adam oldun, çalışman gerekiyor. Dünya kurulduğundan beri insanlar sevmedikleri işleri yaptılar. Bu durum senin için neden farklı olsun ki? Sen, yedinci oğulun yedinci oğlusun ve yapmak için doğduğun iş bu!"

"Ama bay Gregory başka çıraklar da yetiştirdi," diye yanıt verdim biraz kızarak. "İçlerinden biri geri dönüp eyalete göz kulak olabilirdi. Neden ben olmak zorundayım?"

"Birçok kişiyi eğitti, ancak sadece çok yetenekli birkaçı sürelerini doldurabildi," dedi annem, "ve başaramayanlar konusunda onun hiçbir suçu yoktu, gelenler hatalı, korkak ya da zayıftı. Akılları dalavereye çalışıyor, az iş yapıp para alıyorlardı. Bu yüzden artık bir tek sen varsın oğlum. Son çare sensin, son umut. Biri bu işi yapmak zorunda. Biri karanlığa karşı durmak zorunda. Ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Sandalye tekrar sallanmaya başladı, yavaş yavaş hızlandı.

"Peki, bu sorunu hallettiğimize sevindim. Yemek vaktini bekler misin, yoksa hazır olur olmaz sana koyayım mı?" diye sordu.

"Bütün gün hiçbir şey yemedim anne. Kahvaltı bile etmedim.

"Tavşan güveç yapıyorum, bu seni biraz neşelendirir."

Annem ocağın çevresinde koşuştururken ben, kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar üzgün ve mutsuz hissederek masaya oturdum. Tavşan güveç çok leziz kokuyordu, ağzım sulanmaya başlamıştı. Kimse annemden daha iyi yemek pişiremezdi. Sadece yemek için bile olsa buraya geldiğime değerdi.

Annem gülümseyerek, üstünde buharı tüten büyük güveç tabağını getirip önüme koydu. "Gidip odanı düzelteyim," dedi. "Hazır gelmişken birkaç gün kalırsın."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp vakit kaybetmeden yemeğe başladım. Annem üst kata çıkar çıkmaz Ellie mutfağa girdi.

"Döndüğüne sevindim Tom," dedi gülümseyerek. Sonra yemek tabağıma bakıp, "Yanında ekmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim. Ellie benim için üç dilim ekmeğe yağ sürüp karşıma oturdu. Nefes bile almadan hepsini bir kerede bitirip fırından yeni çıkmış ekmeğimin son lokmasıyla tabağımı bir güzel sıyırdım.

"Doydun mu?"

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım, ancak becerememiş olmalıyım... Çünkü Ellie endişelenmiş görünüyordu. "Annene söylediklerini istemeden duydum," dedi. "Eminim o kadar da kötü değildir. Sadece işin çok yeni ve tuhaf. Kısa bir sürede alışırsın. Hemen dönmek zorunda değilsin. Evde birkaç gün geçirirsen kendini daha iyi hissedersin. Ayrıca çiftlik Jack'in olduktan sonra bile burada başımızın üstünde yerin var."

"Jack'in beni gördüğüne sevindiğini sanmıyorum.

"Neden, neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Ellie.

"Hiç cana yakın davranmadı da ondan. Beni burada istediğini sanmıyorum."

"Kaba ağabeyinin davranışlarını kafana takma. Ben onu hallederim."

Bu defa gerçekten gülümsedim, çünkü doğru söylediğini biliyordum. Annemin bir keresinde söylediği gibi, Ellie, Jack'i parmağında oynatabilirdi.

"Onun asıl endişelendiği şey bu," dedi eliyle karnını okşayarak. "Annemin kız kardeşi doğum yaparken öldü, bu olay hâlâ ailede konuşulur. Bu durum Jack'i çok endişelendiriyor. Ama ben hiç endişelenmiyorum annen bana göz kulak oluyor. Daha güvenli bir yerde olamazdım." Durdu. "Ama endişelendiği başka bir şey daha var. Ağabeyinin aklına senin yeni işin de takılıyor."

"Evden ayrılmadan önce yeni işim konusunda bir hayli mutlu görünüyordu," dedim.

"Bunu senin için yapıyordu, çünkü sen onun kardeşisin ve seni önemsiyor. Fakat Hayaletlerin yaptığı işler insanları korkutuyor, huzursuz ediyor. Hemen gitseydin muhtemelen her şey çok daha kolay olacaktı. Ama Jack, evden ayrıldığın gün tepeye tırmanıp ormana girdiğinizi ve o günden beri köpeklerin çok huzursuz olduğunu söyledi, Kuzey otlağına bile gitmiyorlar artık.

"Jack senin her şeyi allak bullak ettiğini düşünüyor. Sanırım bu durumun da yine bununla ilgisi var," dedi Ellie

yumuşakça karnına dokunarak. "Sadece korumaya çalışıyor, o kadar. Ailesini düşünüyor. Ama merak etme, her şey yoluna girecek."

Son derece cesur görünmeye çalışarak evde üç gün kaldım, ama sonunda gitme vaktinin geldiğini hissettim. Çıkmadan önce son gördüğüm kişi annemdi. Mutfakta yalnızdık, koluma dokunarak benimle gurur duyduğunu söyledi.

"Sen sadece yedinci oğulun yedinci oğlu değilsin," dedi gülümseyerek. "Aynı zamanda benim oğlumsun ve yapılması gerekeni yapmak için yeterli gücün var."

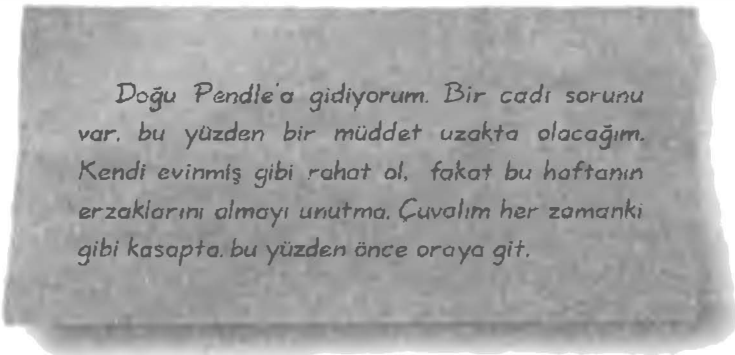
Başımı sallayarak söylediklerini onayladım, çünkü mutlu olmasını istiyordum. Fakat bahçeden çıkar çıkmaz yüzümdeki gülümseme yok oldu. Kalbim kırılmış, incinmişti. Annemin bir daha beni eve almayacağı düşüncesiyle hayal kırıklığı içinde Hayalet'in evine gitmek üzere yokuşu tırmandım.

Chipenden'a kadar bütün yol boyunca yağmur yağdı. Vardığımda hava soğuk, ıslak ve korkunçtu. Fakat ön kapıya yaklaştığımda sürgü kendiliğinden yukarı kalktı ve kapı ben daha dokunmadan açıldı. Bu, sadece Hayalet'e yapıldığını düşündüğüm bir çeşit karşılama, içeri girmem için yapılan bir yüreklendirmeydi. Sanırım memnun olmam gerekirdi, ama memnun olmamıştım. Sadece ürkmüştüm.

Anahtarın delikte olduğunu görene kadar kapıyı üç defa çaldım. Kapıya vurmama hiçbir yanıt gelmediği için anahtarı çevirip kapıyı açtım.

Bir oda hariç alt kattaki bütün odaları gezdim. Sonra yukarıya seslendim. Hiçbir cevap alamayınca mutfağa girme riskini göze aldım.

Fırın yanıyordu ve masada bir kişilik servis hazırlanmıştı. Masanın ortasında büyük, buharı tüten bir güveç vardı. O kadar açtım ki tuzluğun altındaki notu görene kadar yemeğin çoğunu silip süpürmüştüm.

Pendle, eyaletin doğusunda çok büyük bir tepeydi, aslında neredeyse bir dağ kadar büyüktü. Bütün bir yöre cadılarla doluydu ve oraya gitmek, özellikle de yalnız gitmek riskli bir şeydi. Bu durum bana Hayalet'in işinin ne kadar riskli olabileceğini bir kez daha anımsattı.

Yine de kendimi biraz da kızgın hissediyordum. O kadar zaman bir şeyler olsun diye beklemiştik ve ben ayrıldığım anda Hayalet ben olmadan gidiyordu!

***

O gece iyi bir uyku çektim, fakat sabah çalacak olan kahvaltı zilini duyabilmek için fazla derin uyumamıştım.

Aşağıya tam zamanında indim ve Hayalet'in evinde yediğim en leziz pastırmalı yumurtayla ödüllendirildim. O kadar mutlu olmuştum ki masadan kalkmadan önce babamın her pazar öğle yemeğinden kalkarken söylediği sözleri sesli olarak söyledim:

"Çok güzeldi! Aşçının önünde saygıyla eğiliyorum."

Bu sözleri söyler söylemez şöminenin ateşi alevlendi ve bir kedi mırlamaya başladı. Kediyi göremiyordum, fakat çıkardığı ses o kadar yüksekti ki camların bile titrediğine yemin edebilirdim. Doğru bir şey söylediğimden emindim.

Doğru şeyler söylediğim için kendimle gurur duyarak erzak almak için köye doğru yola koyuldum. Mavi, bulutsuz gökyüzünün ortasında güneş parıl parıl parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve önceki günün yağmuruyla şimdi her yer pırıl pırıl, temiz ve yeni görünüyordu.

Kasaba gidip çuvalı alarak işe koyuldum, oradan manava gittim ve son olarak da fırına giderek işi tamamladım. Birkaç delikanlı fırının yanındaki duvara yaslanmıştı. Geçen seferki kadar kalabalık değillerdi. Kalın enseli, iri liderleri aralarında yoktu.

Hayalet'in söylediklerini hatırlayarak onlara yöneldim. "Son karşılaşmamızda olanlar için üzgünüm," dedim, "ama burada yeniyim ve kuralları tam olarak öğrenmiş değildim. Bay Gregory her birinizin birer elma ve birer kek alabileceğini söyledi."

Bunları söyleyerek çuvalı açtım ve her birine birer elma ve kek verdim. Gözleri yuvalarından fırladı. Hepsi teşekkür etti.

Merdivenlerin tepesinde beni bekleyen biri vardı. Bu Alice'ti ve yine sanki gün ışığını sevmiyormuş gibi ağaçların altında duruyordu.

"Bir elma ve bir kek alabilirsin," dedim ona.

Başını sallayınca çok şaşırdım. "Şu anda hiç aç değilim," dedi. "Ama istediğim bir şey var. Sözünü tutmanı istiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Söz sözdü ve verdiğim sözü hatırlıyordum. Sözümü tutmaktan başka ne yapabilirdim?

"Ne istediğini söyle, elimden geleni yaparım," diye cevap verdim.

Yüzünde yine kocaman bir gülümseme belirdi. Siyah bir elbise giyiyordu ve sivri burunlu ayakkabıları vardı; ama o güzel gülümseme bir şekilde bana her şeyi unutturdu. Yine de söyledikleri beni endişelendirmiş ve bütün günümün rezil olmasına yetmişti.

"Şimdi söylemeyeceğim," dedi, "bu akşam söyleyeceğim, güneş batar batmaz. Yaşlı Gregory'nin zilini duyar duymaz bana gel."

Zili güneş batmadan hemen önce duydum ve heyecanlı bir şekilde tepenin aşağısına, patikaları birleştiren söğüt ağaçlarının arasına doğru yürüdüm. Zili o şekilde çalması, bana hiç doğru görünmüyordu. Tabi Hayalet'i çağırdığı bir işi varsa ve ben bunu fark etmediysem başka...

Üzerimizde, güneşin son ışıkları turuncuya dönmüş tepelerin doruklarını yıkıyordu, ama aşağımızda, söğüt ağaçlarının arasında renkler griydi ve gölgeler çoktu.

Kızı görünce tüylerim ürperdi, çünkü sadece tek eliyle çekmesine rağmen çan, çılgın gibi hareket ediyordu. Zayıf kolları ve ince beline rağmen çok güçlü olmalıydı.

Beni görür görmez çanı çalmayı bıraktı ve dallar tepemizde çılgınca sallanmaya ve dans etmeye devam ederken ellerini beline koydu. Sonunda gözüm elinde tuttuğu sepete kayana kadar dakikalarca birbirimize baktık. İçinde üzeri siyah bir kumaşla kapatılmış bir şey vardı.

Sepeti kaldırıp bana uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Bunu sana getirdim, böylece sözünü tutabilirsin."

Kabul ettim, ama kendimi hiç mutlu hissetmiyordum. Merakla siyah kumaşı kaldırmak için sepete uzandım.

"Hayır, dokunma, dedi Alice sert bir ses tonuyla, aniden. "İçeri hava girerse rezil olurlar."

"Onlar ne?" diye sordum. Hava her geçen dakika daha da kararıyordu ve artık endişelenmeye başlamıştım.

"Sadece kek."

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Senin için değil," dedi, dudaklarının kenarlarını kıvıran küçük bir gülümsemeyle, "O kekler Yaşlı Malkin Ana için."

Ağzım kurumuş, sırtımdaki tüyler diken diken olmuştu. Malkin Ana, Hayalet'in bahçesindeki çukurda canlı tuttuğu cadıydı.

"Bay Gregory'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedim. "Ondan uzak durmam gerektiğini söylemişti."

"Yaşlı Gregory çok acımasız bir adam," dedi Alice. "Zavallı Malkin Ana on üç senedir o çukurun, o karanlık deliğin içinde duruyor. Yaşlı bir kadına bu kadar kötü davranmak doğru mu?"

Omuz silktim. Yaptığım hoşuma gitmiyordu. Hayaleti savunmak zordu, ama o bunun için iyi bir nedeni olduğunu söylemişti.

"Dinle," dedi, "başın derde girmeyecek. Yaşlı Gregory her şeyi bilmek zorunda değil. Sadece Malkin Ana'yı biraz rahatlatacaksın. Ailesi tarafından yapılmış, en sevdiği kekler. Bunda yanlış bir şey yok. Sadece soğuğa karşı gücünü korumasını sağlayacak bir şey. Soğuk kemiklerine işliyor."

Tekrar omzumu silktim. En iyi savunmaları o yapıyor gibi görünüyordu.

"Her gece sadece bir kek ver. Üç gece için üç kek. En iyisi gece yarısı yapman, çünkü en çok o saatlerde acıkıyor. İlk dilimi bugün ver."

Alice yürüyüp gitmek için arkasını döndü, fakat hemen sonra tekrar dönüp bana gülümsedi. "İyi arkadaş olabiliriz. Sen ve ben..." dedi kıkırdayarak.

Sonra kararan gölgelerin arasında yürüyüp kayboldu.

BÖLÜM 8

YAŞLI MALKIN ANA

Hayalet'in kulübesine döndüğümde iyice kaygılanmaya başladım. Durum, düşündükçe daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Hayalet burada olsa ne diyeceğini biliyordum. Kekleri fırlatıp attıktan sonra bana, cadılar ve sivri burunlu ayakkabı giyen kızlar hakkında kapsamlı bir ders verirdi.

Şimdi burada olmadığı için ders vermeye de başlayamamıştı. Beni doğu bahçesinin karanlıklarına, cadıları hapsettiği yere götüren iki şey vardı.

Birincisi, Alice'e verdiğim sözdü. Babam her zaman, "Tutamayacağın sözü asla vermemelisin!" derdi. Bu yüzden yapacak bir şeyim yoktu. Bana yanlışı doğrudan ayırmayı öğretmişti ve Hayalet'in çırağı olmam, benliğimi değiştirmemi gerektirmiyordu.

İkincisi, yaşlı bir kadını bir deliğin içine hapsetmek bana hiç doğru gelmiyordu. Bunu bir ölüye yapmak mantıklı olabilirdi, ama canlı birine yapmak hiç mantıklı değildi. Bunu hak etmek için nasıl bir suç işlemiş olabileceğini merak ediyordum.

Ona sadece üç kek vermenin ne zararı olabilirdi ki? Soğuğa ve rutubete karşı ailesinin gönderdiği, küçük bir teselliydi sadece. Hayalet, içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylemişti, ben de ölçüp biçince doğru olanı yaptığımı hissediyordum.

Tek sorun, kekleri gece yarısı olunca tek başına götürecek olmamdı. Gece yarısına kadar hava bir hayli kararıyordu; özellikle de ay görünmediğinde.

Sepeti taşıyarak doğu bahçesine doğru yürüdüm. Hava, beklediğim kadar olmasa da, karanlıktı. Gözlerim karanlıkta hep iyi görürdü. Annem de karanlıkta hep iyi görürdü. Sanırım bu özelliğim ondan geçmişti. Ayrıca bulutsuz bir geceydi ve ay ışığı yolumu bulmama yardımcı oluyordu.

Ağaçların arasına girdiğimde hava aniden soğudu. Ürperdim. Taşlarla çevrelenmiş ve on üç demir çubukla kapatılmış ilk mezara ulaştığımda hava daha da soğudu. Burası ilk cadının gömülü olduğu yerdi. Bu cadı güçsüz ve yorgundu ya da en azından Hayalet öyle söylemişti. Kendi kendime endişelenecek hiçbir şey olmadığını tekrar edip söylediklerime inanmaya çalıştım.

Hava henüz aydınlıkken kekleri Malkin Ana'ya vermeye karar vermek kolay olmuştu. Ama şimdi, bahçenin içinde, saat gece yarısına yaklaşmışken, kekleri götürmek istediğimden emin değildim. Hayalet bana hava kardıktan sonra buraya gelmemem gerektiğini söylemişti. Bu konuda beni birçok kez uyarmıştı, o halde bu önemli bir kural olmalıydı ve şu anda ben bu kuralı çiğniyordum.

Bin bir çeşit ses duyuluyordu. Hışırtılar ve tıkırtılar muhtemelen en önemsizleriydi; sadece yolda yürürken rahatsız ettiğim küçük hayvanlara ait olmalıydılar. Bana burada olmaya hakkım olmadığını hatırlatıyorlardı.

Hayalet bana diğer iki cadının yirmi adım ileride olduğunu söylemişti. Dikkatle adımlarımı saydım. Böylece ilkine benzeyen ikinci bir mezara ulaştım. Emin olmak için biraz daha yaklaştım. Demir çubuklar vardı ve altlarındaki sıkıştırılmış, çıplak toprağı görebiliyordunuz. Cadı ölüydü, ama hâlâ tehlikeliydi. Baş aşağı gömülmüştü. Bu da, ayak parmaklarının toprağın hemen altında bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Mezara bakarken bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldum. Aniden geçen bir şeydi. Muhtemelen hayal gücümün ürünüydü. Belki de küçük bir hayvan; bir fare, tarla faresi falan... Hızla kenara çekildim. Hareket eden şey ya bir ayak parmağıysa?..

Üç adım daha atınca aradığım yere gelmiştim, bundan hiç şüphem yoktu. Yine taşlarla çevrelenmiş bir alan ve on üç demir çubuk vardı. Ama üç fark vardı: İlki, taşlarla çevrelenmiş alan, dikdörtgen bir tepecik değil, kare bir alandı. İkincisi, bu alan muhtemelen enine, boyuna dörder adım daha genişti. Üçüncüsü, demir çubukların altında, sıkıştırılmış toprak değil, sadece karanlık bir çukur vardı.

Durup dikkatle etrafı dinledim. Şimdiye kadar ciddi bir ses duymamıştım. Yalnızca küçük hayvanların çıkardığı cılız hışırtı ve tıkırtılar, bir de esintinin sesi vardı. Esinti o

kadar yumuşaktı ki fark etmek güçtü. Ancak kesildiğinde fark edebilmiştim. Birdenbire her şey çok durgunlaşmış, orman olağandışı bir biçimde sessizleşmişti.

Şimdi ben orada durmuş cadıyı duymaya çalışırken cadı da, beni duymaya çalışıyordu.

Sessizlik sonsuza kadar sürecekmiş gibi devam etti; ta ki birdenbire çukurdan cılız bir nefes sesi duyulana kadar... Bu ses bir şekilde harekete geçmemi sağladı. Ben de sonunda çukurun kenarına, ayağım çukurun köşesine değene kadar yürüdüm.

O anda Hayalet'in Malkin Ana'yla ilgili söylediklerini hatırladım:

"Güçlerinin çoğu toprak tarafından emildi, fakat senin gibi bir delikanlıya ellerini yapıştırmaya bayılır."

Geriye doğru çok değil, bir adım attım. Hayalet'in sözleri beni düşündürmüştü. Ya çukurdan bir el çıkıp bileğimi tutarsa?

Bu işi bitirmek isteyerek yumuşak bir ses tonuyla karanlığın içine seslendim: "Malkin Ana," dedim, "sana bir şey getirdim. Ailenden sana bir armağan. Orada mısın? Beni duyuyor musun?"

Cevap gelmedi, ama dipten gelen nefes, hızlanmış gibi görünüyordu. Ben de vakit kaybetmeyip Hayalet'in evinin sıcaklığına kavuşmak için sepete elimi atıp siyah kumaşı kaldırdım. Parmaklarım bir keki aralarına aldı. Yumuşak, biraz cıvık ve biraz da yapışkan bir şeydi. Sepetten çıkarıp demir çubukların üzerinde tuttum.

"Sadece bir kek," dedim yumuşakça. "Umarım bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Yarın gece, bir tane daha getireceğim."

Bunları söyledikten sonra keki atıp karanlık çukura düşmesini izledim.

Derhal kulübeye dönmeliydim, ama dinlemek için birkaç saniye daha bekledim. Ne duymayı bekliyordum bilmiyorum, ama beklemekle hata yapmıştım.

Çukurun içinde bir hareketlenme vardı, sanki bir şey kendini çukurdan yukarıya kaldırıyordu. Sonra cadının keki yemeye başladığını duydum.

Ağabeylerimden bazıları yemek masasında rahatsız edici sesler çıkarırdı; ama bu sesler çok çok daha kötüydü. Burunlarını kovalara daldırmış koca, kıllı domuzlarımızın çıkardığı koklama, horlama, çiğneme karışımı seslerden bile daha tiksindiriciydi. Keki sevip sevmediğini bilmiyordum, ama yeterince sesli bir şekilde yediği kesindi.

O gece çok zor uyudum. Sürekli, o karanlık çukuru ertesi gün tekrar ziyaret etmem gerektiğini düşündüm.

Kahvaltıya tam zamanında inmeyi başardım. Pastırma biraz yanmış ve ekmek biraz sert olmuştu. Neden böyle olduğunu anlayamamıştım. Daha bir gün önce ekmeği fırından almıştım. Sadece bu da değil, süt de ekşiydi. Öcü bana kızgın olduğu için böyle olmuş olabilir miydi? Neler yaptığımı biliyor muydu? Kahvaltıyı bozması bir çeşit uyarı olabilir miydi?

Bir çiftlikte çalışmak çok zordu, fakat alıştığım bir işti. Hayalet, yapmam için bana hiçbir iş bırakmamıştı, günümü geçirmek için yapacak hiçbir şeyim yoktu. Yararlı bir şeyler okumama bir şey demeyeceğini düşünerek üst kata, kütüphaneye çıktım. Ancak kapının kilitli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Bu durumda yürüyüşe çıkmaktan başka ne yapabilirdim ki? Tepeleri keşfetmeye karar verdim, Parlick Tepesine tırmanıp taşların üzerine oturdum, manzarayı izledim.

Aydınlık ve bulutsuz bir gündü ve tüm eyalet ayaklarımın altındaydı. Uzaklardaki deniz, göz kırpan çekici maviliğiyle kuzey batıda duruyordu. Tepeler art arda sonsuza kadar uzanıp gidiyor gibi görünüyordu; Calder Tepesi, Stake House Tepesi... Büyük tepeler... O kadar çoktular ki her birini keşfetmek bir ömür sürerdi.

Yakınlarda Kurt Tepesi vardı. Acaba orada gerçekten kurtlar mı vardı, merak ediyordum. Kurtlar tehlikeli olabilirdi ve kış aylarında hava soğukken bazen topluluk halinde gezdikleri söylenirdi. Şu anda ilkbahardı ve ortalıkta kurt olduğuna dair hiçbir belirti görmemiştim, ama bu etrafta hiç kurt olmadığı anlamına gelmezdi. O sırada fark ettim ki karanlık bastırdıktan sonra tepelerde oturmak biraz korkutucu olabilirdi.

Gidip Malkin Ana'ya bir dilim daha kek vermem gerektiğinden kalkarken o kadar da korkutucu olmayacağına karar verdim. Güneş batmaya başlamıştı ve Chipenden'a doğru tepeden aşağı inmek zorundaydım.

Bahçenin karanlığı içinde kendimi yine sepeti taşırken buldum. Bu defa işimi hemen halletmem gerektiğine karar verdim. Hiç vakit kaybetmeden demir çubukların arasından karanlık çukura, yapışkan bir kek daha bıraktım.

Kek parmaklarımın ucundan aşağı kaydığı anda kalbimi donduran bir gerçeği fark ettim. Ancak çok geçti.

Çukurun üzerindeki demir çubuklar eğilmişti. Dün gece dik duruyorlardı, birbirine paralel on üç demir çubuk... Şimdi orta kısımdakilerin arası aralarından kafa geçecek kadar eğilmişti.

Dışarıdan biri tarafından yukarıdan eğilmiş olabilirlerdi, ama bundan kuşkuluydum. Hayalet bana, bahçelerin ve evin korunduğunu, kimsenin içeri giremeyeceğini söylemişti. Bunun nasıl ve neyle olduğunu söylememişti, ama bir çeşit öcü tarafından korunduğunu tahmin ediyordum. Belki de yemeklerimizi yapan öcü tarafından...

O halde bunu yapan, içerideki cadıydı. Bir şekilde çukurun bir kenarına tırmanmış ve demir çubuklarla uğraşmış olmalıydı. Bir anda neler olduğunu anlamaya başladım.

Ne kadar da budalaydım! Kekler cadıya güç kazandırıyordu.

Aşağıdan, karanlığın içinden tekrar aynı çiğneme, yutkunma ve koklama karışımı sesler gelmeye başladı. Hızla ağaçlık alandan çıkıp kulübeye döndüm. Bir şekilde, üçüncü keke artık ihtiyaç duymayacağını biliyordum.

Uykusuz bir gece daha geçirdikten sonra ne yapacağımı bulmuştum. Kararımı verdim. Gidip Alice'i bulacak, elimde

kalan son keki ona geri verip sözümü neden tutamayacağımı açıklayacaktım.

Önce onu bulmam gerekiyordu. Kahvaltıdan hemen sonra, ilk karşılaştığımız ve birlikte sonuna kadar yürüdüğümüz ormana gittim. Alice yakınlarda yaşadığını söylemişti, ama burada bir yapı olduğuna dair hiçbir işaret göremiyordum. Sadece uzaklarda görünen ufak tepeler, vadiler ve ormanlık alanlar vardı.

Birilerine sormak daha hızlı sonuç vereceğinden köye indim. Çevrede tek tük insan vardı, ama fırının yakınlarında birkaç delikanlının olabileceğini düşündüm. Belki fırının kokusunu seviyorlardı. Şahsen fırın kokusunu ben de çok severdim. Fırından yeni çıkmış ekmek kokusu, yeryüzündeki en güzel kokulardan biridir.

Son buluşmamızı düşünecek olursak pek de arkadaş canlısı sayılmazlardı. Oysa onlara birer elma ve kek vermiştim. Belki de yanlarında domuz gözlü, iri kıyım arkadaşları olduğu içindi. Yine de söylemem gerekenleri dinlediler. Detaylara girmedim, sadece ormanın girişinde karşılaştığımız kızı bulmam gerektiğini söyledim.

"Nerede olabileceğini biliyorum," dedi iri çocuk kaşlarını çatarak, "ama oraya gitmek için aptal olmalısın."

"Nedenmiş o?"

"Ne söylediğini duymadın mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kemikli Lizzie'nin, kendisinin teyzesi olduğunu söyledi."

"Kemikli Lizzie kim?"

Birbirlerine bakıp deliymişim gibi başlarını salladılar. Neden herkes onun adını duymuştu da benimkini duymamıştı?

"Gregory onların icabına bakmadan önce Lizzie ve büyükannesi bütün bir kışı burada geçirmişler. Babam hep onlardan bahsedip durur. Bu civarda görülmüş en korkutucu cadılarmış. Fakat çok daha korkunç bir şeyle yaşıyorlarmış. Bir adam gibi görünen, ama devasa büyüklükte ve dişleri ağzına sığmayacak kadar çok olan bir yaratıkla... Babam böyle anlatır. Der ki, o zamanlar, o uzun kış gününde, insanlar asla karanlık çöktükten sonra dışarı çıkmazmış. Kemikli Lizzie'yi hiç duymadıysan Hayalet olamazsın."

Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti. Ne denli aptal olduğumun farkına vardım. Hayalet'e, Alice'le olan konuşmamızdan bahsetmiş olsaydım arkasında Lizzie olduğunu anlar ve bu konuda bir şeyler yapardı.

İri çocuğun babasının söylediklerine göre, Kemikli Lizzie Hayalet'in evinin altmış kilometre kadar uzağında, güneydoğu tarafında yaşıyordu. Terk edilmiş bir yermiş ve yıllardan beri kimse oraya uğramazmış. Yani şu anda kalmak için en güvende olacağı yerdi. Bu bana "doğru yer" gibi gelmişti, çünkü Alice'in işaret ettiği tarafta kalıyordu.

O sırada bir grup asık suratlı insan kiliseden çıktı. Hep birlikte, kalabalık bir halde köşeyi dönüp tepeye tırmanmaya başladılar. En önden köy rahibi gidiyordu. Hepsi kendilerini sıcak tutacak elbiseler giymişlerdi ve çoğunun elinde baston vardı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Dün gece bir çocuk kayboldu," diye cevap verdi delikanlılardan biri, yere tükürdükten sonra. "Üç yaşında bir çocuk. O tepede gezerken bir şey olduğunu düşünüyorlar. Merak etme bu ilk defa olmuyor. İki gün önce de Büyük Bayır yakınlarındaki çiftlikte bir bebek kayboldu. Yürüyemeyecek kadar küçüktü. Bu da kaçırılmış olabileceğini düşündürüyor. Kurtların yapmış olabileceğini düşünüyorlar. Çok kötü bir kış geçirdik, böyle kışlardan sonra bazen köye inerler."

Lizzie'nin evini çok iyi tarif etmişlerdi. Onlarla konuştuktan sonra geri dönüp Alice'in sepetini almama rağmen, bir saati çok az aşan bir sürede evi bulmuştum.

Orada, parıldayan gün ışığının altında, kumaşı kaldırıp son keki inceledim. Kokusu kötüydü, ama görüntüsü kokusundan da kötüydü. Küçük et ve ekmek parçalarından ve tanımlayamadığım bazı şeylerden yapılmış gibi görünüyordu. Islak, yapışkan ve neredeyse siyahtı. İçindeki malzemelerin hiçbiri pişmemiş, sadece bir şekilde sıkıştırılmıştı. Sonra daha da korkunç bir şeyi fark ettim. Kekin içinde kıpırdanan, kurda benzeyen, beyaz, küçük şeyler vardı.

Tüylerim diken diken olmuştu. Keki tekrar kumaşla örtüp tepeden aşağıya, bakımsız görünen çiftliğe yürüdüm. Çitler kırılmıştı, ahırın çatısının yarısı yoktu ve herhangi bir hayvan olduğuna dair de hiçbir iz yoktu.

Yine de beni endişelendiren bir şey vardı. Çiftlik evinin bacasında duman tütüyordu. Bu, evde birileri olduğu

anlamına geliyordu. Ağzına sığmayacak kadar çok dişi olan şeyi düşünüp ürkmeye başlamıştım.

Ne bekliyordum ki? Bu iş zor bir iş olacaktı. Ailenin diğer fertlerine görünmeden Alice'le nasıl konuşabilirdim?

Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak yokuşta durduğumda sorunum kendiliğinden çözülüverdi. Çiftlik evinin arka kapısından ince, karanlık bir silüet çıktı ve bulunduğum yere, bana doğru tırmanmaya başladı. Gelen Alice'ti. Orada olduğumu nasıl bilmişti? Çiftlik eviyle aramda ağaçlar vardı ve camlar bu tarafa bakmıyordu.

Yine de tepeye tesadüfen çıkmıyordu. Direk bana doğru yürüdü, beş adım kadar ötemde durdu.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. "Buraya geldiğine göre aptal olmalısın. İçeridekiler uyuyor olduğu için şanslısın.

"Yapmamı istediğin şeyi yapamam, dedim, sepeti ona doğru uzatarak.

Kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Nedenmiş?" diye sordu. "Söz vermemiş miydin?"

"Ne olacağından bahsetmemiştin. Henüz iki kek yedi, fakat o kekler onu güçlendirdi. Şimdiden çukurun tepesindeki demir çubukları büktü. Bir kek daha verirsem serbest kalacak ve sanırım bundan haberin var. Zaten amacın da buydu, değil mi?" diyerek onu suçladım, öfkelenmeye başlamıştım. "Beni kandırdın, bu yüzden verdiğim sözün artık bir önemi yok.

Bana doğru bir adım daha attı, ama şimdi öfkesi başka bir şeye dönüşmüştü. Aniden yüzünde bir korku belirdi.

"Bu benim fikrim değildi. Onlar beni buna zorladı," dedi çiftlik evini işaret ederek. "Eğer söz verdiğin gibi yapmazsan durum ikimiz için de zorlaşacak. Devam et, git ve ona üçüncü keki de ver. Ne zararı olabilir ki? Malkin Ana cezasını çekti. Artık onu bırakmanın vakti geldi. Git ve ona keki ver. Bu gece çekip gitmiş olacak ve bir daha başını belaya sokmayacak."

"Bence Bay Gregory'nin onu o çukura sokmak için çok iyi bir nedeni vardı," dedim yavaşça. "Ben sadece onun çırağıyım, en doğru şeyin ne olduğunu nereden bilebilirim? Geri döndüğünde ona her şeyi anlatacağım."

Alice gülümsedi; sizin bilmediğiniz bir şeyler bilen insanların gülümsemesiydi bu. "Geri dönmeyecek," dedi. "Lizzie her şeyi düşündü. Iyi arkadaşları var onun, Pendle yakınlarında... Onlar, Lizzie'nin istediği her şeyi yapar. Yaşlı Gregory'yi kandırdılar. Yolda giderken bazı şeylerle karşılaşacak. Belki de şu anda çoktan ölmüştür ve yerin iki metre altına gömülmüştür. Haklı mıyım, haksız mı; bekle de gör. Yakında onun evinde bile güvende olmayacaksın. Bir gece senin için gelecekler. Tabi eğer şimdi yardım etmezsen... Yardım edersen seni rahat bırakacaklar."

Bunları duyar duymaz geri dönüp onu ardımda bırakarak tepeyi tırmanmaya başladım. Defalarca bana seslendiğini duydum, ama onu dinlemedim. Hayalet hakkında söyledikleri beynimi kemiriyordu.

O sırada, hâlâ taşıdığımın farkına varınca sepeti içindeki keklerle birlikte dereye attım, sonra Hayalet'in kulübesine gittim. Neler olduğunu anlamam ve şimdi ne yapmam

gerektiğine karar vermem uzun sürmedi. Her şey en başından planlanmıştı. Hayalet'i buradan uzaklaştırmışlar, yeni ve deneyimsiz olduğumu bildiklerinden, kandırmalarının kolay olacağını düşünmüşlerdi.

Hayalet'in o kadar kolay öldürülebileceğine inanmıyordum, yoksa bu kadar sene hayatta kalamazdı; fakat zamanında gelip bana yardım edebileceğinden de emin değildim. Bir şekilde Malkin Ana'nın o çukurun içinden çıkmasını engellemeliydim.

Ciddi şekilde yardıma ihtiyacım vardı. Köye gitmeyi düşündüm, ama daha yakında, hemen elimin altında çok daha özel bir yardımcı olduğunu biliyordum. Ben de mutfağa gidip masaya oturdum.

Her an kulaklarının sağır olacağı korkusuyla hızla konuştum. Olan biten her şeyi anlattım. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Sonra bunun, benim hatam olduğunu söyleyip ondan yardım istedim.

Ne bekliyordum, bilmiyorum. O kadar mutsuzdum ve korkuyordum ki kendimi hiç de boş bir odada aptal aptal konuşuyor gibi hissetmiyordum; ama sessizlik uzadıkça zaman kaybettiğimi anladım. Öcü bana neden yardım edecekti ki? Onun bir tutsak olduğunu, eve ve bahçeye Hayalet tarafından bağlandığını biliyordum. Sadece özgürlüğüne kavuşmak için deli olan bir köle olabilirdi; başımın belada olmasından memnun bile olabilirdi.

Tam pes edip mutfaktan ayrılmaya karar vermişken aklıma babamın çarşıya çıkmadan önce sık sık söylediği bir söz geldi:

"Herkesin bir fiyatı vardır. İşin sırrı, karşı tarafı memnun edecek ve bu arada seni de zor duruma düşürmeyecek bir teklifte bulunmaktır."

Ben de öcüye bir teklifte bulundum:

"Bana şimdi yardım edersen, bu iyiliğini asla unutmayacağım. Bir sonraki Hayalet ben olunca, her pazar günü sana izin vereceğim. O gün, sen dinlenip tatilin keyfini çıkar diye, kendi yemeğimi kendim yapacağım."

Birdenbire masanın altında bir şey bacaklarıma sürtündü. Ayrıca cılız bir mırıltı sesi de duyuluyordu. Sonra büyük, tarçın rengi bir kedi göründü ve kapıya doğru ilerledi.

Başından beri masanın altında duruyor olmalıydı; sağduyum böyle olduğunu söylüyordu. Kedi, koridordan ve antreden geçip yukarıya tırmanırken ben de onu takip ettim. Kapısı kilitli olan kütüphanenin önünde aniden durdu. Kedilerin masa ayaklarına hep yaptığı gibi, sırtını kapıya sürttü. Kapı yavaşça açılıp paralel kitaplıklara düzenli bir şekilde dizilmiş, bir insanın hayatı boyunca okuyacağı kitaptan çok daha fazla kitabı ortaya çıkardı. Nereden başlayacağımı bilemeden içeri girdim. Ve arkamı döndüğümde büyük, tarçın renkli kedi tekrar ortadan kaybolmuştu.

Her bir kitabın adı sırtında görünüyordu. Çoğu kitap Latince yazılmıştı. Birkaç tane de Yunanca kitap vardı. Hiç toz ya da örümcek ağı yoktu. Kütüphane en az mutfak kadar temiz ve bakımlıydı.

Gözüme bir şey çarpana kadar ilk sıradaki rafların önünde yürüdüm. Pencerenin yanında, Hayalet'in bana verdiği

deri kaplı defter gibi defterlerle dolu, uzun üç raf vardı. En üst rafta, kapaklarında tarih yazan daha büyük kitaplar vardı. Her bir kapakta beş yıllık bir süre yazılıydı, ben de rafın sonundaki kitabı alıp dikkatlice açtım.

Yazılar, Hayalet'in el yazısıyla yazılmıştı. Sayfaları çevirirken bunun bir günlük olduğunu anladım. Yaptığı her işi, seyahatin ne kadar sürdüğünü ve kendisine ödenen fiyatı yazmıştı. En önemlisi, her bir öcüyle, ruhla ve cadıyla nasıl başa çıktığını anlatmıştı.

Kitabı tekrar rafa koyup diğer ciltlere bir göz attım. Günlükler neredeyse bugüne kadar ulaşıyordu, fakat yüzlerce yıl geriye de gidiyordu. Ya Hayalet göründüğünden çok daha yaşlıydı ya da eski günlükler, çağlar öncesinde yaşayan Hayaletler tarafından yazılmıştı. Bir an ya Alice haklıysa, ya Hayalet geri dönmeyecekse, diye düşündüm. Cevabını aradığım her şey bu günlüklerde saklı olabilirdi. En önemlisi, bu binlerce sayfanın arasında bir yerlerde, şu anda bana yardımcı olacak bilgiler olabilirdi.

Nasıl bulabilirdim? Tamam, biraz zamanımı alabilirdi, ama o cadı on üç yıldır o delikteydi. Hayalet'in onu oraya nasıl soktuğuyla ilgili bir belge olmak zorundaydı. Sonra birden, alt raflarda çok daha işe yarar bir şey buldum.

Her biri farklı bir konuya göre ayrılmış, çok daha büyük kitaplar vardı. Birinin üzerinde *Dragonlar ve Kurtlar* etiketi vardı. Bütün kitaplar alfabetik sırayla dizildiğinden aradığım başlığı bulmam hiç zaman almadı.

Cadılar

Ellerim titreyerek kitabı açtığımda kitabın tahmin edebileceğiniz dört bölüme ayrıldığını gördüm...

Suiniyetli, Halim Selim, Haksız Yere Suçlanan, Farkında Olmayan.

Hızla ilk bölümü açtım. Her şey Hayalet'in inci gibi yazısıyla yazılmıştı ve yine alfabetik sıraya göre özenle hazırlanmıştı. Birkaç saniye içinde *Malkin Ana* başlıklı sayfayı buldum.

Beklediğimden çok daha kötüydü. Malkin Ana tahmin edebileceğinizden çok daha şeytaniydi. Birçok yerde yaşamıştı ve yaşadığı her bölgede korkunç şeyler meydana gelmişti. En kötüsü de eyaletin batısında, kırsal bir bölgede olmuştu.

Orada yaşarken, bebek bekleyen, fakat yanlarında destek olacak kocaları bulunmayan genç kadınlara kalacak yer veriyormuş. İşte 'Ana' lakabını o zaman almış. Senelerce bu işi yapmış, ama o genç kadınların bazılarından bir daha haber alınamamış.

Orada herkesin Zımba dediği, kendisiyle yaşayan, inanılmaz güçlü bir oğlu varmış. Dişleri o kadar büyükmüş ve insanları o kadar korkutuyormuş ki kimse o evin yakınına gitmezmiş. Ama sonunda köylüler, birleşip ayaklanınca Malkin Ana, Pendle'a gitmek zorunda kalmış. O gittikten sonra ilk mezarları bulmuşlar. Çoğu, kan ihtiyacını gidermek için öldürdüğü çocuklara ait, bir bahçe dolusu kemik ve çürümüş et bulunmuş. Bazı cesetler kadınlara aitmiş. Çocukların da, kadınların da cesetleri ezilmiş ya da parçalanmış olarak bulunmuş.

Köydeki çocuklar, ağzına sığmayacak kadar dişi olan bir yaratıktan bahsetmişti. Bahsettikleri kişi, Malkin Ana'nın oğlu Zımba olabilir miydi? Muhtemelen o kadınları ezerek öldüren Zımba?

Bu beni o kadar korkutmuştu ki ellerimin titremesinden kitabı okuyamıyordum. Görünen o ki bazı cadılar 'kemik büyüsü' yapıyordu. Ölüleri toplayarak güçlerini kazanan 'ölü büyücü'lerdi. Ama Malkin Ana bundan çok daha kötüsünü yapıyordu. Malkin Ana 'kan büyüsü' yapıyordu ve özellikle de çocukların kanını kullanmayı seviyordu.

Siyah, yapışkan kekleri düşününce ürperdim. Büyük Bayır'da bir çocuk kaybolmuştu. Yürüyemeyecek kadar küçük bir çocuk... Kemikli Lizzie tarafından yakalanmış olabilir miydi? Kekleri yapmak için o çocuğun kanı kullanılmış olabilir miydi? Ya köylülerin aramaya çıktığı ikinci çocuk? Ya, Malkin Ana çukurundan çıkınca kanını büyü yapmak için kullansın diye, o çocuğu da Kemikli Lizzie yakaladıysa?

O zaman çocuk şu anda Lizzie'nin evinde olabilirdi!

Okumaya devam etmek için kendimi zorladım.

On üç yıl önce, kışın ilk günlerinde Malkin Ana, torunu Kemikli Lizzie'yle birlikte Chipenden'a gelmiş. Hayalet, Anglezarke'daki kış evinden buraya geri döndüğünde hiç vakit kaybetmeden onunla savaşmış. Kemikli Lizzie'yi uzaklaştırdıktan sonra, Malkin Ana'yı gümüş zincirle bağlayıp bahçesindeki çukura hapsetmiş.

Hayalet bu konuda kendi kendiyle bir tartışma içinde gibi görünüyor. Onu canlı canlı çukura gömme fikrinden kesinlikle hoşnut değilmiş, fakat neden böyle yapılması

gerektiğini de anlatmış. Onu öldürmenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyormuş. Bir kez öldürülürse geri dönmek için yeterli gücü varmış ve canlı halinden çok daha güçlü ve tehlikeli olurmuş.

Şimdi asıl sorun şuydu: Şu anda kaçabilir miydi? Tek bir kekle demirleri bükecek kadar güçlenmişti. Üçüncüyü alamayacak olsa bile, iki tanesi yeterli olur gibi görünüyordu. Gece yarısı olduğunda, üçüncü keki yemese de çukurdan çıkabilirdi. Ne yapabilirdim?

Eğer bir cadıyı gümüş zincirle bağlayabiliyorsanız, eğilmiş demirleri de o zincirle bağlayıp çukurdan dışarı tırmanmasını engellemeye değebilirdi. Ancak Hayalet'in gümüş zinciri çantasındaydı ve o, çantasını hiç yanından ayırmazdı.

Kütüphaneden çıkarken başka bir şey daha gördüm. Kapının yanında durduğundan, içeri girerken fark etmemiştim. Sarı bir kâğıda yazılmış uzun bir listeydi. Tam otuz isim vardı ve her biri Hayalet'in el yazısıyla yazılmıştı. Listenin en altında benim ismim, *Thomas J. Ward* yazılıydı ve benim hemen üstümde, üzeri yatay bir çizgiyle çizilmiş, yanına da HİY harfleri yazılmış *William Bradley* ismi yazılıydı.

Bedenim buz kesmişti, çünkü bunun *Huzur İçinde Yatsın* anlamına geldiğini, Billy Bradley'in öldüğünü anlamıştım. Listedeki üçte ikiden fazla ismin üstü çizilmişti. Listedeki dokuz ismin daha yanına HİY yazılmıştı.

Çırak olarak geçer not alamayanların, hatta ilk bir ayı bile bitiremeyenlerin üstünün çizildiğini düşündüm. Fakat endişelendirici olan ölmüş olanlardı. Billy Bradley'e ne olduğunu merak etmiştim, Alice'in söylediklerini hatırladım:

"*Sonun Yaşlı Gregory'nin son çırağı gibi olmasın.*

Alice, Billy'ye ne olduğunu nereden biliyordu? Belki de köydeki herkes biliyordu. Sadece ben, yeni geldiğim için, bilmiyordum. Ya da acaba Alice'in ailesiyle ilgili bir şey miydi? Öyle olmamasını umut ediyordum, ama bunu düşünmek, endişelenmem gereken başka bir şeyi ortaya çıkardı.

Hiç vakit kaybetmeden köye gittim. Kasabın Hayalet'le bir şekilde iletişim kurduğu açıktı. Yoksa nasıl o çuvalı alıp içine et doldururdu? Ben de kuşkularımı anlatıp onu, kaybolan çocuğu bulmak için Lizzie'nin evine gitmeye ikna etmeye karar verdim.

Oraya vardığımda hava kararıyordu, dükkân kapalıydı. Bana cevap verecek birini bulana kadar beş kapı çalmak zorunda kalmıştım. Kuşkularım doğrulanıyordu: Kasap, başka adamlarla birlikte tepeleri aramaya gitmişti. Ertesi geceye kadar geri dönmeyeceklerdi. Anladığım kadarıyla yakın tepeleri aradıktan sonra vadiyi aşıp Büyük Bayır'ın kıyısındaki köye gideceklerdi. Orada daha kapsamlı bir arama yapacak ve geceyi de orada geçireceklerdi.

Bunu kabullenmek zorundaydım. Tek başınaydım.

Kısa süre sonra üzgün ve korkmuş bir halde Hayalet'in evine giden yolda yürüyordum. Malkin Ana çukurundan çıktıysa, çocuk sabaha varmadan ölmüş olacaktı.

Ve bu konuda bir şeyler yapmayı deneyen tek kişi de ben olacaktım.

BÖLÜM 9
NEHİR KIYISINDA

Kulübeye dönünce Hayalet'in yürüyüş kıyafetleri olan odaya girdim. Onun eski pelerinlerinden birini seçtim. Tabi ki benim için çok büyüktü, ayrıca kenarları neredeyse ayak bileklerime geliyordu ve şapkası gözlerimi kapatıyordu. Yine de en soğuk havada bile beni korurdu. Ayrıca yürüyüş bastonu olarak çok kullanışlı bulduğum aletlerinden birini de ödünç aldım. Diğerlerinden daha kısa ve ucu diğerlerine göre daha kalın olanını...

Sonunda kulübeden çıktım, saat gece yarısına yaklaşmıştı. Gökyüzü açıktı ve dolunay ağaçların üzerinden ortaya çıkıyordu. Yağmur kokusu alıyordum ve rüzgâr batıdan esiyordu.

Bahçeye çıkıp doğruca Malkin Ana'nın çukuruna yürüdüm. Korkuyordum, ama biri bunu yapmak zorundaydı ve bu, benden başka kim olabilirdi ki? Sonuçta hepsi benim suçumdu. Keşke Hayalet'e Alice'le tanıştığımı ve çocuklara Lizzie'nin geri döndüğünü söylediğini anlatsaydım! Her şeyi hemen hallediverirdi. Kandırılıp Pendle'a gönderilmemiş olurdu.

Bu konuyu düşündükçe daha da allak bullak oluyordum. Büyük Bayır'daki çocuk ölmüş olamazdı. Kendimi suçlu hissediyordum. O kadar suçlu hissediyordum ki başka bir çocuğun daha ölebileceği ve bunun da benim suçum olacağı fikrine dayanamıyordum.

Ölü cadının baş aşağı gömüldüğü ikinci mezarı geçip çukura varana kadar sessizce ayak uçlarımda yürüdüm.

Ay ışığı çukuru aydınlatıyordu, olanlar şüphe götürmezdi.

Çok geç kalmıştım.

Demirler daha da eğilmişti, neredeyse daire haline gelmişlerdi. Kasap bile geniş omuzlarını aradaki boşluktan geçirebilirdi.

Çukurun karanlıklarına doğru baktım, ama hiçbir şey göremedim. Sanırım ümitsizce, cadının demirleri bükerken çukurdan dışarı tırmanamayacak kadar çok yorulmuş olmasını diliyordum.

Tam o sırada bir bulut dolunayın önünden geçmeye başladı. Her yer daha da karanlık olmuştu, yine de bükülmüş demirleri görebiliyordum. Gittiği yolu görebiliyordum. Bıraktığı izleri takip etmemi sağlayacak kadar aydınlık vardı.

Ben de loş ışıkların içinden onu takip ettim. Fazla hızlı yürümüyordum, çok temkinliydim. Ya saklanıyor ve beni yakalamak için ileride bekliyorsa? Ayrıca fazla uzaklaşmamış olmasının büyük bir olasılık olduğunu da biliyordum. Öncelikle saat daha gece yarısını dört ya da beş dakika geçmişti. Yediği keklerde ne vardı bilmiyorum, ama gücünü

kazanmasında kara büyünün bir rolü vardı. Bu büyünün karanlıkta daha güçlü olduğu söylenirdi; özellikle de gece yarısı. Sadece iki kek yemişti, üç değildi yani, bu durum benim lehimeydi, ama o demirleri bükecek kadar büyük bir gücü vardı.

Ağaçlık alandan çıkınca izlerini çimlerin üzerinde takip etmem çok daha kolay oldu. Tepeden aşağı iniyordu, fakat gittiği yön onu Lizzie'nin kulübesinden uzaklaştırıyordu. Bu önce beni şaşırtmıştı, sonra aşağıdaki ırmağı hatırladım. Suiniyetli bir cadı akarsuyu geçemezdi –Hayalet bana bunu öğretmişti– ırmak yatağını takip edecek, böylece ırmak tekrar kıvrıldığında geçip gidebilecekti.

Irmak kenarına gelince yamaçta durup zemini kontrol ettim. Ay bulutların ardından çıkmaya başlamıştı, ancak iki yanına sıralanmış ağaçlar, ay ışığında bile ırmağı görmemi engelliyordu.

O sırada çok tuhaf bir şey fark ettim. Irmak kenarında gümüş bir iz vardı. Sadece ay ışığı vurduğunda görünüyordu. Bu iz, sümüklü böceklerin arkalarında bıraktığı parıltılı sıvıya benziyordu. Birkaç saniye sonra, koyu renkli bir gölge gördüm, kamburu çıkmıştı ve ırmak yatağına çok yakın ilerliyordu.

Hızla tepeden aşağı indim. Amacım ırmağın kıvrımına varıp Lizzie'nin evine ulaşmayı başarmadan önce Malkin Ana'nın yolunu kesmekti. Bunu başarıp orada bekledim. Irmak sağımda kalıyordu, şelaleyse karşımda... Ama zor olan bundan sonrasıydı. Şimdi cadıyla karşılaşmak, onunla hesaplaşmak zorundaydım.

O kadar çok titriyordum ve nefesim o denli kesilmişti ki gören bir saattir tepeden aşağı koştuğumu sanırdı. Bir yandan korku, bir yandan da öfke duyuyordum. Dizlerim her an boşalacak gibiydi. Ancak Hayalet'in değneğine yaslandığım zaman ayakta durduğumu anlıyordum.

Irmak geniş değildi, fakat bahar yağmurlarıyla iyice coşmuştu ve yatağından çıkacak kadar derindi. Su çok hızlı akıyor, olduğum yerden, cadının geldiği ağaçların arasına doğru haşin bir şekilde çağlıyordu. Dikkatle ileriye doğru baktım, yine de onu görmem birkaç saniyemi aldı.

Malkin Ana bana doğru yürüyordu. Ağaç gölgelerinden daha karanlık bir gölgeydi. İçine düşebileceğiniz bir karanlık gibiydi. Sizi sonsuza kadar içinde mahkum edecek bir karanlık gibi... O sırada sesi duydum, hızla çağıldayan ırmağın sesinden bile yüksekti. Sadece çıplak ayaklarının, ırmak kenarından bana doğru yürürken üzerinden geçtiği çimenlerin çıkardığı kaygan ses değildi bu. Hayır! Burnundan ve muhtemelen ağzından çıkardığı başka sesler de duyuluyordu. Ona kek verdiğimde çıkardığı seslere benzeyen sesler gibi; bana yine, kovadan su içen kıllı domuzları hatırlatan koklama ve horlama karışımı sesler. Sonra farklı bir ses, emme sesi gibi...

Ağaçların arasından açıklığa yürüdüğünde, ay ışığı üzerine düştü ve onu ilk defa net bir şekilde gördüm. Başı öne eğilmişti; beyazlaşmış saçlarının arasında yüzü görünmüyordu bile. Geceliğinin altından görünen ayaklarına bakıyor gibi görünüyordu. O da siyah bir pelerin takmıştı. Ya pelerin ona büyük geliyordu ya da çukurda geçirdiği on üç yıl cadının

küçülmesine neden olmuştu. Pelerin arkasından yeri süpürüyordu ve ardından parıltılı izleri bırakan da buydu.

Geceliği lekeli ve parçalanmıştı, tabi bu hiç ilginç değildi. Fakat bazı lekeler yeniydi; koyu renk, ıslak lekeler... Sol elinde tuttuğu bir şeyden, bir şeyler damlıyordu.

Elindeki şey bir sıçandı! Sıçan yiyordu! Canlı canlı yiyordu!..

Henüz beni fark etmemiş gibi görünüyordu. Artık bana çok yaklaşmıştı ve bir şey olmazsa çarpacaktı. Birden öksürdüm. Onu uyarmak için yapmamıştım. Tedirgin bir öksürüktü, öksürmek istememiştim.

İşte o zaman başını kaldırıp bana baktı, kâbuslardan fırlamış gibi görünen, canlı bir insana ait olmayan yüzünü ay ışığına doğru kaldırdı. Ah, ama en azından canlıydı. O sıçanı yerken çıkardığı sesleri duyunca canlı olduğundan emin olurdunuz.

Fakat neredeyse olduğum yerde bayılmama neden olacak kadar korkunç başka bir şey vardı: Gözleri... Oyuklarında alev alev yanan bir çift kor–kızıl kömür gibiydiler.

Sonra konuştu. Fısıldamayla karga sesi arasında bir ses çıkarıyordu; sonbahar rüzgârında birbirine sürten kurumuş yaprakların çıkardığı ses gibiydi.

"Bu bir oğlan," dedi. "Oğlanları severim. Buraya gel çocuk.

Tabi ki kımıldamadım. Orada, bulunduğum noktaya kök salmış gibi durdum. Başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Bana doğru yürümeye devam ediyordu. Gözleri her saniye daha da büyüyor gibiydi. Sadece gözleri değil; sanki

bütün vücudu büyüyordu. Biraz sonra gözlerimi bile karanlığın içine hapsedecek, kara bir gölge gibi büyüyordu.

Hiç düşünmeden Hayalet'in değneğini havaya kaldırdım. Aslında bunu yapan ellerim ve kollarımdı, ben değil...

"Bu da ne çocuk, bir asa mı?" diye çıtırdadı. Sonra kendi kendine kıkırdayıp iki elini bana doğru uzatarak ölü fareyi yere attı.

Beni istiyordu! Benim kanımı istiyordu! Vücudum dehşet içinde bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Hiç bitmeyecek kara kışın fırtınasına kapılmış, küçük bir filiz gibi titriyordum.

Tam o anda ölebilirdim, o ırmağın kıyısında... Bana yardım edecek kimse yoktu ve kendimi bununla başa çıkamayacak kadar güçsüz hissediyordum.

Ama aniden olanlar oldu...

Hayalet'in değneği bir asa değildi, ama birden fazla büyüsü vardı. Kollarım, hayal edebileceğimden çok daha hızlı hareket eden, özel bir şeyle çalışıyordu. Değneği kaldırdılar, sertçe salladılar ve cadının başına çok hızlı bir şekilde vurdular.

Cadı bir an homurdanıp ırmağa düştü. Her yere su sıçradı, doğrudan suyun dibini boyladı. Fakat sonra aşağı inen akıntının beş altı adım ilerisinden, kıyıya çok yakın bir yerden, su yüzüne çıktı. İlk başta bunun onun sonu olacağını düşünmüştüm, fakat sol kolu sudan çıkıp otlara tutundu. Sonra diğer kolu kıyıya ulaştı ve kendini dışarı çekmeye başladı.

Çok geç olmadan bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Ben de o giderek daha çok dışarı çıkarken, bütün cesaretimi toplayıp ona doğru birkaç adım attım.

Yeterince yaklaşınca hâlâ net bir şekilde hatırladığım, hâlâ kâbuslarını gördüğüm bir şey yaptım. Ama başka ne yapabilirdim ki? Ya o kurtulacaktı ya da ben... Sadece birimiz hayatta kalacaktı.

Değneğin ucuyla cadıya vurdum. Sonunda tutunduğu çimenleri bırakmak zorunda kalana kadar, karanlığın içinde sürüklenip gidene kadar ona sert bir şekilde, durmaksızın vurdum.

Yine de işim bitmemişti. Ya ırmağın aşağısında sudan çıkmayı başarırsa diye düşündüm. Hâlâ, Kemikli Lizzie'nin evine gitmeyi başarabilirdi. Bunun olmayacağından emin olmak zorundaydım. Onu öldürmemem gerektiğini, öyle olursa bir gün, daha güçlü bir şekilde geri geleceğini biliyordum. Ama gümüş zincirim yoktu, onu bağlayamazdım. Önemli olan şu andı, gelecek değil. Ne kadar zor olursa olsun ağaçların arasından ırmağı takip etmek zorundaydım.

Beş altı adımda bir durup etrafı dinleyerek yavaş yavaş ırmak kıyısında yürümeye başladım. Tek duyabildiğim, başımın üzerindeki dalların rüzgârda çıkardığı cansız seslerdi. Hava çok karanlıktı; tek ışık, arada bir ağaç yapraklarının oluşturduğu gölgelikten sızan, her biri yere saplanan gümüş mızraklar gibi görünen ay ışığı huzmeleriydi.

Üçüncü kez durduğumda oldu. Hiçbir belirti yoktu... Hiçbir şey duymadım. Sadece hissettim. Bir el postalıma

doğru uzandı ve ben ona vuramadan sol ayağımı sıkıca yakaladı.

Bileğimi saran elin gücünü hissetmiştim. Sanki bileğim eziliyordu. Aşağı baktığımda tek görebildiğim şey, karanlığın içinden bana bakan bir çift kırmızı gözdü. Dehşete kapılıp nereye vurduğumu görmeden beni tutan elden kurtulmak için vurmaya başladım.

Çok geç kalmıştım. Ayak bileğim korkunç bir şekilde kesilmişti ve yere düşmüştüm. O kadar hızlı düşmüştüm ki nefessiz kalmıştım. Daha kötüsü, değnek beni savunmasız bırakarak elimden uçup gitmişti.

Birkaç saniye yerde kaldım, nefes almaya çalışıyordum; ta ki nehir yatağına doğru sürüklendiğimi fark edene kadar. Su sıçradığını hissettiğimde neler olduğunu anladım. Malkin Ana suyun dışına çıkmak için bana tutunuyordu. Cadının bacakları suyun içinde çırpınıyordu ve iki olasılık olduğunu biliyordum: Ya o çıkmayı başarırdı ya da ben de onunla birlikte suya gömülürdüm.

Kaçamayacak kadar çaresizdim. Sola doğru yuvarlanıp ayak bileğimi çektim. Hâlâ bileğimi tutuyordu. Ben de bir kez daha yuvarlanıp yüzüm nemli toprağa yapışacak şekilde durdum. İşte o sırada değneği gördüm, kalın tarafı ay ışığının altında parlıyordu. Üç dört adım kadar uzaktaydı, ulaşamıyordum.

Değneğe doğru yuvarlandım. Tekrar tekrar yuvarlandım, parmaklarımla yumuşak toprağı kazıyarak, tirbuşon gibi dönerek yuvarlandım. Malkin Ana bileğimi çok sıkı tutuyordu, fakat yapabildiği tek şey buydu. Vücudunun alt tarafı hâlâ

suyun içindeydi, bu yüzden olağanüstü gücüne rağmen yuvarlanmamı engelleyemeyerek suyun içinde kaldı.

Sonunda değneğe ulaştım ve onu cadıya doğru sert bir şekilde salladım. Fakat cadının eli ay ışığına yükselip değneğin diğer ucunu tutuverdi.

O anda her şeyin bittiğini düşündüm. Sonumun geldiğini düşündüm, ama Malkin Ana aniden çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Bütün vücudu kaskatı kesildi ve gözleri döndü. Sonra uzun uzun nefesini verip dondu.

Uzun süre orada kaldık. Hareket eden tek şey, ben nefes alıp verdikçe inip çıkan göğsümdü. Malkin Ana tamamen hareketsizdi. Sonunda hareket ettiğindeyse, bunu nefes almak için yapmamıştı. Yavaşça bir eli bileğimi, diğer eliyse değneği bıraktı ve vücudu, kayıp sert bir şekilde suya düştü. Nasıl oldu bilmiyordum, ama ölmüştü. Bundan emindim.

Vücudunun akıntıya kapılıp nehirde döne döne sürüklenişini seyrettim. Ay ışığının hâlâ aydınlattığı kafası, suyun dibine gömüldü. Gitmişti. Ölüp gitmişti.

BÖLÜM 10

ZAVALLI BILLY

Olanların ardından o kadar güçsüz düşmüştüm ki dizlerimin üstüne çöküp kaldım. Birkaç dakika içinde hastalandım; hiç olmadığım kadar kötüydüm. Sürekli kusuyordum. İç organlarım parçalanmış gibi hissedene dek kustum.

Sonunda kusmam bitti ve ayağa kalkmayı başardım. Ama ayağa kalktıktan sonra bile nefesim hemen yavaşlamadı, bedenimin çılgınca titremesi durmadı. Tek istediğim, Hayalet'in evine geri dönmekti. Bir gece için bu kadarı yeterdi.

Ama gidemedim. Çocuk hâlâ Lizzie'nin evindeydi. İçgüdülerim böyle olduğunu söylüyordu. Çocuk, katil bir cadının evinde tutsak edilmişti. Başka şansım yoktu. Bir tek ben vardım, ben yardım etmezsem kim yardım edebilirdi ki? Kemikli Lizzie'nin evine gitmek için yola düşmem gerekiyordu.

Rüzgâr batıdan esiyordu ve karanlık bulutlar yıldızları kapatıyordu. Kısa bir süre içinde yağmur yağacaktı, fakat tepeden aşağı, eve doğru yürümeye başladığımda ay hâlâ

görünüyordu. Hayatım boyunca gördüğüm bütün dolunaylardan daha büyük bir dolunaydı bu.

Ben yürürken ay ışığı, gölgemi önüme düşürüyordu. Gölgem önümde giderek büyüyordu. Ben eve yaklaştıkça o büyüyordu. Şapkayı kafama takmıştım ve Hayalet'in değneğini sol elimde tutuyordum, Bu yüzden önümdeki gölge artık bana aitmiş gibi görünmüyordu. Sonunda Kemikli Lizzie'nin evine düşene kadar benden önde yürüdü.

O an arkama baktım, Hayalet'in arkamda duruyor olmasını umuyordum. Ama orada değildi. Bu sadece bir ışık oyunuydu. Kapıdan geçip bahçeye girene kadar yürüdüm.

Ön kapının önünde bir an durup düşündüm. Ya çok geç kaldıysam ve çocuk çoktan öldüyse? Ya çocuğun ortadan kayboluşunun Lizzie'yle hiçbir ilgisi yok da kendimi bir hiç yüzünden tehlikeye atıyorsam? Beynim hiç durmadan çalışıyordu, ama ırmak kıyısında olduğu gibi, bedenim ne yapması gerektiğini biliyordu. Ne olduğunu anlamadan, sol elim değneği kaldırıp üç defa kapıya vurdu.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından içeriden ayak sesleri geldi ve kapının üzerindeki ışık yandı.

Kapı yavaşça açılırken bir adım geriledim. Karşımdakinin Alice olması beni rahatlatmıştı. Başının hizasında bir fener tuttuğu için yüzünün bir kısmı karanlık, bir kısmı aydınlık görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu öfke dolu bir sesle.

"Ne istediğimi biliyorsun!" diye yanıtladım. "Çocuk için geldim. Kaçırdığınız çocuk için."

"Aptallaşma," diye tısladı. "Çok geç olmadan git. Malkin Ana'yı karşılamak için evden çıktılar. Her an geri dönebilirler."

Birden bir çocuk ağlamaya başladı. Evin içinden, derinden inlemeler geliyordu. Alice'i bir kenara itip içeri daldım.

Dar koridor, bir mumun ışığıyla aydınlanmıştı, fakat odalar karanlıktı. Mum çok tuhaftı. Daha önce hiç siyah balmumundan yapılmış olanını görmemiştim, yine de mumu kapıp sesin geldiği yöne, sağ taraftaki odaya doğru ilerledim.

Kapıyı hemen açtım. Odada hiç eşya yoktu ve çocuk, kilimlerle çöplerden oluşmuş bir yığının üstünde yatıyordu.

Gülümsemeye çalışarak, "Adın ne senin?" diye sordum. Değneğimi duvara yaslayıp çocuğa yaklaştım.

Çocuk ağlamayı kesip yalpalayarak ayağa kalktı. Kocaman gözleriyle bana bakıyordu. "Korkma. Korkacak hiçbir şey yok," dedim elimden geldiğince güven vermeye çalışarak. "Seni evine, annene götüreceğim."

Mumu yere koyup çocuğu aldım. İçinde bulunduğumuz oda kadar kötü kokuyordu. Ayrıca soğuk ve ıslaktı. Onu sağ koluma alıp pelerine sardım.

Çocuk birdenbire konuştu: "Ben Tommy'yim," dedi, "ben Tommy'yim."

"Ne güzel Tommy," dedim, "isimlerimiz aynı. Benim adım da Tommy. Artık güvendesin, eve gidiyoruz."

Bu sözleri söylerken değneğimi almış, karanlık koridordan geçmiş, kapıdan dışarı çıkıyordum. Alice bahçe kapısının yanında bekliyordu. Feneri sönmüştü. Ama ay hâlâ

parlıyordu ve ben Alice'e doğru yürürken, benden on kat daha büyük görünen gölgemi alırın yan tarafına düşürüyordu.

Yanından geçip gitmeye çalıştım, ama yolumu kesip beni zorla durdurdu.

"Bu işe burnunu sokma!" diye uyardı, sesi neredeyse hırlama gibiydi, keskin dişleri dolunay ışığında bembeyaz parlıyordu. "Seni ilgilendirmiyor."

Onunla tartışarak vakit kaybedemezdim, bu yüzden doğru üzerine yürüdüm. Alice beni durdurmaya çalışmadı. Geriye çekilip arkamdan bağırdı:

"Sen aptalsın. Geç olmadan onu geri ver. Arkandan gelecekler. Asla kaçamazsın."

Cevap vermeye yeltenmedim bile. Arkama bile bakmadım. Bahçe kapısından geçip tepeyi tırmanmaya başladım.

Sonra yağmur yağmaya başladı. Bardaktan boşanırcasına yağıyor, damlalar yüzüme çarpıyordu. Bu, babamın "ıslak yağmur" dediği türden bir yağmurdu. Tabi ki bütün yağmurlar "ıslak" olurdu, ama bazı yağmurlar sizi sırılsıklam etmekte çok daha etkili ve hızlı oluyordu. Bu da en az diğerleri kadar ıslaktı. Ben de olabildiğince hızlı bir şekilde Hayalet'in evine yürüdüm.

Oraya varınca güvende olup olmayacağımı bilmiyordum. Ya Hayalet gerçekten ölmüşse? Öcü yine de evi ve bahçeyi korur muydu?

Az sonra beni endişelendiren başka bir şey oldu. Takip edildiğim hissine kapılmıştım. Bunu ilk hissettiğimde durup etrafı dinledim, ama rüzgârın ıslığından, ağaçlara ve toprağa

vuran yağmurdan başka bir ses duyamadım. Fazla bir şey de göremiyordum, çünkü artık hava iyice kararmıştı.

Ben de adımlarımı iyice büyütüp yürümeye devam ettim, hâlâ doğru yolda yürüdüğümü umuyordum. Kalın ve yüksek dikenli çalılıklarla karşılaşınca giriş kapısını bulmak için büyük bir tur atmak zorunda kaldım. Arkamdaki tehlikenin giderek yaklaştığını hissediyordum. Küçük bir ağaçlık alandan geçerken orada biri olduğundan emindim. Zirveye yaklaştığımda bir an durup soluklandım. Yağmur bir an durulmuştu. Arkamı dönüp karanlığa, ağaçlara doğru baktım. Dalların çıtırdadığını duyuyordum. Birileri bastıkları yere hiç dikkat etmeden hızla bana doğru ilerliyordu.

Zirveye vardığımda bir kez daha dönüp arkama baktım. Çakan şimşek havayı ve toprağı aydınlatınca ağaçların arasından çıkıp yokuşu tırmanan silüetler gördüm. İçlerinden iri kadındı, diğeri iri yapılı bir erkeğe benziyordu.

Bir kez daha şimşek çaktığında Tommy ağlamaya başladı. "Şimşek sevmiyor!" diye ciyaklıyordu. "Şimşek sevmiyor!"

"Fırtınalar sana zarar veremez Tommy," dedim doğru olmadığını bile bile. Oysa beni de korkutuyorlardı. Amcam dışarıda sığırları ahıra sokmaya çalışırken üzerine yıldırım düşmüştü. Sonra öldü. Böyle bir havada açık alanda durmak pek güvenli değildi. Ama şimşek beni korkutsa da işe yarar tarafları da vardı. Böylece yolu görebiliyordum, çakan her şimşek Hayalet'in evine giden yolu görmemi sağlıyordu.

Artık nefesim bile boğazımda ıslanmaya başlamıştı. Sürekli daha hızlı ilerlemeye çalışıyordum. Hayalet'in bahçesine girdiğimizde güvende olmayı umuyordum. Davet edilmediği

sürece hiç kimse Hayalet'in evine giremezdi. Kendi kendime sürekli bunu tekrarlıyordum, çünkü bu bizim tek şansımızdı. Eve önce biz varırsak öcü bizi korurdu.

Islak çimenlere basıp kaydığımda ağaçların altındaki bankın yanındaydım. Bahçe arka tarafta bizi bekliyordu. Sert bir düşüş olmamıştı, ama Tommy daha da yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Onu yerden almayı başardığımda birinin ayaklarını yere sertçe vurarak arkamdan bana doğru koştuğunu duydum.

Arkama baktım, zor nefes alıyordum. Ama arkama bakmam hata olmuştu. Beni yakalamaya çalışan kişi, Lizzie'nin beş altı adım önündeydi ve hızla bana doğru yaklaşıyordu. Bir kez daha şimşek çakınca yüzünün alt tarafını gördüm. Ağzının iki tarafında uzayan boynuzları var gibi görünüyordu ve koşarken başını bir o yana, bir bu yana sallıyordu. Hayalet'in kütüphanesinde, kaburgaları kırılmış halde bulunan ölü kadınlar hakkında okuduklarımı hatırladım. Zımba beni yakalarsa aynı şeyi yapacaktı!

Bir an bulunduğum yere mıhlandım, ancak Zımba bir öküz gibi böğürmeye başlayınca hareket edebildim. Şimdi koşar adım ilerliyordum. Yapabilsem depar atacaktım, fakat kucağımda Tommy'yi taşıyordum ve çok yorgundum. Bacaklarım ağırlaşmış, hareketsizleşmişti. Nefesim boğazımı yırtıyordu. Her an yakalanabilirdim, ama Hayalet'in bana ders verdiği bankları geçtikten sonra, sonunda bahçenin ilk ağaçlarının altına girdim.

Ama artık güvende miydim? Güvende olmamam, ikimizin de güvende olmadığı anlamına geliyordu, çünkü evin

içinde Zımba'yla başa çıkabileceğim bir yer yoktu. Artık koşmuyordum, tamamen durup nefes alışlarımın düzene girmesini beklerken ancak birkaç adım atabildim.

Tam o sırada bir şey bacaklarıma sürtündü. Aşağı baktım, fakat karanlıktan hiçbir şey göremiyordum. Önce bir şeyin yaslandığını hissettim, sonra bir mırıltı duydum. Mırıltı ayaklarımın altındaki zemini titretecek kadar güçlüydü. Beni geçip ağaçlıklara yürüdüğünü hissettim. Bizimle, bizi takip edenlerin arasında durdu. Şu anda hiç koşma sesi duymuyordum, ama başka bir şey duymuştum.

Bir kedinin öfke dolu çığlığının yüz katını hayal edin... Korkunç bir hırlama ve çığlık karışımı bir sesti. Bütün gökyüzünü, uyarıcı başkaldırısıyla doldurdu. Kilometrelerce öteden duyulabilecek bir sesti. Bu, hayatımda duyduğum en dehşet verici sesti; köylülerin neden asla Hayalet'in evine gelmediğini şimdi anlıyordum. Bu çığlık, ölümcüldü.

Bu çizgiyi geçtiğiniz anda, dedi ses, *kalbinizi parçalarım. Bu çizgiyi geçtiğiniz anda kemikleriniz hamur gibi yoğrulur Bu çizgiyi geçtiğiniz anda doğduğunuza pişman olursunuz.*

Şimdilik güvendeydik. Şimdi, Kemikli Lizzie ve Zımba tepeden aşağıya doğru koşuyor olmalıydılar. Hiç kimse Hayalet'in öcüsüyle uğraşacak kadar aptal olamazdı. Malkin Ana'ya kek vermek için neden bana ihtiyaç duydukları açıktı.

Mutfakta sıcak çorba ve şömine ateşi bizi bekliyordu. Sıcak battaniyeye sardığım Tommy'nin, biraz çorba içirerek, karnını doyurdum. Sonra yastık getirip ona ateşin yakınında bir yatak yaptım. Ben dışarıda ıslık çalan rüzgârı

ve cama vuran yağmuru dinlerken o, minik bir köpek yavrusu gibi uyudu.

Uzun bir gece olmuştu, ama artık ısınmıştım. Rahatım yerindeydi ve Hayalet'in evinde huzurluydum. Burası dünyadaki en güvenli yerlerden biriydi. Artık istenmeyen hiçbir şeyin, bırakın eşikten geçmeyi, bahçeye dahi giremeyeceğini biliyordum. Burası, yüksek surları ve büyük hendekleri olan bir kaleden bile daha güvenliydi. Öcüyü arkadaşım gibi görmeye başlamıştım; çok güçlü bir arkadaş...

Öğlen olmadan Tommy'yi köye götürdüm. Adamlar çoktan Büyük Bayır'dan dönmüştü. Kasabın evine vardığımda, çocuğu görür görmez çatık kaşlarının yerini kocaman bir gülümseme aldı. Olan biteni sadece gerekli ayrıntılara girerek, kısaca anlattım.

Konuşmam bitince tekrar kaşlarını çattı. "Bir kerede hepsinin işini bitirmek lazım," dedi.

Çok kalmadım. Tommy annesine teslim edilince annesi bana on beş defa teşekkür etti. Neler olacağı belliydi. Sonra otuz civarında köylü toplandı. Bazıları kalın sopalar taşıyordu ve aralarında "taşlamak" ve "yakmak"tan söz ediyorlardı.

Bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordum, ama bunun bir parçası olmak istemedim. Bütün olan bitene rağmen, Alice'e zarar gelmesi fikrine dayanamıyordum, bu yüzden kafamı toparlamak için tepelere gittim. Bir saatlik bir yürüyüş yaptıktan sonra yavaş yavaş Hayalet'in evine doğru yürüdüm. Bir süre bankta oturup batan güneşi izlemeye karar vermiştim, ama oraya vardığımda bankta oturmakta olan biri vardı.

Bu Hayalet'ti. Ona bir şey olmamıştı! Onu görene kadar bir sonraki aşamada neler yapılması gerektiğini düşünmeyi bırakmıştım. Yani, artık geri dönmeyeceğini düşünmeye başladıktan sonra evinde ne kadar kalabilirdim ki? Şimdi her şey yoluna girmişti; çünkü o oturmuş, ağaçların ardından yükselen kahverengi dumanı seyrediyordu. Kemikli Lizzie'nin evini yakıyorlardı...

Banka yaklaştığımda sol gözünün üstünde büyük bir morluk olduğunu gördüm. Morluğa baktığımı görüp gülümsemeye çalıştı.

"Bu işle uğraşırken birçok düşman kazanırız... dedi, "ve bazen gözlerinin döndüğü bile olabiliyor. Yine de işler o kadar da kötü gitmiyor, çünkü Pendle civarındaki düşmanlarımızdan biri daha eksildi. Otur biraz, soluklan," dedi, banka vurarak. "Sen neler yaptın? Burada neler oluyor anlatsana. En başından başlayıp her şeyi anlat, hiçbir ayrıntıyı atlama."

Ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım. Bitirdiğimde ayağa kalkıp bana baktı. Yeşil gözleriyle bana sert sert bakıyordu.

"Lizzie'nin geri döndüğünü duymuş olmak isterdim. Malkin Ana'yı o çukura koyduğumda Lizzie, hemen kaçıp gitmişti, geri dönecek kadar cesur olacağını asla düşünmezdim. O kızla tanıştığını bana söylemeliydin. Herkesin başını beladan kurtarırdım."

Gözlerine bakamıyordum, başımı öne eğdim.

"En kötüsü neydi?" diye sordu.

O an gözümde tekrar canlandı, yaşlı cadı sudan çıkmak için ayak bileğimi sıkıca tutuyordu. Hayalet'in değneğini tutunca attığı çığlığı hatırladım.

Ona bunu anlatınca derin derin iç çekti.

"Öldüğüne emin misin?" diye sordu.

"Nefes almıyordu. Bedeni ırmağın ortasına kadar sürüklenip gitti."

"Pekâlâ, kötü bir işti, tamam," dedi, "anıları hayatın boyunca seninle yaşayacak ve bununla yaşamak zorundasın. Yanma en küçük değneği aldığın için şanslısın. Sonunda seni kurtaran da bu olmuş. O değnek kuş üvezinden yapılmıştır, cadılarla savaşmakta en etkili olan ağaçtan. Genellikle o kadar yaşlı ve güçlü bir cadıyı etkilemez, ama o sudaymış. Yani şanslıydın, yine de yeni bir çırak için çok iyi iş çıkardın. Cesaret gösterdin, gerçek bir cesaret... ve bir çocuğun hayatını kurtardın. Ama iki ciddi hata daha yaptın."

Başımı öne eğdim. Aslında ikiden fazla hata yaptığımı düşünüyordum, ama bu konuyu tartışmayacaktım.

"En büyük hatan o cadıyı öldürmek olmuş," dedi Hayalet. "Buraya tekrar getirilmesi gerekiyordu. Malkin Ana o kadar güçlüdür ki kemiklerinden bile dışarı çıkabilir. Nadiren de olsa bu tür şeyler olur. Ruhu tüm hafızasıyla birlikte tekrar bu dünyaya gelebilir. İşte o zaman senin için geri döner delikanlı, intikam almak isteyecektir."

"Ama bu yıllar alır, öyle değil mi?" diye sordum. "Yeni doğmuş bir bebek pek bir şey yapamaz. Önce büyümesi gerekir."

"En kötü tarafı da bu," dedi Hayalet. "Sandığından çok daha kısa sürede olabilir. Ruhu, başka birinin bedenini ele geçirip onu kullanabilir. Buna 'sahip olma' denir ve söz konusu kişi kim olursa olsun, bu çok kötü bir şeydir. Sonra tehlikenin nereden ve ne zaman geleceğini asla bilemezsin.

Genç bir kadının bedenine sahip olabilir, canını almadan önce kalbini çalacak, baş döndürücü bir gülümsemeye sahip bir kız olabilir. Güzelliğiyle şövalye ya da yargıç gibi güçlü adamları istediği gibi yönlendirip kullanabilir ve seni hiç merhamet göremeyeceğin zindanlara attırabilir. Zaman hep onun lehine işleyecektir. Ben yardım etmek için burada bulunmadığım bir anda saldırabilir. Belki de yıllar sonra artık sen işi üstlendiğinde veya artık gözün görmez olduğunda, eklemlerin ağrımaya başladığında...

Fakat farklı bir sahip olma daha vardır. Bizim durumumuz için daha olası bir sahip olma. Çok daha güçlü bir olasılık. Bak delikanlı, öyle bir cadıyı, öyle bir çukurda tutmakta bazı zorluklar vardır. Özellikle de hayatını kan büyüsü yaparak geçirmiş, o denli güçlü bir cadıyı... Rutubet sürekli olarak etine işlerken, kurtçuklar ve diğer kaygan şeyleri yiyerek beslenmiş olacaktır. Bu yüzden yavaş yavaş donan ve sonunda kayaya dönen bir ağaç gibi olur. Tuttuğu zaman, kuş üvezinden yapılmış değnek, kalbini durdurmuş ve onu ölüm çizgisinin ötesine atmış olmalı ve o sırada ırmak tarafından sürükleniyor olması da işlemi hızlandırmıştır.

Böyle olduysa, diğer çoğu suiniyetli cadı gibi halen kemiklerine takılı kalmış olacaktır, ama fevkalade gücü, ölü

bedenini hareket ettirmesini sağlayabilir. Anlıyor musun delikanlı, patlamaya hazır bir bomba gibi olacaktır. Bir kova dolusu kurtçuk gibi sürünerek, kayarak ya da kendini çekerek kurbana saldıracaktır. Ve donmuş bir ağaç gibi sert olmayacak, sıkışıp en ufak deliğe bile girebilecektir. Vücutlarını ele geçirebilmek için insanların burnundan ya da kulağından girebilecektir.

Malkin Ana kadar güçlü bir cadının geri dönüp dönemeyeceğini anlamak için iki yol var. İlki, onu yakmak; ama kimse böyle büyük bir acı çekmek zorunda bırakılmamalı. Diğer seçeneği düşünmek bile çok korkunç. Çok az insanın bildiği bir tekniktir, çünkü çok uzun zaman önce yapılırdı, denizin diğer yanındaki bir ülkede. O insanların eski kitaplarında yazdığına göre, bir cadının kalbini yersen bir daha asla geri gelemezmiş. Ve kalbi çiğ çiğ yemek zorundasın.

Hangi tekniği kullanırsak kullanalım, bizi öldürdüğümüz cadıdan daha iyi yapmaz," diye devam etti Hayalet. "İki teknik de barbarca olur. Geriye kalan tek seçenek, çukur. O da canice, ama bunu bir sonraki kurbanları olacak masumları korumak için yapacağız. Pekâlâ delikanlı, öyle ya da böyle, şu anda serbest kalmış durumda. Yakın süre içinde başımızın belaya gireceği kesin, ama şu anda bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Tek yapabileceğimiz, tedbirli olmak."

"Bana bir şey olmaz," dedim. "Bir şekilde başa çıkarım."

"O halde öncelikle bir öcüyü nasıl yola getireceğini öğrenmelisin," dedi Hayalet, yumuşak bir şekilde başını

sallayarak. "Bu da senin ikinci büyük hatandı. Her pazar tatil ha? Fazla cömert davranıyorsun! Her neyse, şu konuda ne yapmamız gerekiyor?" dedi parmağıyla güneydoğu tarafından hâlâ görünen kahverengi dumanı göstererek.

Omzumu silktim. "Sanırım birazdan biter," dedim. "Birçok öfkeli köylü toplanmış taşlamaktan bahsediyordu."

"Bu mu yani? Buna inanıyor musun delikanlı? Lizzie gibi bir cadının burnu, av köpeklerinden bile daha iyi koku alır. Olmadan önce olayların kokusunu alır. Köylüler yaklaşmadan önce onlar muhtemelen uzaklaşmıştır. Pendle'a ilerleyecektir, ailenin çoğunun yaşadığı yere. Şimdi onu takip etmeliyiz, ama günlerdir yoldayım, çok yorgunum ve kirliyim. Gücümü toplamam lazım. Ama Lizzie'yi uzun süre yalnız bırakamayız, yoksa tekrar dolap çevirmeye başlar. Hafta sonu olmadan peşine düşmek zorundayım ve sen de benimle geleceksin. Kolay olmayacak, bu fikre alışsan iyi edersin. Ama önce yapılması gereken işler var, düş peşime..."

Arkasından giderken, bacaklarından birinin eskisinden daha yavaş hareket ettiğini fark ettim. Yani Pendle'da her ne olduysa, bedeli ağır olmuştu. Beni eve götürdü. Merdivenlerden çıkıp kütüphaneye girdik. İleride, pencere kenarındaki rafların önünde durdu.

"Kitaplarımı kütüphanemde saklarım," dedi, "ve kütüphanemin küçülmesini değil, büyümesini isterim. Ama olanlar yüzünden şimdi bir istisna yapmak zorundayım." En üst rafa uzanıp bir kitap aldı ve bana uzattı. "Senin buna benden daha çok ihtiyacın var, çok daha fazla...

Kitap çok büyük değildi. Benim defterimden bile daha küçüktü. Hayalet'in çoğu kitabı gibi, cildi deriydi. İsmi hem ön hem de arka kapağına basılmıştı.

Sahip Olmak: Lanetli, Sersem ve Çılgın.

"Bu başlık ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Ne diyorsa o delikanlı. Ne yazıyorsa tam olarak o. Kitabı okuyunca anlayacaksın."

Kitabı açınca hayal kırıklığına uğradım. İçindeki her bir sözcük Latince yazılmıştı. Latince okuyamıyordum.

"Bu kitabı iyi oku ve hep yanında taşı," dedi Hayalet. "Kusursuz bir çalışmadır."

Kaşlarımı çattığımı görmüş olmalı ki gülümseyip parmağıyla kitaba vurdu. "Bu kitap şimdiye kadar sahip olma hakkında yazılmış en iyi kitap, ama bu çok zor bir konu ve hâlâ öğrenecek çok şeyi olan genç bir adam tarafından yazıldı. Yani bu konudaki son sözler bunlar değil. Daha keşfedilecek çok şey var. Kitabın arkasını çevir."

Söyleneni yaptığımda son on beş yirmi sayfanın boş olduğunu gördüm.

"Yeni bir şey keşfedersen buraya yaz. Her ayrıntı işimize yarar. Ve Latince olması konusunda kaygılanma. Yemeği yer yemez derslere başlıyoruz."

Akşam yemeğimiz için mutfağa gittik.Yemek neredeyse mükemmeldi. Son lokmamı yutarken, masanın altında bir şey kıpırdayıp bacaklarıma sürtünmeye başladı. Birden mırıltı sesi duyulur bir hale geldi. Mırıltı sesi sonunda masadaki bütün tabak çanaklar tıkırdamaya başlayana kadar yükseldi.

"Mutlu olduğu her halinden belli," dedi Hayalet, başını sallayarak. "Yılın tatil günü yaklaşıyor olmalı! Yine de meraklanma. Bu, sadece iş ve hayat devam ediyor. Defterini getir delikanlı, bugün çalışacak çok şeyimiz var."

Hayalet'i banka giden yolda takip ettim. Mürekkebi açıp not almak için kalemimi batırdım.

"Horshaw'daki testi geçtikten sonra," dedi Hayalet, bankın önünde volta atmaya başlarken, "genellikle çıraklarıma mümkün olduğunca hafif işler veririm. Ama madem artık bir cadıyla karşı karşıyasın, bu işin ne kadar zor ve tehlikeli olabileceğini biliyorsun ve sanırım son çırağımın başına neler geldiğini öğrenmeye hazırsın. Çalışmakta olduğumuz konuyla, öcülerle ilgili yani, bu hikâyeden de bir şeyler öğrenebilirsin. Temiz bir sayfa aç ve başlık yaz..."

Söyleneni yaptım. *"Bir Öcü Nasıl Bağlanır"* Sonra Hayalet bana hikâyeyi anlattı. Not aldım, her zamanki gibi ona yetişmek için çok çabalıyordum.

Zaten bildiğim gibi, bu iş Hayalet'in "döşeme" dediği yoğun işler gerektiriyordu. Öncelikle büyük, yaşlı bir ağacın köklerinin yakınına bir çukur kazılmalıydı. Hayalet'in bana yaptırdığı onca çukur kazma antrenmanından sonra, Hayalet'in kendi kendine nadiren çukur kazdığını öğrenince çok şaşırdım. Bu ancak çok acil durumlarda olan bir şeymiş. Genellikle çukuru, bağlayıcı ve takım arkadaşı kazarmış.

Sonra, bir duvarcı bulup tam çukura uyacak, mezar taşı gibi bir taş kestirmek gerekiyormuş. İyi bir mühür

yapabilmek için taşın tam deliğe göre kesilmesi çok önemliymiş. Çukurun duvarlarını ve taşın alt kısmını tuz, demir ve yapıştırıcı karışımıyla kapladıktan sonra, öcüyü sorunsuzca içeriye sokmak gerekirmiş.

Bu çok zor değildi. Kan, süt ya da ikisinin bir karışımı her zaman işe yarardı. Asıl zor olan taşı uygun şekilde çukurun üzerine kapatmaktı. İşin başarısı aldığın yardımın kalitesine bağlıymış.

En iyisi, duvarcının yakında beklemesi ve birkaç bağlayıcının tahta bir kaldıraçla kontrol ettikleri zincirleri kullanarak taşı yavaşça ve emniyetli bir şekilde yere indirmeleriymiş.

Billy Bradley'in yaptığı hata buymuş. Kışın son aylarında kötü bir havada Billy derhal sıcak yatağına girmek için sabırsızlanıyormuş. Bu yüzden köşeleri kesmiş. Köydeki işçileri kullanmış, onlar da daha önce bu tür bir iş yapmamışlar. Duvarcı, bir saat içinde döneceğini söyleyerek akşam yemeğini yemeğe gitmiş, ama Billy sabırsızlanıyormuş ve bekleyememiş. Fazla bir sorun yaşamadan öcüyü çukura koymuş, fakat taş parçasıyla başı belaya girmiş. Her yer yağmurdan sırılsıklammış ve zemin kayganmış, taş kaymış. Billy'nin sol eli taşın altında kalmış.

Zincir sıkıştığı için taşı kaldıramamışlar. Diğer işçiler uğraşırken bir işçi, duvarcıyı getirmek için geri dönmüş. Öcü, taşın altında kapana kıstırıldığı için öfkeyle Billy'nin parmaklarına saldırmaya başlamış. Bu en tehlikeli öcülerden biriymiş. Bu tür öcülere "deşici" denir ve genellikle

sadece sığır yiyerek beslenirler, ama bu öcü insan kanının tadını almıştı.

Taş kaldırıldığında aradan neredeyse yarım saat geçmiş ve artık çok geç olmuş. Öcü Billy'nin parmaklarını yemiş. Neredeyse ikinci eklemlerine kadar yemiş ve vücudundaki kanı emiyormuş. Acıyla attığı çığlıklar artık iniltilere dönüşmüş ve elini kurtardıklarında geriye sadece başparmağı kalmış. Daha sonra, kan kaybından ve şoktan dolayı Billy ölmüş.

"Çok üzücü bir işti," dedi Hayalet, "ve şimdi çalılıkların altına gömüldü, Layton'daki kilisenin hemen dışında... Bizim işimizi yapanlar kutsal topraklara gömülemez. Bu olay yaklaşık bir yıl önce gerçekleşti. Billy hâlâ yaşıyor olsaydı, şu anda seninle konuşuyor olmazdım, çünkü hâlâ benim çırağım olurdu. Zavallı Billy, iyi bir çocuktu, bunu hak etmemişti, ama bu tehlikeli bir iş ve eğer doğru yapılmazsa..."

Hayalet, hüzünle bana bakıp omzunu silkti. "Bu hikâyeden ders çıkar delikanlı. Cesarete ve sabra ihtiyacımız var; ama en önemlisi, biz asla acele etmeyiz. Aklımızı kullanır, dikkatlice düşünür, yapılması gerekeni ondan sonra yaparız. Normalde, ilk yılı bitene kadar çıraklarımı tek başlarına işe yollamam tabi," diye ekledi sönük bir gülümsemeyle, "işleri kendi eline almadığı sürece. Yine de, çırağın tek başına gitmeye hazır olduğundan emin olmam gerekir. Her neyse, öncelikli işimize geçelim," dedi. "Şimdi Latince dersi zamanı..."

BÖLÜM 11
ÇUKUR

Her şey üç gün sonra oldu...

Hayalet, haftalık erzakı almam için beni köye gönderdi. Saat öğleyi epey geçmiş, boş çuvalı alıp yola koyulduğumda gölgeler uzamaya başlamıştı bile.

Çit merdivenlere yaklaşırken dar patikanın tepesinde, ağaçların kenarında duran birini gördüm. Alice olduğunu anlayınca kalbim çarpmaya başladı. Burada ne yapıyordu? Neden Pendle'a kaçmamıştı? O buradaysa Lizzie neredeydi?

Yavaşladım, ama köye varmak için onu geçmek zorundaydım. Geri dönüp uzun yoldan gidebilirdim, fakat ona, ondan korktuğumu düşünme zevkini yaşatmak istemedim. Yine de merdivenleri tırmandıktan sonra yolun sol tarafında, derin hendeğin hemen yanındaki yüksek çalılıklara yakın tarafında kalarak yürüdüm.

Alice gölgelikte bekliyordu. Vücudunun gün ışığına çıkmış tek kısmı sivri burun ayakkabılarının burunlarıydı. Yaklaşmam için parmağıyla beni çağırdı, ama mesafemi

koruyup üç adım uzağında durdum. Bütün olanlardan sonra ona azıcık bile güvenim kalmamıştı, fakat yine de yakılmadığı ya da taşlanmadığı için memnundum.

"Hoşça kal demek için geldim," dedi Alice, "ve asla Pendle civarına yaklaşmaman konusunda seni uyarmak için. Oraya gidiyoruz. Lizzie'nin ailesi orada yaşıyor."

"Kurtulduğuna sevindim," dedim durup ona bakarak. "Evinizi yaktıklarında çıkan dumanları izledim."

"Lizzie geldiklerini biliyordu," dedi Alice, "bu yüzden kaçmak için bolca vaktimiz oldu. Ama senin geleceğini anlamamıştı, değil mi? Malkin Ana'ya neler yaptığını biliyor, fakat onu da ancak her şey olup bittikten sonra öğrendi. Senin kokunu alamıyor ve bu yüzden endişeleniyor. Ayrıca gölgenin çok tuhaf koktuğunu söyledi.

Söylediklerini duyunca kahkaha attım. Bu çok saçmaydı. Bir gölgenin nasıl kokusu olabilirdi ki?

"Hiç komik değil, dedi Alice, güldüğüm için beni suçlayarak. "Gülecek hiçbir şey yok. Ahıra düştüğünde gölgeni kokladı. Ben de gölgeni gördüm, gölgen yanlıştı. Ay ışığı senin gerçeğini gösterdi."

Birden bana doğru iki adım daha yaklaşıp gün ışığına çıktı, sonra bana doğru eğilip kokladı. "Gerçekten tuhaf kokuyorsun, dedi burnunu kıvırarak. Korkmuş görünüyordu. Birkaç adım geriledi.

Gülümseyip arkadaş canlısı bir sesle, "Bak," dedim, "Pendle'a gitme. Onlar olmadan daha iyi durumda olursun. Onlarla beraber olman senin için kötü."

"Kötü olmaları benim için önemli değil. Öyle olmaları beni değiştirmez, değil mi? Ben zaten kötüyüm. İçim kötü. Olduğum ve yaptığım şeyleri duysan inanmazdın. Üzgünüm," dedi. "Yine kötü biri oldum. Hayır diyebilecek kadar güçlü..."

Birdenbire, çok geç olmuş olsa da Alice'in yüzündeki korkunun asıl sebebini anlamıştım. Benden korkmamıştı. Arkamda duran şeyden korkmuştu.

Hiçbir şey görmedim ve hiçbir şey duymadım. Gördüğümdeyse artık çok geç olmuştu. Hiçbir şey hissettirilmeden, boş çuval elimden çekilip alınmış ve kafamdan aşağı geçirilmişti, hiçbir şey göremiyordum. Birinin güçlü kolları beni sımsıkı kavradı, kollarım vücuduma yapışmış gibiydi. Birkaç saniye debelendim, ama işe yaramıyordu. Havaya kaldırılmış bir çuval patates gibi taşınıyordum. Beni taşırlarken bir takım sesler duydum; Alice'in sonra da bir kadının sesini... Bu sesin Kemikli Lizzie'ye ait olduğunu düşünüyordum. Beni taşıyan kişi hırıldıyordu, o halde bu da Zımba olmalıydı.

Alice beni tuzağa çekmişti. Her şey dikkatlice planlanmıştı. Ben evden aşağı doğru yürürken onlar, hendekte saklanıyor olmalıydılar.

Korkuyordum, hayatımda hiç korkmadığım kadar çok korkuyordum. Yani, Malkin Ana'yı öldürmüştüm ve Malkin Ana, Lizzie'nin büyükannesiydi. Peki şimdi bana ne yapacaklardı?

Bir saat kadar sonra o kadar hızlı bir şekilde yere fırlatıldım ki ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıktı.

Tekrar nefes almayı başarır başarmaz, çuvaldan kurtulmak için yine debelenmeye başladım, ama biri arkamdan iki kez vurdu; o kadar sert vurdu ki hareket edemez hale geldim. Bana bir daha o şekilde vurulmaması için her şeyi yapardım. Bunun için olduğum yere yattım, acı yavaş yavaş hafif bir ağrıya dönüşene kadar nefes almaya cesaret edemedim bile.

Sonra beni bağlamak için bir halat kullandılar. Halatı çuvalın üzerinden doladılar. Kollarıma ve başıma dolayıp sıkıca bağladılar. Sonra Lizzie kanımı donduran bir şey söyledi:

"Tamam, artık kıpırdayamaz. Şimdi kazmaya başlayabilirsiniz."

Yüzünü yüzüme o kadar çok yaklaştırdı ki çuvalın ardından ekşimiş nefesinin kokusunu alabiliyordum. Bir köpeğin ya da kedinin nefesine benziyordu.

"Pekâlâ çocuk," dedi. "Bir daha asla gün ışığını göremeyecek olmak nasıl bir duygu?"

Uzaktan gelen kazma seslerini duyunca korkudan tir tir titremeye başladım. Hayalet'in, madencinin karısıyla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladım; özellikle de kocası mezarını kazarken felç geçirip bağıramadığı • korkunç bölümü... Şimdi bütün bunlar benim başıma gelecekti. Canlı canlı gömülmek üzereydim ve gün ışığını bir an bile olsa tekrar görebilmek için her şeyi yapardım.

Önce halatları kesip çuvalı çıkardılar, biraz rahatlamıştım. O zamana kadar güneş çoktan batmıştı. Gökyüzüne baktım, yıldızları görebiliyordum. Ay, ağaçların ardından yavaş yavaş yükseliyordu. Esen rüzgârı yüzümde hissediyordum, bu his hiçbir zaman bu kadar güzel olmamıştı. Fakat rahatlamam birkaç saniyeden fazla sürmedi. Çünkü bana ne yapmayı planladıklarını tam olarak bilmiyordum. Canlı canlı gömülmekten daha kötüsünü düşünemiyordum, fakat Kemikli Lizzie düşünebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse Zımba'yı yakından ilk gördüğümde görünüşünün beklediğim kadar korkunç olmadığını düşündüm. Beni kovaladığı gece bu halinden daha korkunç görünüyordu. Hayalet kadar yaşlı değildi, ama yüzünde çizgiler ve çatlaklar vardı ve başının üstünde bir tutam yağlı, beyaz saç vardı. Dişleri ağzına sığamayacak kadar büyüktü, ağzını hiçbir zaman tam olarak kapatamıyordu. Ayrıca iki dişi, sarı birer boynuz gibi, burnunun iki tarafından kıvrılıp uzuyordu. Kendisi de çok iri ve kıllıydı, kasları çok güçlüydü. Beni tuttuğunda kendimi çok kötü hissetmiştim. Kollarının, istediğinde beni sıkıp ciğerlerimdeki bütün nefesi alacak ve kaburgalarımı paramparça edecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.

Zımbanın kemerinde çok keskin görünen, büyük bir hançer vardı. Ama en korkunç yanı gözleriydi. Gözleri tamamen donuktu. Sanki cansızdı ve hiç düşünmeden, sadece Kemikli Lizzie'nin emirlerine itaat ediyordu. Lizzie'nin söyleyeceği her şeyi, ne kadar korkunç olursa olsun sorgusuz sualsiz kabul edeceğini biliyordu.

Kemikli Lizzie'ye gelince hiç de kemikli değildi, Hayalet'in kütüphanesinde okuduğuma göre bu lakap ona kemik büyüsü yaptığı için verilmişti. Nefesini zaten koklamıştım, ama şöyle bir baktığınızda ona cadı demezdiniz. Çoktan ölmüş gibi görünen, pörsümüş Malkin Ana'ya hiç benzemiyordu. Hayır, Kemikli Lizzie, Alice'in biraz büyümüş haliydi sadece. Güzel kahverengi gözleri ve yeğenininki kadar siyah saçları vardı. Yaşı muhtemelen otuz beşten fazla değildi. Bir kemerle ince beline sıkıca oturtulmuş, siyah bir elbisesi ve yeşil bir şalı vardı. Ortada genetik bir benzerlik olduğu açıktı; Alice'in biraz büyümüş haliydi sadece; ağzı hariç... Ağzının şekli değil, hareketleri diğerlerine benzemiyordu; konuşurken eğilip bükülme şekli. Fark ettiğim başka bir şeyse hiçbir zaman gözlerime bakmamasıydı.

Alice öyle değildi. Ağzı, gülümsemesi için yüzüne konulmuştu, fakat onun da sonunda Kemikli Lizzie'ye dönüşeceğini anlamıştım.

Alice beni kandırmıştı. Şu anda Hayalet'in evinde güvende ve huzurlu bir şekilde akşam yemeğimi yiyor olacakken burada olmamın sebebi oydu.

Kemikli Lizzie başını sallayınca Zımba, ellerimi arkamdan bağladı. Daha sonra kolumdan tutup ağaçlara doğru sürükledi. Önce simsiyah bir toprak tepeciği gördüm, sonra onun arkasındaki derin çukuru... Islak, yeni kazılmış nemli toprağın kokusunu aldım. Aslında toprağın derinliklerine ait şeylerle birlikte aynı anda hem ölüm hem hayat kokuyordu.

Çukurun derinliği muhtemelen iki metreden fazlaydı, ama Hayalet'in Malkin Ana'yı hapsettiği çukurun aksine, şekilsizdi, sadece çevresi derince kazılmış, büyük bir delik biçimindeydi. O kadar çalıştıktan sonra bu çukurdan çok çok daha iyisini kazacağımı düşündüğümü hatırlıyorum.

O sırada ay ışığı bana bir şey daha gösterdi: Görmek istemeyeceğim bir şeyi. Üç adım kadar ileride, çukurun sol tarafında, yeni kazılmış topraktan oluşan üstü kabarık, dikdörtgen bir tepecik vardı. Yeni kapatılmış bir mezar gibi görünüyordu.

Bunun için bile endişelenmeye vakit bulamadan, çukurun kenarına sürüklendim ve Zımba başımı arkaya eğdi. Kemikli Lizzie'nin yüzünü yüzüme yaklaştırdığını gördüm. Ağzıma sert bir şey yapıştırılmış, boğazımdan aşağı soğuk, acı bir sıvı boşaltılmıştı. Tadı iğrençti. Ağzım dolmuştu, sıvının bir kısmı ağzımdan dökülüyor, bir kısmı burnumdan geliyordu. Öksürmeye başladım, nefesim kesilmişti. Tükürmeye çalıştım, ama Kemikli Lizzie, işaret parmağı ve başparmağıyla burnumu sıkıyordu. Nefes alabilmek için önce sıvıyı yutmam gerekiyordu.

Bundan sonra Zımba, kafamı bırakıp bu defa sol kolumu tutmaya başladı. İşte o an, bana zorla yutturulan şeyin ne olduğunu gördüm. Kemikli Lizzie, göreyim diye bana doğru tutuyordu. Koyu renk camdan yapılmış, ince, uzun bir şişeydi bu. Şişeyi ters çevirdi, içinde kalan birkaç damla sıvı yere döküldü, geri kalanıysa midemdeydi.

Ne içmiştim? Beni zehirlemiş miydi?

"Bu gözlerini açık tutacak çocuk," dedi tıslayarak. "Bayılmanı istemeyiz, değil mi? Hiçbir şeyi kaçırmanı istemiyoruz."

Zımba birdenbire beni çukura fırlattı, midem boşluğa düşmüş gibi çalkalanıyordu. Çok sert bir şekilde yere düştüm, fakat altımdaki toprak o kadar yumuşaktı ki beni fırlatıp atmasına rağmen canım yanmamıştı. Sonunda canlı canlı gömülüyor olabileceğimi düşünerek yuvarlanıp yıldızlara baktım. Üzerime atılan kürek kürek toprağa rağmen tek gördüğüm, yıldızların önünde, çukura doğru eğilmiş olan Kemikli Lizzie'nin kafası ve omuzlarının silüetiydi. Genzinden çıkan tuhaf sesiyle, sözlerini anlayamadığım bir şarkı söylemeye başladı.

Sonra ellerini uzattı, iki elinde de bir şey tutuyordu. Tuhaf bir şekilde bağırarak ellerini açtı; iki, beyaz şey çamura dizlerimin yanına düştü.

Ay ışığı sayesinde bu iki şeyin ne olduğunu gördüm. Neredeyse parıldıyorlardı. Çukura iki kemik atmıştı. Bunlar parmak kemikleriydi.

"Yeryüzündeki son gecenin tadını çıkar çocuk!" dedi aşağı doğru. "Ama merak etme, yalnız olmayacaksın, yanına iyi bir arkadaş bırakıyorum. Ölü Billy kemiklerini almak için sana gelecek. Hemen yanında yatıyor, gelmesi uzun sürmez. Çok yakında yanında olacak ve ikinizin çok ortak noktası var. Yaşlı Gregory'nin son çırağı oydu ve yerini aldığın için sana hiç iyi davranmayacak. Bu yüzden şafak sökmeden hemen önce, seni son bir defa ziyaret edeceğiz. Kemiklerini toplamaya geleceğiz. Senin kemiklerin

çok özel. Billy'ninkilerden bile iyiler, taze taze alırsak uzun zamandır elime geçen en değerli kemikler olurlar."

Geriye çekildi, ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

İşte başıma gelecekler bunlardı. Lizzie kemiklerimi istiyorsa bu, beni öldüreceği anlamına geliyordu. Zımba'nın belinde gördüğüm büyük hançeri anımsayıp titremeye başladım.

Ama ondan önce, Ölü Billy'yle yüzleşmem gerekiyordu. Lizzie, "Hemen yanında yatıyor, dediğinde yandaki yeni kapatılmış mezardan söz ediyor olmalıydı. Fakat Hayalet, Billy'nin Layton'daki kilisenin dışına gömüldüğünü söylemişti. Lizzie mezarı kazıp cesedi çıkarmış, başparmaklarını kesmiş ve buraya, ağaçların arasına gömmüş olmalıydı. Şimdi Billy parmaklarını almak için buraya gelecekti.

Billy Bradley bana zarar vermek ister miydi? Ona hiç zarar vermemiştim, ama Hayalet'in çıraklığını yapmayı ve bir gün Hayalet olma hayalini sevmiş olmalıydı. Şimdi, onun bir zamanlar sahip olduklarını almıştım. Sadece bu da değil... Kemikli Lizzie'nin büyüsü ne olacaktı? Billy, parmaklarını kesip çukura atanın ben olduğumu düşünecekti...

Dizlerimin üzerine kalkmayı başardım ve sonraki birkaç dakikayı çaresizlik içinde ellerimi çözmeye çalışarak harcadım. Hiç umut yoktu. Uğraşlarım, halatların daha da sıkı bir hale gelmesinden başka bir şeye yaramıyor gibi görünüyordu.

Ayrıca kendimi çok tuhaf hissediyordum. Sarhoş gibiydim ve ağzım kuruyordu. Başımı kaldırıp baktığımda

yıldızlar her zamankinden parlak görünüyordu ve her bir yıldızın bir ikizi vardı. İyice konsantre olursam ikiz yıldızları tekrar tek bir yıldız olarak görebiliyordum, ama tekrar rahatladığım anda yıldızlar yeniden birbirinden ayrılıyordu. Boğazım yanıyor, kalbim normalden üç dört kat daha hızlı atıyordu.

Kemikli Lizzie'nin söylediklerini düşünüp durdum. Ölü Billy kemiklerini aramak için gelecekti; diz çökerek durduğum yerden iki adım ötede, çamurun içinde duran kemikleri aramak için... Ellerim bağlı olmasaydı kemikleri çukurun dışına fırlatırdım.

Aniden sol tarafımda hafif bir kıpırtı gördüm. Ayakta duruyor olsaydım, bu kıpırtı başımın hizasında olurdu. Başımı yukarı kaldırınca uzun, tombul, beyaz bir tırtıl kafasının çukurun kenarında belirdiğini gördüm. Bu kafa, daha önce gördüğüm bütün kurtçuk kafalarından çok çok daha büyüktü. Bedeninden fırlayan, durmadan kıpırdayan, kör, şişman kafası sürekli daireler çiziyordu. Bu ne olabilirdi? Zehirli miydi? Isırır mıydı?

Sonra bana doğru geldi. Bu bir mezar kurduydu! Bu Billy Bradley'in mezarında yaşayan, giderek şişmanlayan ve parlayan bir şey olmalıydı. Hiçbir zaman gün ışığı görmemiş, beyaz bir şey!

Mezar kurdu topraktan çıkıp çamura, ayaklarımın yanına düşünce tüylerim ürperdi. Arkasında daracık bir tünele benzer bir delik bırakarak hızla kendini çamura gömdüğü için artık onu göremiyordum. Çamurlu toprağın içinde bir şey toprakta tümsekler oluşturarak ilerliyordu.

Daha kötü ne olabilirdi bilmiyordum. Toprağın içinde ne olduğunu görmek için ayağa kalkmam gerekiyordu. Kendimi yine sarhoş gibi hissetmeye başlamıştım, başımın üzerindeki yıldızlar dönmeye başlamıştı. Neredeyse düşüyordum, ama bir adım atmayı ve ileri gitmeyi başardım. Böylece, başımın hizasındaki dar tünele yaklaşmış oldum.

Delikten içeri baktım ve bunu yaptığım anda pişman oldum.

Kemikler vardı. İnsan kemikleri. Birbiriyle birleşmiş kemikler. Hareket eden kemikler. Başparmağı olmayan iki el iskeleti. Yumuşak toprağın içinde kıpırdayarak, bana doğru sürünen kemikler. Ayrık dişli, sırıtan bir kafatası.

Bu, Ölü Billy'ydi, ama dik dik bana bakan şey, gözleri değil, boş, karanlık ve derin göz çukurlarıydı. Beyaz, kemiksiz bir el yüzüme doğru uzanıp ay ışığına çıkınca korkuyla titreyerek geriye doğru yalpaladım.

O sırada, tam korkudan çıldırmak üzere olduğumu düşünürken hava birdenbire soğudu ve sağ tarafımda bir şey olduğunu hissettim. Çukura bir başkası gelmişti. Ayakta durulması imkânsız olan bir yerde ayakta duruyordu. Vücudunun yarısı görünüyordu; diğer yarısı toprak duvarın içine gömülüydü.

Bu yaşı benden pek büyük olmayan bir çocuktu. Sadece vücudunun sol tarafını görebiliyordum, çünkü diğer tarafı hâlâ toprağın içindeydi. Birdenbire sağ kolunu bana doğru sallayıp çukura girdi. Bana gülümsedi. Sıcak ve arkadaş canlısı bir gülümsemeydi bu.

"Uyanık olmak ve rüya görmek arasındaki fark," dedi. "Öğrenilmesi gereken en zor derslerden biridir. Bunu şimdi öğren Tom. Bunu şimdi, çok geç olmadan öğren..."

O sırada ilk kez postallarını gördüm. Çok pahalı görünüyorlardı ve en iyi kalite deriden yapılmışlardı. Tıpkı Hayalet'in postalları gibiydiler.

Sonra ellerini yukarı kaldırıp avuç içleri dışarı bakacak şekilde başının iki yanına getirdi. İki elinde de başparmağı yoktu. Sol elinin parmakları da yoktu.

Gördüğüm, Billy Bradley'nin hayaletiydi.

Kollarını göğsüne bağlayıp bir kez daha gülümsedi. Billy gözden kaybolurken son derece mutlu ve huzurlu görünüyordu.

Bana söylediklerini anlamıştım. Hayır, uyumuyordum, ama bir şekilde rüya görüyordum. Lizzie'nin zorla ağzıma döktüğü kara şişeden çıkan, korkunç rüyaları görüyordum.

Deliğe bakmak için tekrar döndüğümde, artık orada bir delik yoktu. Bana doğru sürünerek gelen bir iskelet hiç olmamıştı. Ortada bir mezar kurdu da yoktu.

Bana verilen iksir bir çeşit zehir olmalıydı; uyanıklıkla uyku arasındaki farkı ayırt etmeyi güçleştirecek bir şey olmalıydı. Lizzie'nin bana verdiği şey böyle bir şeydi. Kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olmuş, uykuya dalmamı imkânsız hale getirmişti. Gözlerimi açık tutmamı sağlıyordu, ama aynı zamanda gerçekte orada olmayan şeyleri görmeme de neden oluyordu.

Kısa süre sonra yıldızlar kayboldu ve korkunç bir yağmur yağmaya başladı. Bu çok uzun, rahatsız, soğuk bir geceydi. Ve ben bütün geceyi şafak vakti ne olacağını düşünerek geçirdim. Güneş doğmadan yaklaşık bir saat önce yağmur iyice yavaşlayıp durdu. Yıldızları yeniden görebiliyordum, bu defa ikiye ayrılmıyorlardı. Sırılsıklam olmuş ve üşümüştüm ama artık boğazım yanmıyordu.

Birinin başını çukurun kenarından bana uzattığını görünce bunun Kemikli Lizzie olduğunu ve kemiklerimi toplamaya geldiğini sandım. Kalbim çılgınca çarpmaya başladı. Ama neyse ki gelen Alice'ti.

"Lizzie nasıl olduğuna bakmam için beni gönderdi," dedi aşağı doğru yavaşça. "Billy geldi mi?"

"Geldi ve gitti!" dedim öfkeyle.

"Bunların olmasını hiç istememiştim Tom. İşimize burnunu sokmasaydın her şey çok güzel olacaktı."

"Her şey çok mu güzel olacaktı?" dedim. "Burnumu sokmasaydım şimdiye kadar bir çocuk daha ölmüş olacaktı, Hayalet de ölecekti. Ayrıca o kekler bebek kanından yapılmıştı. Sen buna çok güzel mi diyorsun? Katillerin ailesinden geliyorsun ve sen de bir katilsin!"

Alice, "Bu doğru değil! Doğru değil bu!" diyerek karşı çıktı. "Bebek falan yoktu. Ben sadece sana kekleri verdim.

"Böyle olsa bile, daha sonra ne yapacaklarını biliyordun. Ve buna izin verdin.

"Ben o kadar güçlü değilim Tom. Nasıl durdurabilirdim? Lizzie'yi nasıl durdurabilirdim?"

"Ben yapmak istediğim şeyi seçtim," dedim ona. "Ama sen neyi seçeceksin Alice? Kan büyüsünü mü, kemik büyüsünü mü? Hangisini? Hangisini seçeceksin?"

"Hiçbirini yapmayacağım. Ben onlar gibi olmak istemiyorum. Kaçıp gideceğim. Bir fırsat yakaladığım anda kaçacağım.

"Bu konuda ciddiysen şimdi bana yardım et. Çukurdan çıkmama yardım et. Birlikte kaçabiliriz."

"Şimdi kaçmamız çok tehlikeli," dedi Alice. "Daha sonra kaçacağım. Belki de bundan haftalar sonra, hiç beklemedikleri bir anda.

"Yani ben öldükten sonra. Yani elini iyice kana buladıktan sonra..."

Alice cevap vermedi. Sessizce ağlamaya başladığını duydum, ama tam da fikrini değiştirip bana yardım etmek üzere olduğunu düşündüğüm sırada yürüyüp gitti.

Orada, çukurun içinde oturmuş, başıma gelecekleri düşünürken, asılmış adamları hatırladım. İşte şimdi ölmeden önce neler hissettiklerini biliyordum. Asla eve dönemeyeceğimi biliyordum. Ailemi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Tam bütün umutlarımı kaybetmek üzereyken çukura yaklaşan ayak sesleri duydum. Korku içinde ayağa kalktım. Gelen yine Alice'ti.

"Ah, Tom, çok üzgünüm!" dedi. "Bıçaklarını bileyliyorlar....

En kötü an giderek yaklaşıyordu ve ben tek bir şansım olduğunu biliyordum. Tek umudum Alice'ti.

"Gerçekten üzgünsen bana yardım et," dedim yumuşak bir sesle.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi ağlayarak. "Lizzie beni yakalayabilir. Bana güvenmiyor. Yumuşak kalpli olduğumu düşünüyor."

"Git ve Bay Gregory'yi getir," dedim. "Onu buraya getir."

"Bunun için çok geç artık," dedi ağlayarak başını sallayıp. "Gün ışığında çıkarılan kemikler Lizzie'nin işine yaramaz. Hiç işine yaramaz. Kemikleri almak için en iyi zaman güneş doğmadan hemen öncesidir. Yani birkaç dakika içinde buraya gelecekler. Sadece birkaç dakikan kaldı."

"O zaman bana bir bıçak getir," dedim.

"İşe yaramaz," dedi. "Onlar çok güçlü. Onlarla savaşamazsın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Halatı kesmek istiyorum. Onun için uğraşacağım."

Alice birdenbire gitti. Bıçak almaya mı gitmişti, yoksa Lizzie'den bıçağı alamayacak kadar çok mu korkuyordu. Birkaç dakika bekledim, ama Alice dönmeyince ümitsizliğe kapıldım. Bileklerimi ayırmak için debelendim, halatı koparmaya çalışıyordum, ama bir işe yaramıyordu.

Tepeden bana doğru bir yüz yaklaştığında kalbim korkuyla yerinden oynadı, ama bu Alice'ti ve yukarıdan bana doğru bir şey uzatıyordu. Tuttuğu şeyi çukura attı. Attığı şey yere düştüğünde metal, ay ışığında parladı.

Alice beni yüzüstü bırakmamıştı. Attığı şey bir bıçaktı. İpi kesersem özgür olacaktım...

Başta, iki elim arkamdan bağlı olmasına rağmen ipi kesebileceğimden emindim. Tek tehlike kendimi de biraz kesebilecek olmamdı, ama güneş doğmadan önce gelip bana yapacaklarıyla karşılaştırıldığında bunun bir önemi olur muydu? Bıçağı tutmam uzun sürmedi. Halatı kesebilecek pozisyona sokmak, bıçağı yerden almaktan çok daha zordu. Bıçağı oynatmaksa neredeyse imkânsızdı. Bıçağı ikinci kez yere düşürünce paniğe kapılmaya başladım. Buraya gelmelerine bir dakikadan daha fazla zaman kalmamış olmalıydı.

"Bunu benim için yapmalısın," dedim Alice'e. "Haydi, çukura atla."

Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim, ama yaptı. Aşağı atlamadı, ama önce uzanıp vücudunu aşağı sarkıttı ve çukurun kenarına tutundu. İyice asılı kalınca ellerini bırakıp aşağı indi.

İpi kesmesi uzun sürmedi. Ellerim kurtulmuştu, şimdi tek yapmamız gereken çukurdan çıkmaktı.

"Omuzlarına çıkayım," dedim. "Sonra seni çekerim."

Alice benimle tartışmadı. İkinci denememde omuzlarının üzerinde dengede durmayı başarıp kendimi ıslak çimenlere çektim. Sonra işin zor kısmına geçtik; Alice'i yukarı çekme işine.

Sol elimi aşağı uzattım. Elimi sol eliyle sıkıca tutup destek almak için sağ eliyle bileğimi tuttu. Sonra onu çekmeyi denedim.

İlk sorun, ıslak ve kaygan çimenlerdi; çukurun kenarına kaymama neden oluyordu. Üstelik, bunu yapacak kadar

güçlü değildim. Çok büyük bir hata yapmıştım. Kız olması benden güçsüz olacağı anlamına gelmezdi. Hayalet'in çanını nasıl dans ettirdiğini çok geç hatırlamıştım. Çukurdan önce onun çıkmasına izin vermeliydim. Omuzlarıma basmasına izin vermeliydim. Alice beni sorunsuz bir şekilde yukarı çekerdi.

O sırada konuşma sesleri duydum. Kemikli Lizzie ve Zımba, ağaçların arasından bize doğru geliyordu.

Aşağıda, Alice ayaklarını çukurun duvarlarına koymuş beni tutmaya çalışıyordu. Çaresizlik bana fazladan güç kazandırmıştı. Aniden ve hızla çekince Alice çukurdan çıkıp yanıma düştü.

Çukurdan tam zamanında çıkmıştık, arkamızdan koşan ayak sesleri ensemizde, koşmaya başladık. Önce bizden epey uzaktılar, ama giderek yaklaşıyorlardı.

Ne kadar zaman koştuğumuzu bilmiyorum. Sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşana, aldığım nefes boğazımda yanana kadar koştum. Chipenden'a doğru koşuyorduk. Bunu ağaçların arasından zaman zaman gördüğüm tepelere bakarak anlayabiliyordum. Doğan güneşe doğru koşuyorduk. Gökyüzü renklenmeye başlamıştı ve hava her geçen dakika aydınlanıyordu. Sonra, tam da bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm sırada, tepelerin dorukları turuncu turuncu parlamaya başladı. Bu, gün ışığıydı. O sırada, şimdi yakalansak bile artık güneş doğduğu için kemiklerimin Lizzie'nin hiçbir işine yaramayacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Ağaçlık alandan çıkıp çimenlik yokuşa varınca tırmanmaya başladık. Artık bacaklarım aksamaya başlamış, jöle gibi olmuşlardı. Alice benden uzaklaşıyordu. Yüzü dehşet içinde, arkasına dönüp bana baktı. Arkamızdaki ağaçlıkların arasından koşma seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Sonra aniden ve tamamen durdum. Durmak istediğim için durdum. Durdum, çünkü daha fazla koşmak için bir neden kalmamıştı.

Orada, önümdeki yokuşun tepesinde, elinde uzun bir değnek taşıyan, siyah giyimli, uzun bir silüet gördüm. Tamam, bu Hayalet'ti, ama çok farklı görünüyordu. Şapkasını geriye yatırmıştı ve güneş ışığının üzerinde oynadığı saçları turuncu alevler gibiydi.

Zımba, bıçağını havada sallayarak, bir çeşit hırlamayla ona doğru koşmaya başladı. Kemikli Lizzie onun hemen arkasındaydı. O sırada bizimle ilgilenmiyorlardı. Gerçek düşmanlarının kim olduğunu biliyorlardı. Bizimle daha sonra ilgilenebilirlerdi.

Artık Alice'te durmuştu, yanına gidebilmek için titreyerek birkaç adım attım. Zımba'nın hançerini kaldırıp öfkeyle kükreyerek koşmasını izledik.

Hayalet, olduğu yerde bir heykel kadar sabit bir şekilde duruyordu, ama o sırada yokuş aşağı iki adım atıp değneğini havaya kaldırdı. Onu bir mızrak gibi tutarak Zımba'nın kafasını nişan alıp vurdu. Değnek, Zımba'nın alnına dokunmadan hemen önce bir çeşit tıkırtı duyuldu ve ucundan kırmızı bir alev çıkmıştı. Alnına çarpmasıyla büyük bir

gümbürtü duyuldu. Hançer havaya savruldu ve Zımba bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Sonra Hayalet, değneğini bir kenara koyup elini pelerinin altına soktu. Tekrar dışarı çıkardığında elinde bir şey tutuyordu. Tuttuğu şeyi havaya kaldırıp bir kamçı gibi şaklattı. Elindeki nesne güneş ışığını yansıtınca bunun bir gümüş zincir olduğunu anladım.

Kemikli Lizzie, arkasını dönüp kaçmaya çalıştı, fakat çok geç kalmıştı: Hayalet, zinciri ikinci defa şaklatınca, şakırtı sesi tiz, yüksek, metalik bir sese dönüştü. Zincir, kendini Kemikli Lizzie'ye sıkıca bağlamak için havada dairesel alevler oluşturarak ilerlemeye başladı. Lizzie, acıyla son bir kez feryat edip yere düştü.

Alice'le birlikte yokuşun tepesine yürüdüm. Orada, gümüş zincirin Lizzie'yi baştan aşağı sıkıca bağladığını gördük. Açık duran ağzı bile sıkıca bağlanmıştı, zincir dişlerine dayanıyordu. Gözleri yuvalarında durmadan dönüyor, tüm bedeni son bir gayretle kıvranıyordu, ama bağıranmıyordu.

Zımba'ya baktım. Yerde, gözleri açık, sırtüstü yatıyordu. Ölmüştü ve alnının ortasında kırmızı bir yara vardı. Sonra değneğe bakıp tepesinde gördüğüm alevin ne olduğunu düşündüm.

Ustam birdenbire çok zayıf, yorgun ve yaşlı görünmeye başladı. Hayattan sıkılmışçasına sürekli başını sallıyordu. Yokuşun gölgesinden bakınca, saçları tekrar eski gri rengine dönmüştü. Orada, saçlarının neden başına doğru akıyormuş gibi göründüğünü anladım: Bütün saçı ter içinde kalmıştı ve

eliyle geriye yapıştırdığı için kulaklarının üstünde ve arkasında duruyordu. Ben onu izlerken, tekrar saçlarını geriye attı. Kaşlarından aşağı boncuk boncuk ter dökülüyordu ve ustam çok hızlı nefes alıyordu. Buraya kadar koşarak geldiğini anlamıştım.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce nefes alış verişi cevap verebilecek kadar yavaşladı. "İşaretler var delikanlı. Nasıl yapman gerektiğini biliyorsan izleri takip edebilirsin. Bu da öğrenmen gereken bir şey."

Dönüp Alice'e baktı. "Bu ikisiyle ilgilendim, ama seninle ne yapacağım?" diye sordu sert sert bakarak.

"Kaçmam için bana yardım etti," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu Hayalet. "Ama başka neler yaptı?"

Sonra sert bakışlarını bana döndürdü, ben de bakışlarını kaçırmadan ona bakmaya çalışıyordum. Postallarıma bakmak için başımı eğdiğimde diliyle bir ses çıkardı: Ona yalan söyleyememiştim. Başıma gelenlerin bir bölümünde Alice'in de parmağı olduğunu tahmin ettiğini biliyordum.

Bakışlarını tekrar Alice'e çevirdi. "Ağzını aç kızım," dedi, sert bir şekilde. "Dişlerini görmek istiyorum."

Alice ona söyleneni yaptı ve Hayalet aniden ileriye atılıp kızın alt çenesini tuttu. Yüzünü Alice'in açık ağzına yaklaştırıp gürültülü bir şekilde kokladı.

Bana döndüğünde biraz yumuşamış görünüyordu, derin bir iç çekti. "Nefesi yeterince güzel," dedi. "Öbürünün nefesini kokladın mı?" diye sordu, Alice'in çenesini bırakıp Kemikli Lizzie'yi göstererek.

Başımı salladım.

"Beslenmesinden kaynaklanıyor," dedi. "Nefes kokusu sana bu kişinin neyin peşinde olduğunu söyler. Kemik ve kan büyüsüyle uğraşanların ağzında kan ve çiğ et kokusu olur. Ama bu kızın nefesi iyi."

Sonra yüzünü tekrar Alice'e yaklaştırdı. "Gözlerime bak kızım," dedi ona. "Yapabildiğin kadar uzun süre gözlerini gözlerimde tut."

Alice, bakmaya çalışırken dudakları bu uğraştan dolayı seğirmeye başladıysa da bakışlarını yeterince uzun süre tutamadı. Gözlerini yere eğip sessizce ağlamaya başladı.

Hayalet, Alice'in sivri burunlu ayakkabılarına bakıp üzülerek başını salladı. "Bilmiyorum," dedi tekrar bana bakarak. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sadece Alice konusunda değil. Diğerlerini de düşünmemiz gerekiyor. Gelecekte acı çekebilecek masumları da. Çok fazla şey gördü ve işine yarayacak çok fazla şey biliyor. İyi de olabilir, kötü de... Onu serbest bırakmak güvenli olur mu, bilmiyorum. Eğer aileye katılmak için doğuya, Pendle'a giderse, sonsuza dek kaybolur ve karanlığa katılır."

"Deniz kıyısının yakınında bir köy var. Adı Staumin. Orada yaşayan başka bir teyzem var. Belki beni yanına..."

"Diğerlerine benziyor mu?" diye sordu Hayalet, Alice'i baştan ayağa süzerken.

"Hayır, öyle olsa anlardınız." diye cevap verdi Alice. "Ama bu, çok uzun bir yol ve oraya daha önce hiç gitmedim. Oraya varmak üç gün ya da daha fazla zaman alabilir."

"Delikanlıyı seninle yollayabilirim," dedi Hayalet, sesi bir anda yumuşamıştı. "Haritalarımı iyice incelemişti, bu yüzden yolu bulabileceğine eminim. Geri döndüğünde haritaların nasıl düzgün bir şekilde katlanacağını öğrenecek. Her neyse, karar verilmiştir. Sana bir şans tanıyacağım kızım. Bu şansı nasıl kullanacağın sana kalmış. İyi kullanmazsan, bir gün tekrar görüşürüz ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın."

Sonra Hayalet cebinden her zamanki bezi çıkardı. İçinde seyahat için bir parça peynir vardı. "Aç gitmeyin," dedi, "ama hepsini de bir seferde yemeyin."

Yol üstünde yiyecek daha iyi bir şeyler bulmayı umuyordum, fakat yine de teşekkür ettim.

"Doğrudan Staumin'e gitmeyin," dedi Hayalet gözünü hiç kırpmadan dik dik bana bakarak. "Önce eve gitmenizi istiyorum. Bu kızı da yanına al ve annenin onunla konuşmasını sağla. Yardımcı olabileceğini düşünüyorum. İki hafta içinde geri dönmeni bekliyorum.

Söyledikleri yüzümün gülmesini sağladı. Bütün olanlardan sonra, bir süreliğine eve gitmek, gerçekleşmeyecek bir rüya gibiydi. Ama beni şok eden şey annemin Hayalet'e gönderdiği mektubu anımsamam oldu. Annemin söylediği bazı şeyleri hiç hoş bulmamış gibi görünüyordu. O halde neden annemin Alice'e yardımcı olabileceğini düşünüyordu? Hiçbir şey söylemedim, çünkü Hayalet'in bu fikrinden vazgeçmesine neden olmak istemiyordum. Oradan uzaklaşmaktan memnundum.

Yola çıkmadan önce ona Billy'den bahsettim. Üzgün bir şekilde başını salladı, fakat üzülmememi söyledi, çünkü o gerekli olan her şeyi yapmıştı.

Yola çıkarken arkama döndüğümde Hayalet'in, Kemikli Lizzie'yi sol omzunda taşıdığını ve Chipenden'a doğru yürüdüğünü gördüm. Arkadan bakınca otuz yaşlarında genç bir adam olduğunu sanırdınız.

BÖLÜM 12

ÇARESİZ VE SARHOŞ

Yokuştan aşağı doğru inip çiftliğe yaklaştığımızda, yumuşak bir meltem yüzümüzü yalıyordu. Arkamızda, uzaklardan bir yerden bir köpek iki defa havladı, fakat önümüzde, tepenin aşağısında her şey son derece dingin ve sessizdi.

Saat öğle vaktini epey geçmişti. Babamla Jack'in şu anda tarlada olabileceğini tahmin edebiliyordum. Bu, annemle yalnız konuşmam için iyi bir fırsat olabilirdi. Alice'i beraberimde eve götürmemi söylemesi Hayalet'e göre kolaydı, fakat bu seyahat düşünmem için bana vakit vermişti ve annemin bu durumu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Alice gibi birini evde görmek hoşuna gitmez gibi geliyordu, özellikle de yaptıklarını anlatınca... Jack'e gelince, tepkisinin ne olacağı konusunda bir fikrim vardı. Son görüşmemizde, Ellie'nin Jack'in yeni işime gösterdiği tepki konusunda söylediklerine bakılırsa, evin içinde görmek isteyeceği son şey, bir cadının yeğeni olurdu.

Bahçeden geçerken ahırı işaret ettim. "Sen orada kalsan iyi olur," dedim. "Ben içeri girip durumu açıklayacağım."

Bunu söyler söylemez çiftlik evinden aç bir bebek ağlaması duyuldu. Alice'le göz göze geldik, başını öne eğdi, son kez bir bebek ağladığı sıradaki karşılaşmamızı anımsadım.

Alice hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp ahıra girdi, beklediğim kadar sessizdi. Bütün olan bitenden sonra seyahatimiz sırasında konuşacak çok şeyimiz olduğunu düşünmüşsünüzdür, fakat aksine, neredeyse hiç konuşmadık. Sanırım Hayalet'in çenesinden tutup ağzını koklamasına üzülmüştü. Belki de bu ona geçmişte yaptığı şeyleri hatırlatmıştır. Her ne olduysa, yolculuğun uzun bir bölümünde derin düşüncelere dalmıştı ve çok üzgündü.

Sanırım konuşması için daha çok uğraşabilirdim, ama o kadar yorgun ve bitkindim ki bu artık bir alışkanlığa dönüşene kadar sessizce yürüdük. Bu bir hataydı: Alice'i daha iyi tanımak için çaba sarf etmeliydim. Böylece sonra başıma gelecek olanlardan paçamı sıyırmış olurdum.

Ben arka kapıyı iterek açınca bebek ağlaması kesildi ve bir ses daha duydum: Annemin sallanan sandalyesinin rahatlatıcı tıkırtısını.

Sandalye pencerenin yanındaydı, perdeler tam olarak kapalı olmadığından annemin yüzünü ve perdelerin dar aralığından dışarı baktığını gördüm. Bahçeye girişimizi ve benim yanına gelişimi görmüştü. Sandalyesini daha hızlı ve sert bir şekilde sallamaya başladı. Gözünü hiç kırpmadan bana bakıyordu. Yüzünün bir yanı karanlıkta kalıyordu, diğer yanı masanın ortasında duran büyük şamdanın içinde yanan mumun titrek ışığıyla aydınlanmıştı.

"Yanında bir misafir getirdiğinde onu eve davet etmek nazik bir davranış olur," dedi. Sesinde hem şaşkınlık hem de öfke vardı. "Sana bundan daha iyi terbiye verdiğimi sanıyordum."

"Bay Gregory onu buraya getirmemi söyledi," dedim. "Adı Alice, ama kötü bir çevresi vardı. Bay Gregory onunla konuşmanı istiyor, ama ben sana öncelikle neler olduğunu anlatmamın en iyisi olduğunu düşündüm, belki de onu içeri davet etmek istemezsin."

Sonra bir sandalye çekip anneme olan biten her şeyi anlattım. Bitirdiğimde uzun uzun iç geçirdi, sonra yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"İyi iş başarmışsın oğlum," dedi. "Çok gençsin ve işinde yenisin. Bu yüzden hataların affedilebilir. Git ve o zavallı kızı buraya getir. Sonra konuşmamız için bizi yalnız bırak. Belki yukarı çıkıp yeni yeğenine merhaba demek istersin. Ellie seni gördüğüne çok sevinecektir."

Alice'i içeri aldım, onu annemle baş başa bırakıp yukarı çıktım.

Ellie en büyük yatak odasındaydı. Burası eskiden annemle babamın odasıydı, fakat iki yatak ve bir beşik daha alabildiği için burayı onlara vermişlerdi. Bu, aile büyüdüğünde çok işe yarayacaktı.

Yarıya kadar açık olan kapıya hafifçe vurdum, fakat odanın içine ancak Ellie içeri girmem için beni çağırınca baktım. İki kişilik büyük yatağın kenarına oturmuş, bebek emziriyordu. Ellie'nin pembe şal bebeğin kafasını örtüyordu. Beni görür görmez yüzünde beliren kocaman gülümseme

kendimi iyi hissetmemi sağladı, fakat çok yorgun görünüyordu. Saçları darmadağın ve yağlıydı. Hemen gözlerimi çevirmiş olsam da Ellie çok akıllıydı. Beni ona bakarken gördüğünü ve aklımdan geçenleri anladığını biliyordum, çünkü hemen saçlarını düzeltti.

"Ah, üzgünüm Tom!" dedi. "Berbat görünüyor olmalıyım. Bütün gece ayaktaydım. Sadece bir saat uyuyabildim. Bu kadar aç bir bebeğin varsa ancak o kadar uyuyabiliyorsun. Çok fazla ağlıyor, özellikle de geceleri.

"Kaç günlük?" diye sordum.

"Bu gece altı günlük olacak. Geçen cumartesi gece yarısından biraz sonra doğdu."

Bu Malkin Ana'yı öldürdüğüm geceydi. Bir an olanları hatırlayınca omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissettim.

"İşte, şimdi karnı doydu," dedi Ellie gülümseyerek. "Onu tutmak ister misin?"

Bu yapmak istediğim son şeydi. O kadar minik ve narindi ki çok sıkı tutmaktan ya da yere düşürmekten korkuyordum. Ayrıca kafasının yumuşaklığı hoşuma gitmemişti. Fakat yine de hayır demek çok zordu, Ellie kırılabilirdi. Neyse ki bebeği uzun süre kucağımda tutmak zorunda kalmadım, çünkü onu kollarımın arasına alır almaz minik yüzü kırmızıya döndü ve ağlamaya başladı.

"Bunun benden hoşlandığını sanmıyorum," dedim Ellie'ye.

"Bu değil, o bir *kız*," diyerek azarladı beni, yüzünü buruşturarak. "Merak etme seninle ilgili değil Tom," dedi gülümseyerek. "Sanırım sadece hâlâ karnı aç."

Bebek, Ellie onu alır almaz sustu, ben de daha fazla kalmadım. Sonra aşağı inerken, mutfaktan hiç beklemediğim bir ses duydum.

Bu bir kahkaha sesiydi, iyi anlaşan iki insanın içten gelen, yüksek sesli kahkahaları... Kapıyı açıp içeri girdiğim anda, annem yüksek sesli kahkahasını birkaç saniye daha devam ettirdi ve sustuğunda bile yüzünde hâlâ güzel bir gülümseme vardı. Aralarında şakalaşıyorlardı, çok komik bir şaka olmalıydı, fakat ben sormak istemedim. Onlar da anlatmadı. Aralarındaki bakışma, bunun özel bir şey olduğunu söylüyordu.

Babam bir keresinde bana, kadınların, erkeklerin bilmediği şeyler bildiğini söylemişti. Bazen gözlerinde bir bakış belirdiğini, fakat bu bakışı gördüğünde onlara asla ne olduğunu sormamam gerektiğini... Eğer sorarsan sana hiç duymak istemeyeceğin bir şey söyleyebilirlerdi. Neye gülüyorlarsa, bu şey onları yakınlaştırmıştı; o andan sonra birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibiydiler. Hayalet haklıydı. Alice'le ilgilenecek biri varsa bu, annemdi.

Fakat bir şey fark etmiştim. Annem, Alice'e babamla ikisinin yatak odasının karşısındaki odayı vermişti. Bu iki oda, ilk merdivenlerin başındaki odalardı. Annemin kulakları çok keskindi ve bu demek oluyordu ki Alice uykusunda dönecek bile olsa annem duyacaktı. Yani bütün kahkahalara rağmen, annem Alice'e karşı hâlâ temkinli davranıyordu.

Jack tarladan döndüğünde, bana tehditkâr bakışlar fırlatıp kendi kendine mırıldandı. Bir şeye kızmış gibi görünüyordu.

Fakat babam beni gördüğüne sevinmişti ve ilginç bir şekilde benimle tokalaştı. Evden gitmiş olan ağabeylerimi karşılarken hep el sıkışırdı, ama bu benim için bir ilkti. Bir yandan kendimi üzgün hissederken bir yandan da gurur duydum. Bana, artık adam olmuşum ve bu dünyada kendi yolumu çizmişim gibi davranıyordu.

Jack, beni çağırmak için geri geldiğinde yaklaşık beş dakikadır evde değildi. "Dışarı," dedi, kimsenin duymaması için alçak sesle konuşarak. "Seninle konuşmak istiyorum.

Bahçeye çıktık, ahırın yanına doğru yürüyüp domuz yalaklarının yanına yaklaştık, burada evden bizi göremezlerdi.

"Birlikte getirdiğin kız da kim?"

"Adı Alice. Yardıma ihtiyacı olan biri," dedim. "Hayalet, annemle konuşması için onu eve getirmemi istedi."

"Yardıma ihtiyacı var da ne demek?"

"Kötü insanlarla arkadaşlık ediyordu, o kadar...

"Nasıl kötü arkadaşlar?"

Söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum, ama başka şansım yoktu. Ona söylemek zorundaydım. Yoksa anneme sorardı.

"Teyzesi bir cadı, ama meraklanma. Hayalet her şeyi halletti ve sadece birkaç gün için burada kalacağız.

Jack patlamıştı. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Hiç mi aklın yok!" diye bağırdı. "Bebeği hiç düşünmedin mi? Bu evde masum bir çocuk yaşıyor ve sen böyle bir aileden birini getiriyorsun! İnanamıyorum sana!"

Yumruğunu kaldırdı, bana vuracağını sandım. Fakat onun yerine, ahırın duvarına vurdu, çıkan ani gümbürtü domuzları korkudan çılgına çevirdi.

"Annem bir sorun olmadığını düşünüyor," diye karşı çıktım.

"Tabi, annem öyle der," dedi Jack. Sesi alçalmıştı, ama hâlâ öfkeliydi. "En sevdiği oğlunun dediklerini nasıl reddedebilir ki? Ve senin de bildiğin gibi çok yufka yürekli. Bu yüzden onu suiistimal etmemelisin. Bak, herhangi bir şey olursa hesap vereceğin kişi benim. O kızı hiç gözüm tutmadı. Çok sinsi görünüyor. Gözüm üzerinde olacak. Çizgiyi bir adım aştığı anda kendinizi kapıda bulursunuz. Ayrıca buradayken kendi işini kendin göreceksin. O ev işlerinde anneme yardım edebilir, sen de çiftlik işlerine bakarsın."

Jack arkasına dönüp uzaklaşmaya başladı, ama söyleyecekleri henüz bitmemişti: "Daha önemli işlerle ilgilenirken," dedi dalga geçerek, "babamın ne kadar yorgun göründüğünü fark etmemiş olabilirsin. Artık işler ona çok zor geliyor."

"Tabi, yardım edeceğim," diye bağırdım ardından, "Alice de yardım edecek.

Akşam yemeğinde annem dışında herkes çok sessizdi. Sanırım masada bir yabancı olduğu için böyleydi. Jack'in davranışları onu tamamen ele vermese de Alice'e ve bana öfkeyle bakıyordu. Annemse, bütün masayı aydınlatacak kadar neşeli ve canlıydı.

Ellie, evi başımıza yıkacakmışçasına ağlayan bebeği emzirmek için iki kez masadan ayrılmak zorunda kalmıştı. İkinci kez çıktığında bebeği aşağı indirdi.

"Hiç bu kadar ağlayan bir bebek görmemiştim," dedi annem gülümseyerek. "En azından güçlü ve sağlıklı ciğerleri olacak."

Yüzü kıpkırmızıydı ve yine buruşmuştu. Bunu Ellie'ye asla söyleyemezdim, fakat bu gördüğüm en güzel bebek değildi. Yüzü sinirli yaşlı bir kadın yüzüne benziyordu. Bir anda çığlık çığlığa ağlamaya başlamış, sonra yine bir anda sessizleşmişti. Gözleri açıktı ve masanın ortasına, Alice'in yakınında oturduğu büyük şamdanın olduğu yöne bakıyordu. İlk başta bu konuyu hiç düşünmedim. Sadece Ellie'nin bebeğinin mum ışığına hayran kaldığını düşündüm. Sonra, Alice anneme masayı toplaması için yardım etmeye başladı ve Alice önünden her geçtiğinde bebek mavi gözleriyle onu takip ediyordu. O anda mutfağın sıcaklığına rağmen bir ürperti hissettim.

Sonra eski yatak odama çıktım, pencere kenarındaki sallanan sandalyeme oturup dışarıyı izledim, sanki evden hiç ayrılmamış gibiydim.

Kuzeye, Cellat Tepesi'ne doğru bakarken bebeğin Alice'le ne kadar çok ilgilendiğini düşündüm. Ellie'nin bana daha önce söylediklerini hatırlayınca tekrar ürperdim. Bebeği dolunay gecesi, gece yarısından biraz sonra doğmuştu. Sadece bir tesadüf olamayacak kadar birbirine yakın zamanlardı. Malkin Ana bebeğin doğduğu sırada ırmaktan sürüklenmiş

olmalıydı. Hayalet onun geri geleceği konusunda beni uyarmıştı. Ya sandığımdan daha erken bir zamanda geldiyse? Hayalet onun şeytani olmasını bekliyordu. Ama ya yanılıyorsa? Ya kemiklerinden kurtulmuş ve ruhu doğduğu anda Ellie'nin bebeğine sahip olmuşsa?

Gece boyu gözümü bile kırpmadım. Korkularımdan bahsedebileceğim sadece bir kişi vardı ve o kişi annemdi. Zor tarafı, yalnız kalmaya çalışıyormuş gibi görünüp dikkat çekmeden, annemle yalnız kalmayı başarmaktı.

Annem yemek pişiriyor ve onu bütün gün meşgul tutan diğer ıvır zıvır işleri yapıyordu genellikle. Jack bana evin hemen yanında, ahırın ön kısmını onarma işini verdiği için mutfağa girip onunla konuşmam sorun olmazdı.

Sorun Alice'ti; annem onu bütün gün yanında tutuyor, sürekli çalıştırıyordu. Alnından kaşlarına dökülen terleri görebiliyordunuz, fakat buna rağmen Alice bir kez bile şikâyet etmedi.

Ancak akşam yemeğinden sonra, annem ve Alice bulaşıkları yıkamayı ve kurutmayı bitirdikten sonra bir şans bulabilirdim. O sabah babam, Topley'deki büyük ilkbahar çarşısına gitmişti. Oraya gidince bir yandan işini yaparken bir yandan da birkaç eski arkadaşıyla görüşme fırsatı buluyordu. Bu yüzden iki ya da üç gün daha eve gelmeyecekti. Gerçekten yorgun görünüyordu, oraya gitmek çiftlik işlerinden biraz uzaklaşmasını sağlayabilirdi.

Annem biraz dinlenmesi için Alice'i odasına gönderdi, Jack ön odada bebeğin gazını çıkarıyordu ve Ellie de bebek

tekrar uyanıp meme istemeden önce yarım saat uyumak için yukarı çıkmıştı. Ben de hiç vakit kaybetmeden anneme beni endişelendiren şeyleri anlattım. Sandalyesini durmadan sallıyordu ve tekrar durana kadar ilk sözcüğü ağzımdan çıkarmakta epey zorlandım. Ona bebek hakkındaki korku ve şüphelerimi anlatırken beni dikkatle dinledi. Fakat ifadesi o kadar sabit ve sakindi ki ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son sözümü söylediğim anda ayağa kalktı.

"Burada bekle," dedi. "Bu işi bir kerede çözmeliyiz."

Mutfaktan çıkıp üst kata çıktı. Kucağında Ellie'nin şalına sardığı bebekle geri döndü ve kapıya doğru yürürken, "Mumu getir," dedi.

Bahçeye çıktık. Annem nereye gittiğini ve ne yapacağını kesin olarak biliyor gibi hızla yürüyordu. En kurak yaz aylarında bile ineklerimize yetecek suyu alacak kadar derin ve geniş olan gübreliğin öbür tarafına kadar yürüdü.

"Mumu yukarıda tut ki her şeyi görebilelim," dedi annem. "Hiç kuşkumuz kalmasın istiyorum."

Sonra, kollarını kaldırıp bebeği karanlık, dingin suya doğru tuttu. "Yüzerse içinde cadı vardır," dedi. "Batarsa masumdur. Tamam, bakalım..."

"Hayır!" diye bağırdım. Ağzım kendiliğinden açılıvermişti, sözcükler düşüncelerimden daha hızlı hareket ediyordu. "Bunu yapma, lütfen. Bu Ellie'nin bebeği."

Bir an annemin her halükârda bebeği bırakacağını düşünmüştüm, sonra gülümseyip bebeği tekrar kollarına aldı ve alnını öptü.

"Tabi ki Ellie'nin bebeği evlat. Bunu sadece bakarak bile söyleyebilirsin. Her neyse, 'yüzme' aptallar tarafından uygulanan bir testtir ve hiçbir şekilde işe yaramaz. Genellikle zavallı kadınları ellerinden ayaklarına kadar bağlar, derin ve dingin suya atarlar. Fakat yüzmesi ya da batması sadece şansa ve vücut yapısına kalmıştır. Bunun cadılıkla hiçbir ilgisi yoktur."

"Ya bebeğin Alice'e bakışları?" diye sordum.

Annem gülümseyip başını salladı. "Yeni doğan bebekler bakışlarını sabitleyemez," diye açıkladı. "İlgisini çeken şey muhtemelen mumun ışığıydı. Unutma, Alice muma yakın oturuyordu. Sonra, Alice her geçişinde bebeğin gözleri değişen ışığa kaymış olmalı. Önemli bir şey değil. Meraklanacak bir şey yok."

"Ama ya Ellie'nin bebeğine sahip olduysa?" diye sordum. "Ya içinde bizim göremediğimiz bir şey varsa?"

"Bak evlat, bu dünyaya hem iyi hem de şeytani şeyler doğurttum ve şeytanı gözünden anlarım. Bu iyi bir çocuk ve meraklanacak hiçbir şey yok içinde. Hiçbir şey."

"Yine de Ellie'nin bebeğinin Malkin Ana'nın öldüğü sırada doğmuş olması garip değil mi?"

"Pek değil," diye yanıtladı annem. "İşler böyle yürür. Bazen, kötü bir şey bu dünyayı terk ettiğinde yerine iyi bir şey gelir. Daha önce de bunun olduğunu gördüm."

Tabi ki, annemin bebeği bırakma gibi bir düşüncesi olmadığını, sadece aklımı başıma getirmeye çalıştığını anlamıştım; fakat bahçeden geçerken bunu yaptığını düşününce

bile dizlerim titredi. Tam mutfak kapısına vardığımızda aklıma bir şey geldi.

"Bay Gregory bana sahip olma konusunda bir kitap verdi," dedim. "Kitabı dikkatlice okumamı söyledi, ama kitap Latince ve şimdiye kadar sadece üç ders alabildim."

"Çok sevdiğim bir dil değil," dedi annem kapıyı açmaktan vazgeçerek. "Ne yapabiliriz bir bakayım, ama ben geri dönene kadar bu iş bekleyecek. Bu gece çağrılmayı bekliyorum. Bu arada, neden Alice'e sormuyorsun. Yardım edebilir."

Annem çağrılması konusunda haklı çıkmıştı. Gece yarısından hemen sonra bir at arabasıyla onu almaya geldiler. Bütün atlar çok yorulmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla bir çiftçinin karısı gerçekten çok sancı çekiyordu ve doğum başlamasına rağmen bir günden fazla süredir yoldaydı, ayrıca yol çok uzundu. Güneye doğru elli kilometre uzaktaydı. Bu da annemin birkaç gün ya da daha fazla, evden uzakta olacağı anlamına geliyordu.

Alice'ten Latince konusunda yardım almak istemiyordum. Hayalet'in bunu onaylamayacağını biliyordum. Sonuçta bu, onun kitabıydı ve Alice'in bu kitaba dokunmasını bile istemezdi. Yine de başka seçeneğim var mıydı? Eve geldiğimden beri sürekli olarak Malkin Ana'yı düşünüyor, onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bu sadece içgüdüsel bir şeydi, sadece bir histi, ama bir şekilde onun dışarıda, karanlıkta bir yerlerde olduğunu ve her geçen gece daha da yaklaştığını hissediyordum.

Böylece bir sonraki gece, Jack ve Ellie yattıktan sonra, Alice'in kapısını hafifçe vurdum. Ona gün içinde böyle bir şey soramazdım, çünkü sürekli meşguldü ve Jack ya da Ellie duyarsa bu konudan hiç hoşlanmazlardı. Özellikle de Jack, Hayalet'in işine bu kadar tepkiliyken.

Kapıyı açması için iki kez tıklatmak zorunda kaldım. Çoktan yatağa yatmış ve uyumuş olduğundan korkmuştum, fakat hâlâ kıyafetlerini değiştirmemişti. Gözlerimi sivri burunlu ayakkabılarından alamıyordum. Şifoniyerin üstünde, aynanın yakınında birkaç mum vardı. Mumlar yeni söndürülmüştü; dumanları hâlâ tütüyordu.

"İçeri girebilir miyim?" dedim yüzünü görebilmek için elimdeki mumu yukarıda tutarak. "Sana sormam gereken bir şey var."

Alice başını sallayıp beni içeri davet etti ve kapıyı kapattı.

"Okumam gereken bir kitap var, ama Latince yazılmış. Annem senin yardımcı olabileceğini söyledi."

"Nerede?" diye sordu Alice.

"Cebimde. Küçük bir kitap. Latince bilen biri için okuması uzun sürmez."

Alice derin derin iç çekti. "Zaten yeterince meşgulüm," diye şikâyet etti. "Neyle ilgili?"

"Sahip olma... Bay Gregory, Malkin Ana'nın benim için geri dönebileceğini düşünüyor ve bunun için sahip olma yolunu kullanacağını..."

"Bir bakalım o zaman," diyerek kitabı almak için elini uzattı. Elimdeki mumu onun mumunun yanına koydum,

sonra cebimden küçük kitabı çıkardım. Hiçbir şey söylemeden sayfaları şöyle bir geçti.

"Okuyabiliyor musun?" diye sorum.

"Neden okuyamayayım, görmüyor musun? Lizzie bana öğretti ve o, Latinceyi tersten bile okur."

"Peki yardım edecek misin?"

Cevap vermedi. Cevap vermek yerine kitabı yüzüne iyice yaklaştırıp gürültülü bir şekilde kokladı. "Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu. "Rahip tarafından yazılmış bu, genelde onlar pek bir şey bilmez."

"Bay Gregory bu kitabın kusursuz bir çalışma olduğunu söylüyor," dedim. "Yani şimdiye kadar bu konuda yazılmış en iyi kitap."

Sonra başını kitaptan kaldırdı, gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Kusursuz ne demek biliyorum," dedi. "Aptal olduğumu falan mı sanıyorsun? Sen daha yeni başladın, ama ben senelerdir çalışıyorum. Lizzie'nin bir sürü kitabı var, ama şimdi hepsi yandı. Hepsi alevlerin arasında kayboldu."

Üzgün olduğumu mırıldandım, o da bana gülümsedi.

"Sorun," dedi ses tonunu birden yumuşatarak, "bunu okumak zaman alacak ve şimdi başlamak için çok yorgunum. Yarın annen hâlâ eve dönmemiş olacak ve ben de her zamanki gibi meşgul olacağım. Yengen yardım edeceğine söz verdi, ama çoğunlukla vaktini bebekle geçirecek, yemek yapmak ve evi temizlemek neredeyse bütün günümü alır. Ama sen yardım edersen..."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Jack'e yardım ediyor olacaktım. Bu yüzden fazla boş vaktim olmayacaktı. Erkekler

asla yemek yapıp evi temizlemezdi ve bu, sadece bizim çiftliğimizde böyle değildi. Bütün eyalette böyleydi. Erkekler dışarıda, çiftlikte çalışır ve eve geri geldiklerinde kadınlar, onlar için sıcak yemek yapmış olurdu. Ev işlerinde anneme yardım ettiğimiz tek gün yılbaşı günüydü. Annemi mutlu etmek için o gün bulaşıkları biz yıkardık.

Alice aklımı okuyabiliyor gibiydi, çünkü yüzündeki gülümseme giderek büyüdü. "Bu çok zor olmaz, değil mi?" diye sordu. "Kadınlar tavukları yemleyip hasat zamanı yardım ederler, o halde erkekler neden kadınlara yardım etmesin? Bulaşıkları yıkamama yardım et, yeter. Ayrıca yemek yapılmadan önce tepsilerin iyice yıkanması gerekiyor."

İstediklerini kabul ettim. Başka ne yapabilirdim ki? Tek istediğim Jack'in bunları yaparken beni yakalamamasıydı. İçinde bulunduğum durumu asla anlayamazdı.

Her zamankinden erken kalkıp Jack inmeden önce tepsileri yıkamayı başarmıştım. Sonra, her zamankinden farklı olarak bu kez kahvaltıyı ağır ağır yaptım, bu yüzden Jack şüphelenen gözlerle bana baktı. O tarlaya gidince olabildiğince hızlı bir şekilde bulaşıkları yıkayıp kurumaları için bıraktım. Neler olacağını tahmin etmem gerekiyordu, çünkü Jack hiçbir zaman o kadar sabırlı olmamıştı.

Küfrederek, lanet okuyarak girdiği bahçeden eve doğru yürürken beni camdan gördü. Yüzü gördüklerine inanamayarak buruştu. Sonra bahçeye tükürüp arkaya dolandı ve mutfak kapısını açtı.

"Hazır olduğun zaman," dedi dalga geçerek, "yapılması gereken erkek işleri de var. İşe çitleri kontrol edip tamir ederek başlayabilirsin. Burun, yarın geliyor. Beş hayvan keseceğiz, bütün vaktimizi kaçmış hayvanları yakalamaya çalışarak geçiremeyiz."

Burun, domuz kasabımıza verdiğimiz takma isimdi ve Jack söylediklerinde haklıydı. Burun işe giriştiğinde domuzlar paniğe kapılabiliyorlardı ve çitlerde bir zayıflık olduğunda o zayıf noktayı kesinlikle buluyorlardı.

Jack uzaklaşmak için arkasını döndü, fakat sonra birdenbire bağırarak lanet okudu. Neler olduğunu görmek için kapıya koştum. Yanlışlıkla koca bir kurbağanın üzerine basıp ezmişti. Bir kurbağayı ezmek uğursuzluk getirirdi ve bir de bunun için tekrar küfretti. Kaşları o kadar çok çatılmıştı ki neredeyse ortada birleşeceklerdi. Ölü kurbağayı derenin içine attı, başını sallayarak yürüyüp gitti. Onu neyin böyle sinirlendirdiğini bilmiyordum. Jack hiç bu kadar kötü davranmazdı.

Arkada kalıp bütün tabakları tek tek kuruladım; beni yakalamış olsa bile bu işi bitirmek zorundaydım. Ayrıca, domuzlar çok iğrenç kokuyordu, o yüzden Jack'in verdiği işi yapmak için can atmıyordum.

"Kitabı unutma," diye hatırlattı Alice, dışarı çıkmak için kapıyı açarken, sonra bana dönüp tuhaf tuhaf güldü.

O gece geç vakte, Jack ve Ellie odalarına çekilene kadar, bir daha Alice'le baş başa kalıp konuşma fırsatı bulamadım.

Tekrar odasına çıkmam gerekiyordu, ama tersine Alice eline kitabı alıp mutfağa indi ve annemin, ateşin parıltısına yakın duran, sallanan sandalyesine oturdu.

"Tepsileri güzel yıkadın. Burada neler olduğunu görünce umutsuzluğa kapılacaksın," dedi kitaba vurarak.

"Geri dönecekse buna hazır olmak isterim. Neler yapabilirim bir bakmam lazım. Hayalet, muhtemelen şeytani olacağını söylemişti. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Alice'in gözleri açıldı, kafasını salladı.

"Bu yüzden hazır olmam gerekiyor. Kitapta bana yardım edecek bir şey varsa, bilmem gerekiyor."

"Bu rahip diğerlerine benzemiyor," dedi Alice, kitabı bana uzatarak. "Genellikle neden bahsettiğini biliyor. Lizzie bu kitabı gece yarısı keklerinden bile daha çok sever."

Kitabı pantolonumun cebine sokup ateşin sol tarafında kalan maşayı aldım. Sonra Alice'i sorgulamaya başladım. İlk başta bu iş gerçekten zor oldu. Pek gönüllü değildi, fakat sonra ağzından almayı başardığım bilgiler kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Kitabın tuhaf başlığıyla başlayayım: *Lanetli, Sarhoş ve Çılgın.* Bu ne anlama geliyordu? Bir kitaba neden böyle bir isim verilirdi ki?

"İlk sözcük sadece rahip zırvası," dedi Alice, dudağının kenarını kıvırıp bu sözcüğü onaylamadığını göstererek. "Bu sözcüğü, bazı şeyleri farklı bir şekilde yapan insanlar için kullanırlar. Annen gibi, dua etmek için kiliseye gitmeyen insanlar için. Onlara benzemeyen insanlar için. Solak insanlar için."

"İkinci sözcük daha kullanışlı," diye devam etti Alice "Yeni ele geçirilmiş bir bedenin dengesi iyi değildir. Sürekli düşer. Ele geçiren kişi bedene iyice uyum sağlayıp rahat edene kadar çok zaman gerekir. Yeni bir çift ayakkabı giymek gibi bir şey. Ayrıca kötü davranmasına neden olur. Sakin ve uysal bir insan bir anda patlayabilir. Yani bu şekilde de bakabiliriz."

"Üçüncü sözcüğe gelince, bu daha kolay. Bir zamanlar sağlıklı bir insan bedenine sahip olan bir cadı, başka bir sağlıklı bedene sahip olmak için çaresizlikten çılgına döner. Sonra, bir kez bunu başarınca, bu bedene tutunmak için çılgınca savaşır. Savaşmadan o bedeni asla bırakmaz. Her şeyi yapabilir. Her şeyi... Bu yüzden ele geçirilen bedenler tehlikelidir."

"Buraya gelseydi, kim olabilirdi?" diye sordum. "Şeytani olsaydı, kimi ele geçirmeye çalışırdı? O kişi ben olabilir miyim? Beni bu şekilde incitmeye çalışır mıydı?"

"Gelseydi yapabilirdi," dedi Alice. "Ama kolay değil, senin ne olduğuna ve yeteneklerine bakılınca hiç kolay değil. Beni de kullanmak ister, ama ben şans vermeyeceğim. Hayır, en zayıf olana gidecektir. En kolay olanına."

"Ellie'nin bebeği?.."

"Hayır, bu işine yaramaz. Bebek büyüyene kadar beklemek zorunda kalır. Malkin Ana hiçbir zaman o kadar sabırlı olmadı, ayrıca Yaşlı Gregory'nin çukurunda tutsak kalmak onu daha da sabırsız bir hale getirmiş olmalı. Eğer canını yakmak için geldiği kişi sensen, kendine öncelikle güçlü ve sağlıklı bir beden bulur."

"O halde Ellie? Ellie'yi seçecek!"

"Hiç mi anlamıyorsun?" dedi Alice inanamayarak. "Ellie güçlü. Onu ele geçirmek zor olur. Hayır, erkekleri ele geçirmek çok daha kolay olur. Özellikle de kalbi her zaman beyninden üstün çıkan bir erkek... Hiç düşünmeden, bir anda sinirlenebilecek bir erkek..."

"Jack?"

"Kesinlikle bu Jack olacaktır. Büyük, güçlü Jack'in peşinde olması nasıl olurdu bir düşünsene. Ama kitap bir konuda haklı. Yeni ele geçirilmiş bir bedenle başa çıkmak çok daha kolaydır. Çılgına dönmüş olabilir, ama aynı zamanda sarhoştur da."

Defterimi çıkarıp önemli görünen her şeyi not aldım. Alice, Hayalet kadar hızlı konuşmuyordu, ama bir süre sonra hızlanmaya başladı ve bileğim yine ağrımaya başlamıştı. Konu gerçekten önemli bir noktaya –ele geçirilen kişiyle nasıl başa çıkılacağına– gelince asıl ruhun, bedenin içinde hapsolmuş olduğuna dair birçok ipucu vardı. Yani bedeni incitirsen, masum olan ruhu da incitmiş olurdun. Bu yüzden, ele geçirenden kurtulmak için bedeni öldürmek kötü bir cinayet olurdu.

Aslında kitabın bu bölümü biraz umut kırıcıydı. Yapılabilecek pek bir şey yoktu. Kitabın yazarı olan rahip, ele geçireni dışarı atmak ve bedeni kurtarmak için, mum ve kutsal su kullanarak yapılacak bir şeytan çıkarma ayininin, en iyi yöntem olduğunu düşünüyordu. Ancak, yine de bunu her rahibin yapamayacağını, sadece birkaçının iyi

yapacağını da itiraf ediyordu. Bana öyle geliyordu ki bu ayini yapan rahipler muhtemelen yedinci oğulların yedinci oğullarıydı ve asıl gerekli olan da buydu.

Bütün bunlardan sonra Alice kendini yorgun hissettiğini söyleyip yatağına çıktı. Benim de çok uykum gelmişti. Çiftlik işlerinin ne kadar zor olduğunu unutmuştum. Baştan aşağı her yanım ağrıyordu. Odama çıkınca, hemen uykuya dalmak için sabırsızlanarak yatağıma girdim. Fakat bahçedeki köpekler havlamaya başladı.

Onları bir şeyin huzursuz ettiğini düşünerek camı açıp Cellat Tepesi'ne doğru baktım, kafamı toparlamak ve kendime gelmek için gecenin havasını derin derin içime çektim. Köpekler yavaş yavaş sakinleşip sessizleşti.

Tam camı kapatmak üzereyken ay bulutların ardından çıktı. Ay ışığı işlerin gerçek yüzünü gösterirdi; tıpkı iri gölgemin, Kemikli Lizzie'ye benimle ilgili tuhaf bir şeyler düşündürdüğü gibi. Tam bir dolunay değildi, hilal olmaya başlamış, küçülmeye başlamış bir aydı, ama yine de bana yeni bir şey gösterdi, onun ışığı olmadan göremeyeceğim bir şeyi... Ayın ışığıyla, Cellat Tepesi'nde sallanan gümüşi bir iz görmüştüm. Kuzey otlağından gelip çitin altından geçerek doğu samanlığının yanından ahırın arkasına geldiğinde gözden kayboluyordu. O an aklıma Malkin Ana geldi. Onu ırmağa attığım gece gümüş rengi bir iz görmüştüm. Şimdi gördüğüm iz de o gece gördüğüm izin aynısıydı. Gelip beni bulmuştu!

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi, parmak uçlarımda yürüyerek aşağı indim. Arka kapıdan dışarı süzüldüm.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Ay tekrar bulutun arkasına girmişti. Bu yüzden ahırın arkasına giderken gümüş rengi iz gözden kaybolmuştu, ama yine de bir şeyin tepeden aşağı inip çiftliğimize girdiğine dair izler vardı. Çimenler, üzerlerinden devasa bir sümüklü böcek geçmiş gibi ezilmişti.

Ahırın arkasını görebilmek için ayın tekrar açığa çıkmasını bekledim. Birkaç saniye sonra bulut aradan çekilince gördüğüm şey, beni korkudan çılgına döndürdü. Gümüşi iz ay ışığında parlıyordu ve ilerlediği yön, çok açıktı. Domuzların uzağından geçip geniş bir yay çizerek ahırın öbür yanına geçiyor, bahçenin diğer köşesine gidiyordu. Sonra eve doğru ilerliyor ve tam olarak eski tahta kapının çatıya çıkan merdivenleri böldüğü yerde, Alice'in penceresinin önünde bitiyordu. Birkaç nesil önce burada yaşayan çiftçi, bira mayalar, yakın çiftliklere ve bazı barlara satarmış. Bu yüzden biz sadece "ev" desek de, yerel halk çiftliğimize "Birahane Çiftliği" derdi. Bira fıçıları bütün evin içinden dolandırılmak yerine kolayca indirilip çıkarılabilsin diye merdivenler kullanılıyordu.

Çatının kapısı hâlâ merdivenleri kapatıyordu ve kapının üzerinde paslanmış bir asma kilit vardı. Fakat yine de iki kapının arası biraz aralıktı; ancak başparmağım genişliğinde bir aralıktı bu, ama gümüşi izler tam da o noktada bitiyordu ve ben, o noktaya kadar sürünerek gelen şey her neyse, bir şekilde bu aralıktan geçmiş olduğunu biliyordum. Malkin Ana geri dönmüştü. Artık şeytaniydi, vücudu yumuşak ve en dar yerlerden geçebilecek kadar da esnekti.

Çoktan çatıya girmişti.

Çatıyı uzun zamandır hiç kullanmıyorduk, fakat orayı yeterince hatırlıyordum. Yerler toz içindeydi ve her yeri fıçı doluydu. Evin duvarları kalın ve alçaktı, yani duvarların içinde herhangi bir yerde, evin herhangi bir köşesinde olabilirdi.

Yukarı baktığımda Alice'in odasında yanan mumun ışığını gördüm. Hâlâ uyumamıştı. İçeri girdikten birkaç saniye sonra odasının kapısında dikiliyordum. Kapısına, kimseyi uyandırmayacak ama Alice'in orada olduğumu anlamasını sağlayacak bir sesle vuracaktım. Ama tam kapıyı çalmak için yumruğumu hazırlarken odanın içinden bir ses duydum.

Alice'in sesini duyabiliyordum. Biriyle konuşuyor gibiydi.

Duyduklarımdan hoşlanmamıştım, ama yine de kapıyı çaldım. Bir saniye bekledim, ama Alice kapıyı açmayınca kulağımı kapıya dayadım. Odasında kiminle konuşuyor olabilirdi? Ellie ve Jack'in çoktan yattıklarını biliyordum, ayrıca tek bir kişinin sesini duyuyordum, o da Alice'in sesiydi. Fakat sesi farklı geliyordu. Daha önce duymuş olduğum bir şeyin sesini hatırlatmıştı bana. Neyi hatırlattığını anladığım anda, kulağım yanmış gibi kapıdan birkaç adım geri çekildim.

Sesi bir yükselip bir alçalıyordu; tıpkı Kemikli Lizzie'nin ellerinde parmak kemikleriyle çukurun tepesinde dururken çıkardığı sesler gibiydi.

Ne yaptığımı anlamadan kapının kolunu tutup çevirdim ve kapıyı ardına kadar açtım.

Alice ağzını sürekli açıp kapatıyor, aynanın karşısında şarkı söylüyordu. Sandalyenin kenarında oturmuş, mum ışığının üstünden aynaya bakıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra, onu daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Mevsim ilkbahar ve vakit gece olduğundan oda serindi, fakat Alice'in alnında terler vardı. Ben izlerken bile alnından dökülen iki damla ter birleşmiş, sol gözünün yanından geçip gözyaşı gibi aşağı süzülmüştü. Gözlerini kocaman açmış, aynaya bakıyordu, fakat ona seslendiğimde gözünü bile kırpmadı.

Sandalyenin arkasına doğru yürüyüp mum ışığında aynadaki yansımasına baktım. Fakat aynadaki yansımanın Alice'e ait olmadığını gördüğümde çok korktum.

Yaşlı bir yüzdü, süzülmüş ve kırışmıştı. Tül perdeler gibi beyaz saçlar, yanaklarını kapatıyordu. Bu yüz, rutubetli toprağın içinde çok zaman geçirmiş birinin yüzüydü.

Sonra bakışları sola doğru kayıp benimkilerle buluştu. Suratı gülümsermiş gibi dudaklarını kıvırsa da bakışları öfke ve nefretle alev alev parlıyordu.

Hiç kuşku yoktu. Bu yüz, Malkin Ana'nın yüzüydü!

Neler oluyordu? Alice çoktan ele geçirilmiş miydi? Yoksa aynayı bir şekilde Malkin Ana'yla konuşmak için mi kullanıyordu?

Hiç vakit kaybetmeden şamdanı kaptım ve aynaya şiddetli bir şekilde vurdum. Ayna büyük bir şangırtıyla dağılınca ortalığa parıldayan küçük cam parçaları yağdı. Ayna kırılınca Alice yüksek sesle ciyak ciyak bağırdı.

Bu hayal edebileceğiniz en korkunç çığlıktı. Acı ve işkence dolu bir çığlıktı ve bana domuzların kesilirken çıkardığı sesi hatırlattı. Fakat Alice için üzülmedim. Şu anda ağlıyor, saçlarını yoluyor olsa bile, çılgına dönmüş ve dehşete kapılmış olsa bile...

Anında evin içinde başka seslerin yükselmeye başladığını fark ettim. Önce Ellie'nin bebeğinin ağlama sesi; sonra derinden gelen küfredip lanet okuyan bir erkek sesi ve üçüncü olarak merdivenlerden yukarı çıkan büyük postalların sesi...

Jack öfkeyle odaya daldı. Kırılmış aynaya bakıp yumruğunu kaldırarak üzerime yürüdü. Her şeyin benim suçum olduğunu düşünmüş olmalı, çünkü Alice hâlâ çığlık atıyordu ve şamdan hâlâ elimdeydi. Ayrıca parmaklarımda kırık camların sebep olduğu kesikler vardı.

Tam o sırada Ellie odaya geldi. Sağ koluyla bebeğini tutuyordu ve bebek hâlâ çığlık çığlığa ağlıyordu. Ama Ellie önce boşta olan eliyle Jack'i yakaladı ve Jack yumruğunu indirene kadar bırakmadı.

"Hayır Jack!" diye yalvardı. "Bu ne işe yarayacak ki?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Jack bana bakarak. "O aynanın ne kadar eski olduğunu biliyor musun? Şimdi babam ne diyecek? Bunu görünce neler hissedecek?"

Jack tabi ki öfkeliydi. Herkesi uyandırmış olmak zaten yeterince kötüydü. Şifoniyer babamın annesinden kalmaydı. Çıra kutusunu da bana verdikten sonra ailesinden yadigâr bir tek bu ayna kalmıştı.

Jack bana doğru iki adım attı. Aynayı kırınca mum sönmemişti, fakat Jack tekrar bağırmaya başlayınca alev titremeye başladı.

"Bunu neden yaptın? Sana neler oluyor böyle?" diye kükredi.

Ne diyebilirdim ki? Başımı önüme eğdim.

"Bu arada senin bu odada ne işin var?" diye devam etti Jack.

Cevap vermedim. Söyleyeceğim her şey durumu daha kötü bir hale getirirdi.

"Bundan sonra odandan dışarı adımını atma," diye bağırdı. "Yoksa şimdi ikinizi birden kapıya koyarım."

Alice'e baktım, hâlâ elleri saçlarında, sandalyede oturuyordu. Ağlamayı kesmişti, fakat bütün vücudu titriyordu.

Tekrar Jack'e döndüğümde öfkesinin yerini telaş almıştı. Birdenbire sendelemeye başlamış olan Ellie'ye bakıyordu. Jack daha hareket bile edemeden Ellie dengesini kaybedip duvara çarptı. Jack bir an için aynayı unutup Ellie'ye koştu.

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedi Ellie telaş içinde. "Birdenbire başım döndü. Ah! Jack! Jack! Neredeyse bebeği düşürüyordum!"

"Düşürmedin, bebek iyi. Kendini üzme. Bırak onu ben alayım..."

Jack bebeği kollarına alınca sakinleşti. "Şimdilik sadece bu dökünüyü temizle," dedi. "Bu konuyu sabah konuşacağız."

Ellie yatağın diğer yanına yürüyüp Alice'in omzunu tuttu. "Alice, Tom burayı temizlerken sen biraz aşağı gel," dedi. "Bize içecek bir şeyler hazırla."

Birkaç saniye sonra beni cam kırıklarını toplamam için odada bırakıp mutfağa indiler. On dakika kadar sonra bir faraş almak için aşağıya indim. Masaya oturmuş bitki çayı içiyorlardı. Bebek, Ellie'nin kucağında uyuyakalmıştı. Konuşmuyorlardı. Kimse bana çay ikram etmedi. Kimse bana bakmadı bile.

Yukarı çıkıp cam kırıklarını elimden geldiğince topladıktan sonra kendi odama geçtim. Yatağa oturup camdan dışarıya baktım. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve telaşlıydım. Alice ele mi geçirilmişti? Sonuçta aynadan bana bakan yüz Malkin Ana'nın yüzüydü. Gerçekten ele geçirildiyse bebek ve evdeki herkes büyük tehlike altında demekti.

Bir şey yapmaya çalışmamıştı, fakat Alice, Jack'e göre çok çelimsizdi, bu yüzden Malkin Ana sinsi davranıyor olmalıydı. Herkesin uyumasını bekleyecekti. Ana hedef, ben ya da belki bebek olacaktı. Çocuk kanı onun gücüne güç katardı.

Ya da aynayı tam zamanında kırmış olabilir miydim? Malkin Ana, tam Alice'i ele geçirmek için büyü yaparken ben, büyüyü bozmuş olabilir miydim? Diğer bir ihtimal de Alice'in cadıyla ayna aracılığıyla konuşuyor olduğuydu. Öyle olsa bile durum kötüydü, çünkü bu endişelenmem gereken iki düşmanın olduğu anlamına gelirdi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama ne? Orada oturmuş düşünüp dururken odamın kapısına vuruldu. Bunun

Alice olduğunu düşündüğüm için kapıya gitmedim. Sonra yumuşak bir ses beni çağırdı. Bu Ellie'ydi, kapıyı açtım.

"İçeride konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Bebeği uyandırmak istemiyorum. Daha yeni uyutabildim."

Başımı salladım, Ellie ses çıkarmamak için dikkatlice içeri girip kapıyı kapattı.

"İyi misin?" diye sordu, benim için endişelenmişti.

Çaresizce başımı salladım, ama gözlerine bakamadım.

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu. "Sen mantıklı bir çocuksun Tom, bu yüzden yaptığın şey için iyi bir nedenin olduğuna eminim. Bunu anlatmak sana iyi gelebilir."

Ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Yani, Ellie'nin bakması gereken bir bebek varken, ona evin içinde serbestçe dolaşan, eline çocuk kanı bulanmış bir cadı olduğunu nasıl anlatırdım? Sonra, bebeğin iyiliği için ona bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. İşlerin ne kadar kötü olduğunu bilmesi gerekiyordu. Uzaklaşması gerekiyordu.

"Bir şey var Ellie. Ama sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

Ellie gülümsedi. "Anlatmaya başlamak en iyi..."

"Bir şey beni buraya kadar takip etti," dedim Ellie'nin gözlerine bakarak. "Beni incitmek isteyen şeytani bir şey. Bu yüzden aynayı kırdım. Alice onunla konuşuyordu ve..."

Ellie'nin gözleri birden öfkeyle alevlendi. "Bunu Jack'e söylediğin anda yumruğunu yüzünde bulursun! Yani sen, benim şefkate muhtaç bir bebeğim varken buraya şeytani bir şey mi getirdin? Bunu nasıl yaparsın?"

"Bunun olacağını bilmiyordum," dedim. "Ancak bu gece farkına vardım. Bu yüzden sana da şimdi söylüyorum. Evden çıkıp bebeği güvenli bir yere götürmen gerekiyor. Şimdi, çok geç olmadan git."

"Ne? Şimdi mi? Gecenin bir yarısı?"

Başımı salladım.

Ellie sert bir şekilde başını salladı. "Jack gitmez. Gecenin bir yarısı evinden onu kimse çıkaramaz. Hiçbir şey onu çıkaramaz. Hayır, bekleyeceğim. Burada kalacağım ve dua edeceğim. Annem bana böyle öğretti. Gerçekten dua edersen karanlıktan gelen hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini söylerdi. Ve ben buna gerçekten inanıyorum. Neyse Tom, yanılıyor da olabilirsin," diye ekledi. "Henüz çok gençsin ve işe yeni başlıyorsun, yani işler senin düşündüğün kadar kötü olmayabilir. Ayrıca annen her an geri dönebilir. Bu gece olmazsa, yarın gece kesin gelir. O ne yapmamız gerektiğini bilir. Bu sırada sen kızın odasından uzak dur. Onda tuhaf bir şeyler var."

Tam onu evden uzaklaşması için ikna etmek üzere bir şey daha söylemek için ağzımı açtım ki Ellie'nin yüzünü telaş kapladı, düşmemek için duvara tutunuyordu.

"Ne yaptığına bak. Olanları düşününce bile başım döndü."

Yatağıma oturup birkaç saniyeliğine başını ellerinin arasına aldı, bense ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden orada çaresizce durup ona baktım.

Birkaç saniye sonra, tekrar ayağa kalktı. "Annen buraya gelir gelmez onunla konuşmamız lazım, ama unutma, o gelene kadar Alice'ten uzak dur. Söz mü?"

Söz verdim, Ellie üzgün gülümsemesiyle kendi odasına döndü.

Ancak o gidince farkına vardım...

İkinci kez sendeliyordu ve başının döndüğünü söylüyordu. İlk baş dönmesi tesadüf olabilirdi. Yorgunluktan olabilirdi. Ama iki kez olması! Sarhoş gibi olmuştu. Ellie sarhoş gibi olmuştu ve bu ele geçirilmiş olmanın ilk işaretiydi!

Odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladım. Kesinlikle yanılıyor olmalıydım. Ellie olamazdı! Ellie olmamalıydı! Belki de Ellie, sadece yorgundu. Sonuçta bebek onu uyutmuyordu. Ama Ellie güçlü ve sağlıklıydı. Çiftlikte büyümüştü ve olayların kontrolünden çıkmasına asla izin vermezdi. Ayrıca dua etmekle ilgili bütün o konuşmaları... Belki de şüphelenmemem için bunları söylemişti.

Ama Alice bana Ellie'yi ele geçirmenin çok zor olacağını söylememiş miydi? Ayrıca muhtemelen bunun Jack olacağını da söylemişti, ama Jack hiç baş dönmesi belirtisi göstermemişti. Yine de giderek daha huysuz ve saldırgan bir hale geldiği su götürmezdi! Ellie onu tutmasaydı kafamı bedenimden uçuracaktı.

Fakat tabi Alice, Malkin Ana'nın çetesindendi, yani söylediği *her şeyi* kafamı karıştırmak için söylüyor olabilirdi. Hayalet'in kitabı konusunda bile ona güvenmiyordum! Başından beri bana yalan söylemiş olabilirdi! Latince okuyamıyordum, bu yüzden söylediklerini kontrol etmemin bir yolu yoktu.

İçlerinden herhangi birinin olabileceğini düşündüm. Her an bir saldırı olabilirdi ve kimden geleceğini bilmem

mümkün değildi. Güneşin doğmasına henüz çok vardı. O kadar süre uyanık kalamazdım. Bütün gece gözümü dört açmalıydım. Jack ya da Ellie ele geçirildiyse, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Odalarına giremezdim, bu yüzden yapabileceğim tek şey Alice'e dikkat etmekti.

Odamdan çıkıp Ellie ve Jack'in odasıyla kendi odamın ortasında, merdivenlerde oturdum. Buradan Alice'in odasının kapısını görebiliyordum. Odadan çıkarsa, en azından onu uyarabilirdim.

Annem dönmezse gün doğumunda evden ayrılmaya karar verdim; annem dışında bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı...

Çok uzun bir gece olmuştu, önceleri en ufak bir seste sıçrıyordum. Merdivenlerin hafif gıcırdamasına, odaların birinden gelen bir tıkırtıya... Ama yavaş yavaş sakinleştim. Ev eskiydi ve bu sesler alışık olduğum, gece boyunca evin soğumasından ya da sessizleşmesinden kaynaklanan, bildik seslerdi. Yine de şafak yaklaştıkça kendimi tekrar huzursuz hissetmeye başladım.

Duvarların içinden, derinden bir eşeleme sesi duymaya başladım. Sanki biri tırnaklarını bir kayaya sürtüyordu ve ses sürekli farklı yerden geliyordu. Bazen yukarıdan, merdivenlerin sol tarafından; bazen de daha aşağıdan, Alice'in odasının yakınından geliyordu. O kadar derinden geliyordu ki ben mi hayal ediyordum, yoksa gerçek miydi; anlayamamıştım. Ama sonra birden üşümeye, çok üşümeye başladım; bu bana, tehlikenin yaklaştığını söylüyordu.

Sonra köpekler havlamaya başladı, birkaç dakika içinde diğer hayvanlar da çıldırdı; kıllı domuzlar Kasap Burun gelmiş gibi çığlık atıyordu. Bu yetmezmiş gibi bebek de yeniden ağlamaya başladı.

Nehir yatağında, cadıyla yüz yüze geldiğimde ellerim ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Bu defa, bacaklarım aklımdan hızlı hareket etmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Dehşete kapılmıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, gürültüye gürültü katarak alt kata koştum. Dışarı çıkmam ve cadıdan uzaklaşmam gerekiyordu. Hiçbir şey umrumda değildi. Bütün cesaretim yok olup gitmişti.

BÖLÜM 13

KILLI DOMUZLAR

Koşarak evden çıkıp kuzeye, Cellat Tepesi'ne yöneldim. Kuzey Otlağı'na varana kadar panik halinde koştum. Yardıma ihtiyacım vardı, derhal yardıma ihtiyacım vardı. Chipenden'a dönüyordum. Şu anda bana bir tek Hayalet yardım edebilirdi.

Sınır çitlerine ulaştığımda hayvanların sesi aniden kesildi. Dönüp çiftliğe baktım. Çiftliğin ötesinde, gri tarlaların arasındaki kara bir iz gibi kıvrıla kıvrıla uzaklara giden tek bir toprak yol vardı.

İşte o sırada yolda bir ışık gördüm. Bir at arabası çiftliğe doğru geliyordu. Bu annem miydi? Birkaç saniye için çok umutluydum. Fakat araba çiftlik girişine yaklaştıkça, ciğerleri balgam dolmuş birinin dolu dolu öksürdüğünü duydum ve birinin yere tükürdüğünü. Bu Burun'du, domuz kasabı. Domuzlarımızdan beşini kesecekti ve sonra her birini yüzmek uzun zaman alacaktı; bu nedenle acele ediyordu.

Hiçbir zaman bana bir kötülüğü dokunmamıştı, ama işini bitirip de çiftlikten gidince hep rahatlardım. Annem

de onu hiçbir zaman sevmemişti. Sürekli balgam çıkarıp bahçeye tükürmesi annemin hiç hoşuna gitmiyordu.

Kocaman bir adamdı, boyu Jack'den uzundu, kolları kaslıydı. Onun mesleği için kas gücü çok önemliydi. Bazı domuzlar insandan daha ağırdı ve bıçaktan kaçmak için çılgınca mücadele ederlerdi. Yine de Jack'ten farklı bir yanı daha vardı. Hep kısa gömlekler giyer, alttaki iki düğmeyi açık bırakırdı. Yağlı, beyaz ve kıllı göbeği, pantolonuna kan bulaşmasın diye üzerine giydiği önlüğün üstünden sarkardı. Otuzundan büyük olamazdı, ama saçları seyrek ve cansızdı.

Gelenin annem olmadığını anlayınca umudumu yitirmiştim, Burun'un gaz lambasını arabadan alışını ve aletlerini çıkarışını izledim. Ahırın kapısında, domuzların gözü önünde hazırlık yapıyordu.

Yeterince zaman kaybetmiştim, tam tırmanıp çitin öbür tarafına geçmiştim ki göz ucuyla aşağıdaki yokuşta bir kıpırtı olduğunu gördüm. Bir gölge bana doğru geliyordu, Kuzey Otlağı'ndan bu tarafa doğru hızla ilerliyordu.

Bu Alice'ti. Beni takip etmesini istemiyordum, ama onunla şimdi ilgilenmek sonraya bırakmaktan daha iyi olurdu. Bu yüzden çitin üstüne oturup bana yetişmesini bekledim. Uzun süre beklemem gerekmedi, çünkü bütün tepeyi koşarak tırmandı.

Fazla yaklaşmayıp dokuz on adım ileride durdu, ellerini beline koymuş nefesinin normale dönmesini bekliyordu. Onu baştan aşağı süzdüm. Üzerinde yine siyah elbisesi ve

sivri burunlu ayakkabıları vardı. Merdivenlerden aşağı koşarken onu uyandırmış olmalıydım, başka türlü bu kadar kısa sürede üstünü giyinip bana yetişemezdi.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedim, sinirim sesimi titretiyor ve normalden yüksek çıkmasına neden oluyordu. "Peşimden gelerek de vaktini boşa harcama. Şansını çoktan kullandın, bu yüzden bundan sonra Chipenden'dan uzak dursan iyi edersin."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsan, benimle konuşsan iyi edersin," dedi Alice. "Yakında artık çok geç olacak, bilmen gereken bir şey var. Malkin Ana çoktan buraya geldi."

"Biliyorum," dedim, "onu gördüm.

"Ama sadece aynada değil. Sadece orada değil. Orada, evin içinde bir yerde," dedi parmağıyla çiftliği göstererek.

"Söyledim ya, biliyorum!" dedim sinirle. "Ay ışığında bıraktığı izleri gördüm, sana söylemek için yukarı çıktığımda, neyle karşılaştım? Sen çoktan onunla konuşuyordun ve muhtemelen bu ilk değildi."

Alice'in odasına ilk defa çıkıp ona kitabı verdiğim geceyi hatırladım. İçeri girdiğimde mum aynanın önünde duruyordu ve alevi yeni söndürülmüştü.

"Muhtemelen onu sen buraya getirdin," diye suçladım onu. "Ona nerede olduğumu sen söyledin."

"Doğru değil bu!" dedi, sesi benimki kadar öfkeliydi. Bana üç adım kadar yaklaştı. "Kokusunu aldım onun ve aynayı da nerede olduğunu anlamak için kullandım. Bu kadar yakın olduğunu fark edemezdim, değil mi? Benim için fazla

güçlüydü, o yüzden uzaklaştıramadım. Şanslıyım ki tam zamanında geldin sen odaya. Şanslıyım ki aynayı kırdın sen!"

Alice'e inanmak istiyordum, ama ona nasıl güvenebilirdim? Birkaç adım daha yaklaşınca çitin diğer tarafına hemen atlayabilmek için biraz döndüm. "Ben Bay Gregory'yi getirmek için Chipenden'a geri dönüyorum," dedim. "O ne yapılması gerektiğini bilir."

"Bunun için vakit yok," dedi Alice. "Geri döndüğünde çok geç kalmış olacaksın. Düşünmen gereken bir bebek var. Malkin Ana seni incitmek istiyor ama, insan kanına aç olacak. Genç kanları sever o en çok. Onu en çok bu güçlü yapar."

Korkum Ellie'nin bebeğini unutmama neden olmuştu. Alice haklıydı. Cadı onu ele geçirmek istemezdi, ama kanını isteyeceği kesindi. Hayalet'i buraya getirdiğimde iş işten geçmiş olacaktı.

"Ama ne yapabilirim ki?" diye sordum. "Malkin Ana'ya karşı şansım var mı?"

Alice omzunu silkip dudağını büktü. "Bu senin işin. Yaşlı Gregory kesin sana işe yarayacak bir şey öğretmiştir? Defterine not almadıysan, aklında kalmıştır. Sadece hatırlaman gerek, o kadar."

"Cadılar hakkında çok şey anlatmadı," dedim, birden Hayalet'e öfkelenerek. Eğitimim şimdiye kadar çoğunlukla öcülerle ilgili olmuştu, biraz da hortlaklar ve ruhlar. Oysa bütün sorunlarım cadılardan kaynaklanıyordu.

Yine de Alice'e güvenmiyordum, ama şu anda, söylediklerinden sonra Chipenden'a gidemezdim. Hayalet'i hiçbir

şekilde zamanında buraya getiremezdim. Ellie'nin bebeğinin tehlikede olduğunu söylemesi ya iyi niyetliydi ya da çiftlikten uzaklaşmamam için Malkin Ana tarafından söyletiliyordu. Beni Hayalet'i uyarmaktan alıkoyan bu sözler, aynı zamanda cadının istediği anda bana saldırabileceği yerde kalmamı sağlamıştı.

Yokuş aşağı yürürken Alice'ten mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım, fakat bahçeden geçerken de, ön ahırın önünden geçerken de yanımdaydı.

Burun, orada durmuş bıçaklarını bileyliyordu; beni görünce başını kaldırıp selam verdi. Ben de selam verdim. Bana başını salladıktan sonra hiç konuşmadan Alice'i baştan aşağı iki kez süzdü. Sonra, mutfak kapısına varmadan hemen önce yüksek sesle uzun uzun ıslık çaldı. Burun'un suratı bir kurttan çok bir domuza benziyordu, ama bu ıslık, kurt sesini andıran, alaylı bir ıslıktı.

Alice onu duymamış gibi yaptı. Kahvaltıyı hazırlamadan önce yapması gereken başka bir iş vardı; doğru mutfağa girip öğle yemeğinde yiyeceğimiz tavuğu hazırlamaya başladı. Tavuk kapının önündeki çengele asılıydı. Kafası kesilmiş, içi bir gece önceden temizlenmişti. İşe, tavuğu su ve tuzla temizleyerek başladı. Bakışları ve parmakları yaptığı işe odaklanmıştı. En ufak bir noktayı bile gözden kaçırmıyordu.

O sırada, onu izlerken sonunda ele geçirilmiş bir bedene karşı işe yarayabilecek bir şeyi hatırladım.

Tuz ve demir!

Tam olarak emin olamıyordum ama denemeye değerdi. Hayalet bunları öcüleri çukura hapsetmek için kullanıyordu,

ama bu belki cadılar için de işe yarayabilirdi. Bunu ele geçirilmiş birine serpersem Malkin Ana'yı dışarı çıkarabilirdim.

Alice'e güvenmediğim için tuz aldığımı görmesini istemiyordum. Bu nedenle işini bitirip mutfaktan çıkana kadar beklemeliydim. Bu işi hallettikten sonra, kendi işime başlamadan önce babamın atölyesine uğradım.

Aradığım şeyi bulmak fazla zamanımı almadı. Tezgâhının üstündeki raflarda duran eğelerin arasından en büyük, en pütürlü olanını seçtim. Bu eğeye "kazulet" derdik. Küçükken kulağım bükülmeden bu sözü kullanmamın tek yolu oydu. Sonra, eski bir metal kovanın köşesini törpülemeye başladım, çıkan ses dişimi kamaştırıyordu. Ama biraz sonra çok daha yüksek bir ses odayı doldurdu.

Bu ses, beş domuzdan ilk kesilenin çığlığıydı.

Malkin Ana'nın herhangi bir yerde olabileceğini biliyordum ve hâlâ birini ele geçirmediyse bile her an kurbanını seçebilirdi. Bu yüzden işe yoğunlaşmam ve gözümü sürekli açık tutmam gerekiyordu. Ama en azından şu an için elimde kendimi koruyacağım bir şey vardı.

Jack, Burun'a yardım etmemi istemişti, ama her zaman bir bahanem vardı, bunu bitirmek üzere olduğumu ve birazdan gideceğimi söylerdim. Vaktimi Burun'la çalışmak için harcarsam diğerlerine göz kulak olamazdım. Ben, işe alınmış bir eleman değil, sadece ziyarete gelen kardeşi olduğum için Jack fazla ısrar edemezdi, ama neredeyse edecekti.

Sonunda, öğle yemeğinden sonra, yüzü sinirden kapkara olmuş bir halde, Burun'a yardım ediyordu, bu da tam

benim istediğim şeydi. Ön taraftaki ahırda çalışırsa uzaktan da olsa gözüm üstünde olabilirdi. Ayrıca Ellie ve Alice'i kontrol etmek için de sürekli bahaneler uydurdum. İkisinden biri ele geçirilmiş olabilirdi, ama eğer Ellie ele geçirildiyse, bebeği kurtarmak için fazla şansım olmazdı: Bebek genellikle ya onun kucağında oluyor ya da yanındaki beşikte uyuyordu.

Elimde tuz ve demir vardı, ama miktarın yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. En iyi yöntem gümüş zincir olurdu. Kısa bir zincir bile hiç yoktan iyiydi. Küçükken, annem ve babamı, anneme ait olan gümüş bir zincirden bahsederken duymuştum. Hiç gümüş zincir taktığını görmemiştim, ama zincir hâlâ evin içinde bir yerlerde olabilirdi. Annemin sürekli kilitli tuttuğu çatının altındaki depoda neden olmasın?

Yatak odaları kilitli değildi. Normalde asla izin istemeden odalarına girmezdim, ama başka çarem yoktu. Annemin mücevher kutusuna baktım. Kutunun içinde broşlar ve yüzükler vardı, ama gümüş zincir yoktu. Bütün odayı aradım. Çekmecelere bakarken kendimi suçlu hissediyordum, ama yine de baktım. Deponun anahtarının burada olabileceğini düşündüm, ama o da yoktu.

Odayı ararken merdivenlerde Jack'in büyük postallarının sesini duydum. Nefes bile almadan olduğum yerde durdum. Birkaç saniyeliğine kendi odasına girip tekrar aşağı indi. Sonra, aramamı bitirdim, ama hiçbir şey bulamadığım için herkesi bir kez daha kontrol etmek üzere aşağı indim.

O gün hava dingin ve sessizdi, ahıra gittiğimde bir esinti hissettim. Batmaya başlayan güneş, kızıllığıyla her yeri aydınlatıp ısıtarak bir sonraki günün güzel olacağını müjdeliyordu. Ahırın önünde, büyük çengellere baş aşağı asılmış üç ölü domuz duruyordu. Pembeydiler, derileri yeni yüzülmüştü. Sonuncusunun kanı hâlâ kovaya süzülüyordu. Burun'sa diz üstü çökmüş, bütün gücüyle çırpınan, dördüncü domuzla boğuşuyordu. Hangisinin daha çok homurdandığını söylemek zordu.

Ben önünden geçerken gömleğinin önü kana bulanmış olan Jack bana baktı, ama ben sadece gülümseyerek selam verdim. İşleri çoktu ve bir o kadar da yapmaları gereken iş vardı... Bu yüzden güneş battıktan sonra da dışarıda olurlardı. Ama şimdiye kadar en ufak bir baş dönmesi ya da ele geçirilme belirtisi göstermemişlerdi.

Bir saat sonra hava kararmıştı. Jack ve Burun hâlâ gölgelerini bahçenin diğer yanma yansıtan ateşin ışığında çalışıyorlardı.

Her şey depodan bir çuval patates almak için ahırın arka tarafındaki karanlık alana gittiğimde başladı...

Bir çığlık duydum. Dehşet dolu bir çığlıktı. Olabilecek en kötü şeyle yüz yüze gelmiş bir kadın çığlığı...

Çuvalı elimden bırakıp ahırın ön tarafına koştum. Orada, gördüklerime inanamayarak donakaldım.

Ellie yaklaşık yirmi adım ötede ayakta durmuş, işkence yapılıyormuş gibi ellerini iki tarafa açmış, çığlık çığlığa bağırıyordu. Jack, bütün yüzü kana bulanmış bir halde yerde

yatıyordu. Ellie'nin Jack yüzünden çığlık attığını düşünmüştüm. Ama hayır!.. Çığlık atmasının nedeni Burun'du.

Gelmemi bekler gibi yüzünü bana dönmüş duruyordu. Sol elinde, domuzların boğazını kesmek için kullandığı, en sevdiği, en keskin bıçağı vardı. Donakalmıştım, çünkü Ellie'nin çığlığında ne duyduğumu biliyordum.

Burun, sağ eliyle bebeği tutuyordu.

Postallarında domuz kanı vardı ve hâlâ önlüğünden aşağı kan süzülüyordu. Bıçağı bebeğe yaklaştırdı.

"Buraya gel çocuk," diye seslendi olduğum tarafa doğru. "Bana gel." Sonra kahkaha attı.

Konuşurken ağzı kapanıp açılıyordu, fakat gelen onun sesi değildi. Bu ses Malkin Ana'nın sesiydi. Bu kahkaha da Burun'un bildik kahkahası değildi. Bu bir cadının homurdanarak attığı kahkahaydı.

Burun'a doğru yavaş bir adım attım. Sonra bir adım daha. Ona yaklaşmak istiyordum. Ellie'nin bebeğini kurtarmak istiyordum. Daha hızlı yürümeye çalıştım. Ama yapamıyordum. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bacaklarım bana ait değilmiş gibi hareket ediyordu.

Aniden başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine neden olan bir şey fark ettim. Burun'a sadece istediğim için yaklaşmıyordum. Malkin Ana çağırdığı için yürüyordum. Beni istediği hızla kendine çekiyordu, beni bekleyen bıçağa çekiyordu.

Kurtarmaya gitmiyordum. Ölmeye gidiyordum. Bir çeşit büyünün etkisi altındaydım. Bir tür baskı büyüsünün.

Irmak kenarında da benzer bir şey hissedebilirdim, ama orada sol elim ve kolum Malkin Ana'yı ırmağa atmak için kendi kendilerine hareket etmişti. Şimdiyse, uzuvların da en az aklım kadar güçsüzdü.

Burun'a giderek yaklaşıyordum. Beni bekleyen bıçağına adım adım yaklaşıyordum. Gözleri Malkin Ana'nın gözleriydi ve yüzü korkunç bir şekilde hareket ediyordu. Sanki içindeki cadı, yüzün şeklini bozuyor, yanakları patlayacak kadar şişiriyor, kocaman açılmış gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi pörtletiyor, kaşlarını aşağıya indiriyordu. Kaşlarının altındaki pörtlek gözlerinden ateş fışkırıyor ve önlerinde parıl parıl kırmızı alevler parlıyordu.

Bir adım daha atarken kalbimin gümlediğini hissettim. Bir adım daha attım ve kalbim bir kez daha gümledi. Şimdi Burun'a çok daha yakınlaşmıştım. *Güm, güm* ediyordu kalbim, her adımda bir vuruşla.

Beni bekleyen bıçakla aramda beş adım kaldığında Alice'in çığlık çığlığa adımı bağırarak bize doğru koştuğunu duydum. Onu göz ucuyla gördüm. Gölgelerden çıkıp ateşin parlısına geldi. Dosdoğru Burun'a koşuyordu, siyah saçları sert bir rüzgârda kalmış gibi arkasında uçuşuyordu.

Hızını hiç kesmeden, yolunu hiç değiştirmeden bütün gücüyle Burun'a tekme attı. Adamın önlüğünün biraz üzerine nişan almıştı. Ayakkabısının sivri burnu, yağlı göbeğin içine girmiş, sadece topuk kısmı dışarıda kalmıştı.

Burun'un nefesi kesildi, iki büklüm olup bebeği elinden düşürdü; fakat Alice bir kedinin kıvraklığıyla dizlerinin

üstüne çöküp yere düşmeden önce tuttu bebeği. Sonra bir yıldırım gibi geriye dönüp Ellie'ye koşmaya başladı.

Alice'in sivri burunlu ayakkabısı Burun'un göbeğine girdiği anda büyü bozulmuştu. Tekrar özgürdüm. Uzuvlarımı kendi kendime oynatacak kadar özgürdüm. Hareket etmek için özgürdüm. Ya da saldırmak için.

Burun iki büklüm olmuştu, ama tekrar ayağa kalktı ve bebeği elinden düşürmüş olsa bile, bıçak hâlâ elindeydi. Bıçağı bana doğru savurduğunu gördüm. Ayrıca biraz da yalpaladı. Belki başı dönüyordu, belki de sadece Alice'in sivri burun ayakkabısından dolayı yalpalıyordu.

Büyünün etkisinden kurtulunca içimdeki bütün duygular gün yüzüne çıkmaya başladı. Jack'e yapılanlardan dolayı acı, Ellie'nin bebeğinin içine atıldığı tehlikelerden dolayı korku ve aileme olabilecek olanlar için öfke duyuyordum. İşte o anda, bir Hayalet olmak için doğmuş olduğumu anlamıştım. Yeryüzünde yaşamış en iyi Hayalet olmak için... Annemin benimle gurur duymasını sağlayabilirdim ve sağlayacaktım.

Korkuyla dolu olmak yerine hem buz kesmiş, hem de alev alev yanıyordum. İçimde, nefret kabarıyor ve kaynayan öfke patlamaya hazır bir şekilde bekliyordu. Dışımsa, buz kesmiş kadar soğuktu, aklım çok hızlı çalışıyordu, nefesim yavaşlamıştı.

Ellerimi pantolonumun içine soktum. Sonra avuçlarımı ceplerimdekiyle doldurup bir anda çıkardım ve içlerindekileri Burun'un kafasına savurdum; sağ elimden beyaz bir şey ve sol elimden kara bir şey savruldu. Burun'un kafasına

ve omuzlarına çarparken ikisi, kara ve beyaz birer bulut gibi bir araya geldi.

Tuz ve demir... Bir öcüye karşı en etkili karışım. Gücü emmek için demir; gücü yakmak için tuz. Eski bir kovandan törpülenip alınmış demir ve annemin mutfağından alınmış tuz... Bu karışımın cadının üstünde de aynı etkiyi göstermesini umuyordum.

Sanırım bu tür bir karışımın yüzüne fırlatılması hiç kimseye iyi gelmez –en azından öksürmenize ya da tıksırmanıza neden olur– ama Burun üzerindeki etkisi bundan çok daha kötü olmuştu. Önce yumruğu açıldı ve bıçağı yere düştü. Gözleri yuvalarında döndü ve Burun yavaş yavaş öne eğilip dizlerinin üzerine düştü. Sonra alnını yere sert bir şekilde çarptı ve yüzünün bir tarafı buruştu.

Sol burun deliğinden dışarı yoğun ve ince bir şey sızdı. Orada öylece durup Malkin Ana'nın, adamın burun deliğinden çıkıp eski görüntüsüne gelişini izledim. Evet bu Malkin Ana'ydı, fakat bazı yerleri eskisiyle aynıyken diğer kısımları biraz farklı görünüyordu.

Büyüklüğü onu son gördüğüm halinin üçte biri kadardı. Şu anda omuzları diz hizamı biraz geçiyordu, fakat üzerinde hâlâ yere sürünen uzun pelerini vardı. Gri-beyaz saçları hâlâ küflenmiş perdeler gibi omuzlarını örtüyordu. Asıl farklı olan cildiydi. Parlıyordu, tuhaf görünüyordu, buruşmuş ve esnemişti. Fakat gözleri hiç değişmemişti. Geriye dönüp ahırın köşesine gitmeden önce dönüp bana baktı. Hâlâ küçülüyordu. Demir ve tuzun etkisi hâlâ devam ettiği için mi böyle olmuştu merak ediyordum. Başka ne yapabileceğimi

bilmiyordum. Bu yüzden orada durup gidişini izledim, hareket edemeyecek kadar bitkindim.

Alice benim gibi değildi. Bebeği Ellie'ye verdikten sonra, ateşe doğru koştu. Ucu yanan bir odun parçası alıp önünde tutarak Malkin Ana'ya doğru koştu.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Ateşle dokunduğu anda cadı alev alacaktı. İçimden bir şey bunun olmasını istemiyordu, çünkü bu çok korkunçtu, bu yüzden koşarak önümden geçerken kolundan yakalayıp kendime doğru çevirdim, böylece elindeki odun yere düştü.

Öfke içinde bana döndü, birazdan sivri burunlu ayakkabısını bedenimde hissedeceğimi sandım. Ama onun yerine kolumu öyle bir sıktı ki tırnakları etime girdi.

"Daha acımasız olmazsan ölürsün!" diye tısladı suratıma. "Sadece Yaşlı Gregory'nin dediklerini yapmak yetmez. Sen de diğerleri gibi ölürsün!"

Beni bıraktı, koluma baktığımda tırnaklarının geçtiği yerlerde kan damlaları olduğunu gördüm.

"Geri dönmelerini engellemek için bir cadıyı yakmak zorundasın," dedi Alice, sesindeki öfke azalmıştı. "Onları çukura gömmek iyi değildir. Bu sadece olacak olanları ertelemek olur. Yaşlı Gregory bunu biliyor, ama yakma işlemini uygulamak için fazla yufka yürekli. Artık çok geç..."

Malkin Ana ahırın köşesinden dönüp gözden kaybolmak üzereydi, hâlâ her adımında biraz daha küçülüyordu, pelerini arkasından sürünüyordu.

İşte o sırada cadının çok büyük bir hata yaptığını fark ettim. Yanlış yöne, en büyük domuz ağılına doğru gidiyordu.

Artık çitlerin en alçak kalasının altından bile geçebilecek kadar küçüktü.

Domuzlar çok çok kötü bir gün geçirmişti. Aralarından beş tanesi ölmüştü, ayrıca bu iş onları korkudan çılgına çevirecek kadar çok gürültülü ve pis bir işti. Yani pek mutlu değillerdi, en azından ağıllarına girmek için iyi bir zamanlama değildi. Ayrıca büyük, kıllı domuzlar ne olursa yerdi. Artık çığlık çığlığa bağırma sırası Malkin Ana'nındı ve çığlıkları çok uzun sürdü.

Ellie çok korkmuştu, dehşete kapılmıştı. Olanlara ve yaptıklarımıza inanamıyor gibi bize bakıyordu. Gerçek yüzümü ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyordu. Ne olduğumu şimdi anlamış gibi bakıyordu.

Bir şey daha anlamıştım. İlk defa, Hayalet'in çırağı olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlamıştım. İnsanların yanımızdan geçmemek için yolun karşısına geçtiğini görmüştüm. Sırf köylerinden geçtiğimiz için titrediklerini ya da istavroz çıkardıklarını görmüştüm, ama onları hiç üzerime almamıştım. Bana göre onlar, bana değil, Hayalet'e gösterilen tepkilerdi.

Fakat bunu görmezden gelemezdim, aklımdan da çıkaramazdım. Bu tepki direk bana gösteriliyordu ve kendi evimde oluyordu.

O an, kendimi şimdiye kadar hissetmiş olduğumdan daha fazla yalnız hissettim.

BÖLÜM 14

HAYALET'İN TAVSİYESİ

Yine de her şey kötü değildi. Sonuçta Jack ölmemişti. Fazla soru sormak istemedim, çünkü olanlar zaten herkesi çok üzmüştü, ama anladığım kadarıyla Burun, Jack'le birlikte beşinci domuzu yüzerken bir anda kudurup Jack'e saldırmıştı.

Jack'in suratındaki kan, domuz kanıydı. Bir tahta parçasıyla darbe almış ve bayılmıştı. Sonra Burun eve girip bebeği kaçırmıştı. Ona yakınlaşmam için bebeği yem olarak kullanmıştı, böylece bıçağı benim üzerimde kullanabilecekti.

Tabi, şimdi bunları anlatma biçimim pek doğru değil. Bunları yapan aslında Burun değildi. O ele geçirilmişti, bedenini Malkin Ana kullanıyordu. Burun, birkaç saat sonra kendine geldi, şaşkın bir halde eve gidip acıyan göbeğine pansuman yaptırdı. Olan hiçbir şeyi hatırlamıyor gibi görünüyordu. Hiçbirimiz de onu bu konuda aydınlatmak istemedik.

O gece kimse fazla uyumadı. Ellie mutfaktaki şömineyi yaktıktan sonra bütün gece oturdu, bebeğin sürekli gözünün önünde olmasını istiyordu. Jack başındaki yaraya

pansuman yapıp yattı, fakat sürekli uyanıp kusmak için bahçeye fırladı.

Güneş doğmadan bir saat kadar önce annem eve geldi. O da pek mutlu görünmüyordu. Ters giden bir şeyler olmuş gibiydi.

Karşılayıp çantasını aldım. "İyi misin anne?" diye sordum. "Yorgun görünüyorsun."

"Beni boş ver evlat. Burada neler oldu? Yüzüne bakar bakmaz ters giden bir şeyler olduğu anlaşılıyor."

"Uzun hikâye," dedim. "Önce içeri girelim."

Biz mutfağa girince Ellie, annemi gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki ağlamaya başladı. Onu gören bebek de ağlıyordu. Bu sırada, Jack de aşağıya inmişti. Herkes aynı anda anneme, olanları anlatmaya başladı, ama ben birkaç saniye sonra Jack kendi hikâyesini abartarak anlatmaya başlayınca sustum.

Annem derhal Jack'i susturup, "Sesini alçalt Jack! Burası hâlâ benim evim ve yüksek sese izin veremem," dedi.

Jack, Ellie'nin önünde kendisiyle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmadı, ama tartışmaması gerektiğini biliyordu.

Annem, Jack'ten başlayarak sırayla hepimize tam olarak neler olduğunu anlattırdı. En son konuşan bendim ve sıra bana geldiğinde, yalnız başımıza konuşabilmek için Ellie ve Jack'i odalarına gönderdi. Fazla konuşmadı. Sadece sessizce dinledi ve ardından elimi tuttu.

Son olarak da Alice'in odasına çıkıp uzun süre onunla konuştu.

Hayalet güneş doğduktan yaklaşık bir saat sonra geldi. Geleceğini tahmin etmiştim. Beni bahçe kapısında bekledi, ben de dışarı çıkıp o değneğine yaslanırken hikâyeyi bir kez de ona anlattım. Hikâyem bitince başını salladı.

"Yanlış bir şeyler olduğunu hissettim delikanlı, ama çok geç geldim. Yine de üstesinden iyi gelmişsin. Hem inisiyatifini kullanmış hem de sana öğrettiğim bazı şeyleri hatırlamışsın. Diğer her şey yanlış olsa da demir ve tuzdan geçer not aldın."

"Alice'in Malkin Ana'yı yakmasına izin vermeli miydim?" diye sordum.

Bana bakıp sakalını kaşıdı. "Dediğim gibi bir cadıyı yakmak canicedir ve ben kendi adıma bu işlemi sevmiyorum."

"Sanırım Malkin Ana'yla tekrar karşılaşacağım," dedim.

Hayalet gülümsedi. "Hayır delikanlı, huzurlu olabilirsin çünkü artık bu dünyaya geri gelmeyecek. En son olanlardan sonra gelmez. Bir cadının kalbini yemekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? İşte o domuzlar bizim için bunu yaptı bile."

"Sadece kalbini değil, her parçasını yediler," dedim. "Yani şimdi güvende miyim? Gerçekten güvende miyim? Geri gelemez mi?"

"Ah, evet Malkin Ana'dan kurtuldun. Fakat dışarıda en az onun kadar kötü olan tehlikeler de var. Yine de şimdilik güvendesin."

Çok rahatlamıştım, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Bir kâbusun içinde yaşıyordum, fakat şimdi, Malkin

Ana tehlikesi ortadan kalkınca dünya artık daha parıltılı, daha mutlu bir yer gibi görünüyordu.

"Yine saçma bir hata yapana kadar güvendesin," diye ekledi Hayalet. "Ayrıca yapmayacağını da söyleme. Hiç hata yapmayan kişi, hiçbir şey yapmayan kişidir. Hata yapmak, işi öğrenmenin bir parçasıdır. Pekâlâ, şimdi neler yapılacak?"

"Ne konuda?" diye sordum, ne ima ettiğini anlamayarak.

"Kız konusunda delikanlı," dedi. "Sanırım onun için bir çukur kazılacak. Başka bir yol göremiyorum."

"Ama sonuçta Ellie'nin bebeğini kurtardı," diyerek karşı çıktım. "Benim hayatımı da o kurtardı."

"Aynayı kullandı delikanlı. Bu kötüye işaret. Lizzie ona çok şey öğretmiş. Çok fazla şey. Şimdi bize bu bilgileri kullanmaya hazır olduğunu gösterdi. Bundan sonra ne yapacak?"

"Ama iyi niyetliydi. Aynayı Malkin Ana'yı bulmak için kullandı."

"Belki de... Ama çok şey biliyor ve çok akıllı. Şimdilik sadece bir kız çocuğu, ama bir gün bir kadın olacak ve zeki kadınlar tehlikelidir."

"Annem de zeki," dedim söylediği şeye kızarak. "Ama aynı zamanda da iyi. Yaptığı her şeyi iyi olması için yapar. Aklını insanlara yardım etmek için kullanır. Ben küçükken, bir gün Cellat Tepesi'ndeki hortlaklar beni o kadar korkutmuştu ki uyuyamıyordum. Annem karanlık çöktükten

sonra tepeye çıkıp onları susturmuştu. Aylar boyunca sessiz kaldılar."

Birlikte geçirdiğimiz ilk sabah, Hayalet bana hortlaklar konusunda yapılabilecek fazla bir şey olmadığını söylediğini ama annemin, onun bu tezinin yanlış olduğunu kanıtladığını da ekleyebilirdim. Ama yapmadım. O zamana kadar zaten o kadar çok konuşmuştum ki bunu söylememe gerek kalmamıştı.

Hayalet hiçbir şey demedi. Eve bakıyordu.

"Anneme Alice hakkında ne düşündüğünü sor," diye önerdim. "Onunla iyi geçiniyor gibi."

"Bunu zaten yapacaktım," dedi Hayalet. "Küçük bir konuşma yapmamızın vakti geldi. Biz konuşmamızı bitirene kadar burada bekle."

Hayalet'in bahçeden geçişini izledim. O daha mutfak kapısına ulaşmadan, kapı açıldı ve annem eşiğe çıkıp onu karşıladı.

Sonradan konuştukları bazı şeyleri öğrenebildim. Ama neredeyse yarım saat boyunca konuşmuştular ve konu hortlaklara geldi mi hiç bilmiyorum. Hayalet sonunda güneş ışığına çıktığında annem, kapının eşiğinde kaldı. O sırada Hayalet tuhaf bir şey yaptı. Daha önce böyle yaptığını hiç görmemiştim. Önce sadece anneme hoşça kal demek için kafasını salladığını sanmıştım, ama bu hareket bundan biraz fazlasıydı. Omuzları da hareket etmişti. Küçük bir hareketti, ama belirgindi. Hayalet giderken annemi küçük bir reveransla selamladı.

Bahçeyi geçip bana doğru yürürken kendi kendine gülümsüyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi Chipenden'a gitmek için ayrılıyorum," dedi, "ama sanırım annen senin bir gece daha burada kalmanı ister. Neyse, ben kararı sana bırakıyorum," dedi Hayalet. "Kızı ya geri getir ve çukura bağlayalım ya da Staumin'e, teyzesinin yanına götür. Seçim senin. Doğru olanı bulmak için içgüdülerini kullan. Ne yapman gerektiğini anlayacaksın."

Sonra gitti, beni allak bullak bir halde bırakarak uzaklaştı. Alice konusunda ne yapmak istediğimi biliyordum, ama doğru şeyi yapmam gerekiyordu.

Bir akşam daha annemin yemeğini yiyecektim.

Babam da o zamana kadar geri dönmüştü. Annem onu gördüğü için mutlu olsa da, ters bir şeyler vardı, görünmez bir bulut gibi masanın üzerinde gezinen bir sorun... Bunun bir kutlama yemeği olmadığı belliydi ve kimsenin de ağzını bıçak açmıyordu.

Fakat yemek güzeldi, annemin özel güveçlerinden biriydi ve bu yüzden, sessizliği pek önemsemedim. Midemi doldurmakla meşguldüm. Jack daha tabağını bitirmeden ben, ikinci tabağımı yiyordum.

Jack'in iştahı yerine gelmişti, ama o da herkes gibi biraz durgundu. Çok şey atlatmıştı, alnındaki büyük şişlik de bunun ispatıydı. Alice'e gelince, ona Hayalet'in söylediklerinden bahsetmedim, ama yine de neler konuştuğumuzu bildiğini hissediyordum. Yemek sırasında hiç konuşmadı. Ama

aramızda en sessiz olan kişi Ellie'ydi. Bebeğini geri almış olmanın sevincine rağmen yaşadıkları ve gördükleri onu çok üzmüştü; atlatması uzun sürecek gibi görünüyordu.

Diğerleri odalarına çıktıktan sonra, çıraklığa gideceğim günden önceki gece olduğu gibi, annem mutfakta kalmamı istedi. Ama yüzünde gördüğüm ifade, bu defaki konuşmanın farklı olacağını söylüyordu. Önceden benimle konuşurken sert, ama umutluydu. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olurdu. Şimdiyse, mutsuz ve kararsız görünüyordu.

"Yaklaşık yirmi beş yıldır bu viyaletteki bebeklerin dünyaya gelmesine yardım ediyorum," dedi sallanan sandalyesinde otururken. "Birkaç tanesini kaybettim. Bu anne ve baba için çok üzücü olsa da doğal bir şey. Çiftlik hayvanlarına da oluyor Tom. Kendi gözünle de gördün."

Başımı salladım. Her yıl birkaç kuzu ölü doğardı. Bu olağan bir şeydi.

"Bu defa durum daha kötüydü," dedi annem. "Bu defa hem anne hem de bebek öldü. Bu daha önce başıma hiç gelmemişti. Doğru bitkileri ve doğru karışımları biliyorum. Ciddi bir kanamayla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ayrıca bu anne, genç ve güçlüydü. Ölmemeliydi ama onu kurtaramadım. Yapabileceğim her şeyi yaptım, ama onu kurtaramadım. Ve bu bana acı veriyor. Kalbimi acıtıyor."

Annem hıçkırıp ellerini göğsüne koydu. Bir an için ağlayacağını sandım, fakat derin bir nefes aldı ve gücünü tekrar topladı.

"Ama koyunlar ölüyor anne, bazen inekler de doğum yaparken ölüyor," dedim ona. "Bir anne eninde sonunda ölecektir. Bu kadar zaman böyle olmadan çalışmış olman bir mucize."

Elimden gelen her şeyi yaptım, ama annemi avutmak çok zordu. Annem kendini çok kötü hissediyordu. Bu olay her şeyin kötü tarafını görmesine neden olmuştu.

"Karanlık giderek genişliyor evlat," dedi. "Ve bu, beklediğimden daha hızlı oluyor. Bu olana kadar erişkin bir erkek olmuş ve deneyim kazanmış olmanı umuyordum. Bu yüzden ustanın dediği her şeyi büyük bir dikkatle dinlemelisin. Mümkün olduğu kadar kısa bir sürede kendini hazırlamalı ve Latince derslerine iyi çalışmalısın."

Sonra susup elimi tuttu. "Kitaba bir bakayım.

Kitabı ona verince sık sık durup birkaç satır okuyarak sayfaları çevirdi. "Kitap işe yaradı mı?" diye sordu.

"Pek değil," diye itiraf ettim.

"Ustan bu kitabı kendisi yazdı. Bunu sana söyledi mi?"

Başımı salladım. "Alice kitabın bir rahip tarafından yazıldığını söylemişti."

Annem gülümsedi. "Ustan bir zamanlar bir rahipti. Her şey böyle başladı. Bir gün kesinlikle sana anlatacaktır. Ama sen sorma. Bırak kendisi için uygun bir zamanda anlatsın bunu sana."

"Bay Gregory'yle bunu mu konuştunuz?" diye sordum.

"Bunu ve başka şeyleri, ama genel olarak Alice'i... Bana, Alice'e yapılması gerekenler konusundaki düşüncelerimi

sordu. Ben de bunu sana bırakması gerektiğini söyledim. Peki sen bir karar verdin mi?"

Omzumu silktim. "Ben hâlâ emin değilim, ama Gregory içgüdülerimi kullanmamı söyledi."

"Bu iyi bir tavsiye evlat," dedi annem.

"Ama sen ne düşünüyorsun anne?" diye sordum. "Bay Gregory'ye, Alice hakkında ne söyledin? Alice bir cadı mı? En azından bunu söyle."

"Hayır," dedi annem alçak sesle, "ama bir gün cadı olacak. Bir cadı kalbi taşıyarak doğdu ve bu yolu izlemekten başka pek bir seçeneği yok."

"O halde Chipenden'daki çukura girmesi gerek," dedim üzgün bir şekilde başımı eğerek.

"Derslerini hatırla," dedi annem sert bir ses tonuyla. "Ustanın sana öğrettiklerini hatırla. Tek bir cadı çeşidi yoktur."

"İyi niyetli," dedim. "Yani sence Alice, başkalarına yardım eden, iyi bir cadı olabilir mi?"

"Olabilir. Ya da olmayabilir. Gerçekten ne düşündüğümü biliyor musun? Bunu duymak istemeyebilirsin."

"İsterim," dedim.

"Alice'in sonunda ne sadece iyi ne de kötü olma olasılığı var. İkisinin tam ortasında olabilir. Böyle olursa onu tanımak çok tehlikeli olacaktır. Hayatının felaketi olabilir, yaptığın her şeyin üzerinde biten bir çeşit küfe ya da zehre dönüşebilir. Ya da hayatında edinebileceğin en iyi ve en güçlü arkadaşın olabilir. Dünyayı değiştirecek biri olabilir.

Ne tarafa gideceğini bilmiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu göremiyorum."

"Bunu nasıl görebiliyorsun anne?" diye sordum. "Bay Gregory kehanetlere inanmadığını söyledi. Geleceğin kesin olmadığını söyledi."

Annem elini omzuma koyup güven verici bir şekilde sıktı. "Hepimiz için açıkça görülebilen seçenekler vardır," dedi. "Ama belki de hayatında vereceğin en önemli kararlardan biri Alice hakkında olacak. Şimdi yatağına git ve uyuyabilirsen güzelce uyu. Kararını yarın, güneş parlarken ver."

Anneme Cellat Tepesi'ndeki hortlakları nasıl susturduğunu sormamıştım. Yine içgüdülerim bana engel olmuştu. Bir şekilde bu konudan bahsetmek istemeyeceğini biliyordum. Bir ailede, sormadığınız bazı sorular olur. Doğru zaman geldiğinde zaten size söyleneceğini bilirsiniz.

Güneş doğduktan sonra yola çıktık; kalbim parçalanıyordu.

Ellie çiftlik girişine kadar arkamdan geldi. Ben orada durdum ama Alice'e devam etmesini işaret ettim. Ardına bir kere bile bakmadan, tepeye doğru ilerledi.

"Sana söylemem gereken bir şey var Tom," dedi Ellie. "Bunu yapmak bana acı veriyor, ama söylemek zorundayım."

Sesini duyunca söyleyeceklerinin kötü şeyler olduğunu anlamıştım. Perişan bir halde başımı sallayıp Ellie'nin gözlerine bakmaya çalıştım. Gözlerinin yaşla dolu olduğunu görünce çok şaşırmıştım.

"Yine de burada yerin var Tom," dedi Ellie saçlarını alnından çekip gülümsemeye çalışarak. "Bu değişmedi. Ama çocuğumuzu düşünmek zorundayız. Bu yüzden burada yerin var, ama karanlık bastırdıktan sonra değil. Son zamanlarda Jack'in bu kadar aksi olmasının nedeni buydu. Neler hissettiğini sana söylemek istememiştim, ama artık söylemem gerekiyor. Yaptığın işi hiç sevmiyor. Zerre kadar sevmiyor. İşin, Jack'in tüylerini ürpertiyor. Ve bebek için korkuyor."

"Korkuyoruz. Karanlıktan sonra burada olursan başka şeyleri kendine çekmenden korkuyoruz. Yanında kötü bir şey getirebilirsin ve ailemize bir şey olmasını istemeyiz. Bizi gündüzleri ziyaret et Tom. Güneş tepedeyken ve kuşlar cıvıldarken ziyaret et bizi."

Sonra Ellie bana sarıldı ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Aramıza bir şeylerin girdiğini biliyordum ve her şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını da... Ağlamak üzereydim, ama ağlayamadım. Kendimi durdurdum. Bunu nasıl yaptım, bilmiyorum. Boğazıma kocaman bir yumruk düğümlenmişti, konuşamıyordum.

Ellie'nin dönüp çiftlik evine yürüyüşünü izledim, sonra tekrar vermem gereken karara yoğunlaştım.

Alice konusunda ne yapmalıyım?

Onu, Chipenden'a götürmenin görevim olduğu konusunda kesin bir kararla uyanmıştım. Doğru olan bu gibi görünüyordu. Güvenli olan yol buydu. Yapmam gereken buydu. Malkin Ana'ya kekleri verirken yufka yürekliliğimin

öne çıkmasına izin vermiştim. Ve sonra olanlara bakın. Bu yüzden Alice'le, çok geç olmadan, hemen şimdi ilgilenmeliydim. Hayalet'in dediği gibi, gelecekte zarar görebilecek masumları düşünmek zorundaydım.

Yolculuğun ilk günü birbirimizle pek konuşmadık. Ona, Hayalet'i görmek için Chipenden'a gittiğimizi söylemiştim sadece. Alice başına gelecekleri biliyor gibiydi, yine de hiç şikâyet etmedi. Sonra ikinci gün, köye yaklaşmış, tepeden aşağı inerken, Hayalet'in evine birkaç kilometre kala, Alice'e içimde tuttuğum şeyi söyledim; keklerin içinde ne olduğunu anladığımdan beri beni endişelendiren şeyleri anlattım.

Yolun kenarındaki banka oturduk. Güneş batmıştı ve aydınlık zayıflıyordu.

"Alice, yalan söyler misin?" diye sordum.

"Herkes bazen yalan söyler," diye cevap verdi. "Yalan söylemesen insan olmazdın. Ama genellikle doğruyu söylerim."

"Ya çukura atıldığım gece? Sana kekleri sorduğumda. Lizzie'nin evinde başka çocuk olmadığını söylemiştin. Bu doğru muydu?"

"Ben görmemiştim.

"Kaybolan ilk çocuk bir bebekti. Kendi kendine uzaklaşmış olamaz. Emin misin?"

Alice başını sallayıp öne eğdi, çimenlere bakıyordu.

"Bence kurtlar tarafından kaçırılmış olabilir," dedim. "Köy gençleri böyle düşünüyordu."

"Lizzie bu bölgede kurtlar gördüğünü söyledi. Kurtlar olabilir," diyerek söylediklerimi onayladı.

"Peki ya kekler Alice? İçlerinde ne vardı?"

"İçyağı ve domuz. Biraz da ekmek kırıntısı."

"Peki kan? Hayvan kanı Malkin Ana için yeterli olamazdı. Ona, çukurun üstündeki demir çubukları eğebilecek kadar güç vermezdi. O halde kan nereden geldi Alice? Kekin içine konan kan?.."

Alice ağlamaya başladı. Sabırla ağlamasının bitmesini bekledim aynı soruyu tekrar sordum.

"Evet, o kan nereden geldi?"

"Lizzie hâlâ çocuk olduğumu söyledi," dedi Alice. "Kanımı çok defa kullandılar. O yüzden bir kez daha kullanmalarını umursamadım. Fazla acıtmıyor. Alışınca acımıyor. Lizzie'yi nasıl durdurabilirdim ki?"

Alice kolunu sıvayıp kolunun üst kısmını gösterdi. Hava halen yara izlerini görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Bir sürü yara vardı. Bazıları eski, bazıları daha yeni... En yeni olanı henüz tam olarak iyileşmemişti. Hâlâ içinden kan sızıyordu.

"Bunlardan daha çok var. Çok daha fazla! Ama hepsini gösteremem," dedi Alice.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Ama kararımı çoktan vermiştim, kısa süre sonra, karanlığın içine doğru yola koyulduk, Chipenden'dan uzaklaşıyorduk.

Alice'i doğruca Staumin'e, teyzesinin yaşadığı yere götürmeye karar vermiştim. Sonunun, Hayalet'in bahçesindeki çukur olması fikrine dayanamıyordum. Bu, çok korkunçtu!

Sonra bir çukur daha aklıma geldi. Kemikli Lizzie kemiklerimi almaya gelmeden hemen önce Alice'in beni çukurdan nasıl kurtardığını hatırladım. Ama fikrimi değiştiren en önemli şey, Alice'in az önce söylediklerivdi. Bir zamanlar Alice de masumlardan biriydi. O da kurban olmuştu.

Parlick Tepesi'ne tırmanıp sürekli yüksek alanlardan yürüyerek kuzeye, Körtepe'ye doğru gittik.

Staumin'e gidiyor olma fikrini çok sevmiştim. Kıyıya yakındı ve daha önce denizi bir tek tepelerden görmüştüm. Seçtiğim rota asıl yolun biraz dışında kalıyordu, fakat çevreyi keşfetmeyi ve güneşe yakın olmayı seviyordum. Ama bunlar Alice'in umurunda değil gibiydi.

Güzel bir yolculuktu. Alice'in arkadaşlığı hoşuma gitmişti ve ilk defa gerçekten konuşmaya başlamıştık. Ayrıca bana bir şeyler de öğretti. Benim bildiğimden daha çok yıldızın adını biliyordu. Çok da iyi tavşan yakalıyordu.

Bitkilere gelince... Alice, Hayalet'in şimdiye kadar hiç bahsetmediği ölümcül itotu ve adamotu gibi şeyler konusunda tam bir uzmandı. Söylediği her şeye inanmıyordum, ama bunlar ona Lizzie tarafından öğretilmişti. Cadıların nelere inandığını bilmemin işe yarayacağını düşünmüştüm. Alice, yenilebilir mantarlarla, bir ısırık alındığında bile ya kalbi durduran ya da insanı delirten zehirli mantarları birbirinden ayırt etme işinde de çok iyiydi. Defterim yanımdaydı, "Botanik" başlığı altına üç sayfalık yararlı bilgi ekleyebildim.

Staumin'e varmamıza bir günden az zaman kaldığı bir gece, ormanda, açık bir alanda kaldık. Ateşin üzerinde iki

tavşanı, etleri ağzımızda eriyecek hale gelene kadar, pişirdik. Yemekten sonra, Alice çok tuhaf bir şey yaptı. Yüzünü bana dönüp uzandı ve elimi tuttu.

Orada uzun süre o şekilde oturduk. O ateşin korlarını izliyordu, bense yıldızları... Ayrılmak istemiyordum, ama kafam karmakarışıktı. Sol elim, sol elini tutuyordu ve kendimi suçlu hissediyordum. Karanlıkla el eleymişim gibi hissediyordum ve Hayalet'in bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

Gerçeklerden kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Alice bir gün cadı olacaktı. O sırada annemin haklı olduğunu fark ettim. Bunun kehanetle hiç ilgisi yoktu. Bunu Alice'in gözlerinde görebilirdiniz. Hep tam ortada olmuştu; ne tam olarak iyiydi ne de kötü. Ama bu hepimiz için böyle değil miydi? Hiçbirimiz mükemmel değildik.

Elimi geri çekmedim. Orada oturdum; bir yanım elini tutuyor olmaktan hoşnuttu ki bu, bütün olanlardan sonra içimi rahatlatıyordu, bir yanımsa suçluluk duygusuyla cebelleşiyordu.

Ayrılan Alice oldu. Elini çekip Malkin Ana'yı yok ettiğimiz gece tırnaklarını geçirdiği koluma dokundu. Ateşin ışığında yara izleri net bir şekilde görünüyordu.

"Koluna damgamı koydum," dedi gülümseyerek. "Asla kaybolmayacak."

Söylediğinin çok tuhaf olduğunu düşünüyordum ve ne demek istediğinden pek emin değildim. Evimizde, sığırlarımızı damgalardık. Bunu o hayvanların bize ait olduğunu göstermek ve kaçanların, diğer çiftliklerin hayvanları arasına

karışmasını engellemek için yapardık. Ben nasıl Alice'e ait olabilirdim ki?

Sonraki gün kocaman bir ovaya vardık. Bazı kısımları yosun, bazı kısımlarıysa bataklıktı, ama sonunda Staumin'e gitmek için ilerlememiz gereken yolu bulduk. Teyzeyi hiç göremedim, çünkü beni görmek için dışarı çıkmadı. Yine de Alice'i evine almayı kabul etti. Bu nedenle, benimle tanışmamasını sorun etmedim.

Yakında büyük, geniş bir nehir vardı. Chipenden'a dönmeden önce denize varana kadar nehir kıyısında yürüdük. Deniz beni pek cezbetmemişti. O gün, gri ve rüzgârlı bir gündü. Su gökyüzüyle aynı renkti, dalgalarsa büyük ve sert.

"Burada iyi olacaksın," dedim mutlu görünmeye çalışarak. "Güneş parladığında burası çok güzel olur."

"Burada iyi vakit geçirmem gerek," dedi Alice. "Pendle'dan kötü olamaz."

Birden onun için tekrar üzüldüm. Bazen kendimi yalnız hissediyordum, ama en azından Hayalet'le konuşabilirdim. Alice, teyzesini doğru dürüst tanımıyordu bile ve dalgalı deniz o an her şeyin kasvetli ve soğuk görünmesine neden oluyordu.

"Bak Alice, birbirimizi bir daha görebileceğimizi sanmıyorum, ama yardıma ihtiyacın olursa bana yazmaya çalış, dedim.

Sanırım bunu söylememin nedeni, arkadaşım diyebileceğim yakınlığa en yakın tek kişinin, Alice olmasıydı. Bu

yüzden verdiğim bu söz, ilki kadar çılgınca değildi. Kendimi gerçek anlamda bir şey yapmaya adamamıştım. Bir dahaki sefere benden bir şey istediğinde, öncelikle Hayalet'e soracaktım.

Hiç beklemiyordum ama Alice gülümsedi, gözlerinde farklı bir ifade vardı. Bu bakış bana babamın bir keresinde kadınların bazen erkeklerin bilmediği şeyleri bilmesiyle ilgili sözlerini hatırlattı. Ve bundan şüphelendiğinizde onlara ne düşündüklerini asla sormamanız gerektiğini de...

"Ah, yine karşılaşacağız!" dedi Alice. "Bundan hiç kuşkum yok."

"Artık gitmem gerek," dedim, gitmeye hazırlanarak.

"Seni özleyeceğim Tom, dedi Alice. "Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak."

"Ben de seni özleyeceğim Alice," dedim gülümseyerek.

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, bu sözleri kibarlık olsun diye söylediğimi düşünmüştüm. Ama yola çıktıktan on dakika sonra yanıldığımı anladım.

Her bir sözcüğü gerçek anlamıyla söylemiştim ve kendimi şimdiden yalnız hissediyordum.

Yazdıklarımın çoğunu hafızamdan yazdım, ama bir kısmı defterimden ve günlüğümden çıktı. Şimdi Chipenden'dayım ve Hayalet benden memnun. Gerçekten, çok ilerleme kaydettiğimi düşünüyor.

Kemikli Lizzie, Hayalet'in daha önce Malkin Ana'yı hapsettiği çukurda... Çubuklar düzeltildi ve benden de hiçbir

zaman gece yarısı keki alamayacağı kesin! Zımba'ya gelince, bana mezar olması için kazdığı deliğe gömüldü.

Zavallı Billy Bradley, Layton kilisesinin dışındaki mezarına geri döndü, ama en azından artık parmakları var. Bunlar hoş şeyler değil, fakat yine de bu meslekte karşılaşılıyor. Babamın söylediği gibi, bu işi ya gerçekten seversin ya da sineye çekersin.

Size söylemem gereken başka bir şey daha var. Hayalet, annemin söylediklerine katılıyor. Kış mevsimlerinin uzadığını, karanlığın güç kazandığını düşünüyor. Ve işin giderek zorlaştığını söylüyor.

Bunu aklımın bir köşesinde tutup çalışmaya ve öğrenmeye devam etmem gerekiyor. Annemin bir keresinde söylediği gibi, gerçekten neler yapabileceğini, denemeden bilemezsin. Bu yüzden deneyeceğim. Elimden geldiği kadar deneyeceğim, çünkü annemin benimle gurur duymasını istiyorum.

Şimdilik sadece bir çırağım, ama bir gün ben Hayalet olacağım.

Thomas J. Ward

DİKKAT:

KARANLIK

BASTIKTAN SONRA

OKUNMAMALI!

www.tudem.com